

டெஞ்சர்: ஸ்கூல்!

சமகால கல்வி குறித்த உரையாடல்

டெஞ்சரி : ஸ்கல் சமகால கல்வி குறித்து உரையாடல்

ஜிடிசி குழு உறுப்பினர்கள்
பாபெட்டே ஹார்ப்பர், கிளாடியஸ் செக்கான்,
மிக்குவல் இ ரொசிஸ்கா டார்சி டி, ஒலிவெரா
படம் & வடிவமைப்பு : கிளாடியஸ்
தமிழில் : அப்பணசாமி

நெடிய மாணவர் சங்கத்துடன்

இணைந்து

DANGER: SCHOOL

Samakaala Kalvi Kuritha Uraiyal (Tamil)

This document was prepared for parents, teachers and pupils by members of the IDAC team Babette Harper Claudio Ceccon Miguel e Rossika Darcy de Oliveira with the collaboration of Raymond Fonvieille.

Drawings (c) and Lay-out by Claudio.

Original (English) Published History

Originally published by IDAC, Geneva, Switzerland. First Indian edition published with permission by Arvind Gupta.

This Indian (modified) edition published in 1996 by the other India press, Above Mapusa clinic, Mapusa 403 507 Goa, India.

Translated by: Appannasamy

First Published: November, 2007 | Second Edition: 2012

Third Edition : December, 2015

Published by

STUDENTS FEDERATION OF INDIA

with

BHARATHI PUTHAKALAYAM

7, Elago Salai, Teynampet, Chennai - 600 018

Email: thamizhbooks@gmail.com | www.thamizhbooks.com

டென்சர்: ஸ்கல்

சமகால கல்வி குறித்த உரையாடல்

மொழியாக்கம்: அப்பணசாமி

முதற் பதிப்பு: நவம்பர், 2007 | இரண்டாம் பதிப்பு: 2012

மூன்றாம் பதிப்பு: டிசம்பர், 2015

வெளியீடு

இந்திய மாணவர் சங்கத்துடன் இணைந்து

7, இளங்கோ சாலை, தேனாம்பேட்டை, சென்னை - 600 018.

தொலைபேசி : 044 24332424, 24356935 விற்பனை: 24332924

நிலைத் துறை... நிலைத் துறை...
நிலைத் துறை... நிலைத் துறை...

thamizhbooks.com

ரூ.120/-

அச்சு : கணபதி எண்டர் பிரைசல், சென்னை - 5.

உங்களுடன்...

"கல்வியைப் பற்றி பேசும் போது சமுதாயம் முழுவதற்கான திட்டம் பற்றியே பேசுகிறோம்" என்கிறார் கல்வியாளர் பாலோ பிரெய்ரே.

எதையும் எதிர்த்து கேட்காதே, சுயசிந்தனையோடு செயல்படாதே. மேல் உள்ளவர்கள் சொல்வதை அப்படியே உண்மையாக கருது. அதன்படி நட என மன்றையில் அடித்து மூனைக்குள் கல்வி புகுத்தப்படுகிறது. இத்தகைய கல்வி முறையை எதிர்த்து கலகம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. அவ்வாறு கலகம் செய்ய விரும்புவர்களோடு இந்திய மாணவர் சங்கம் கைகோர்த்து நடக்க விரும்புகிறது.

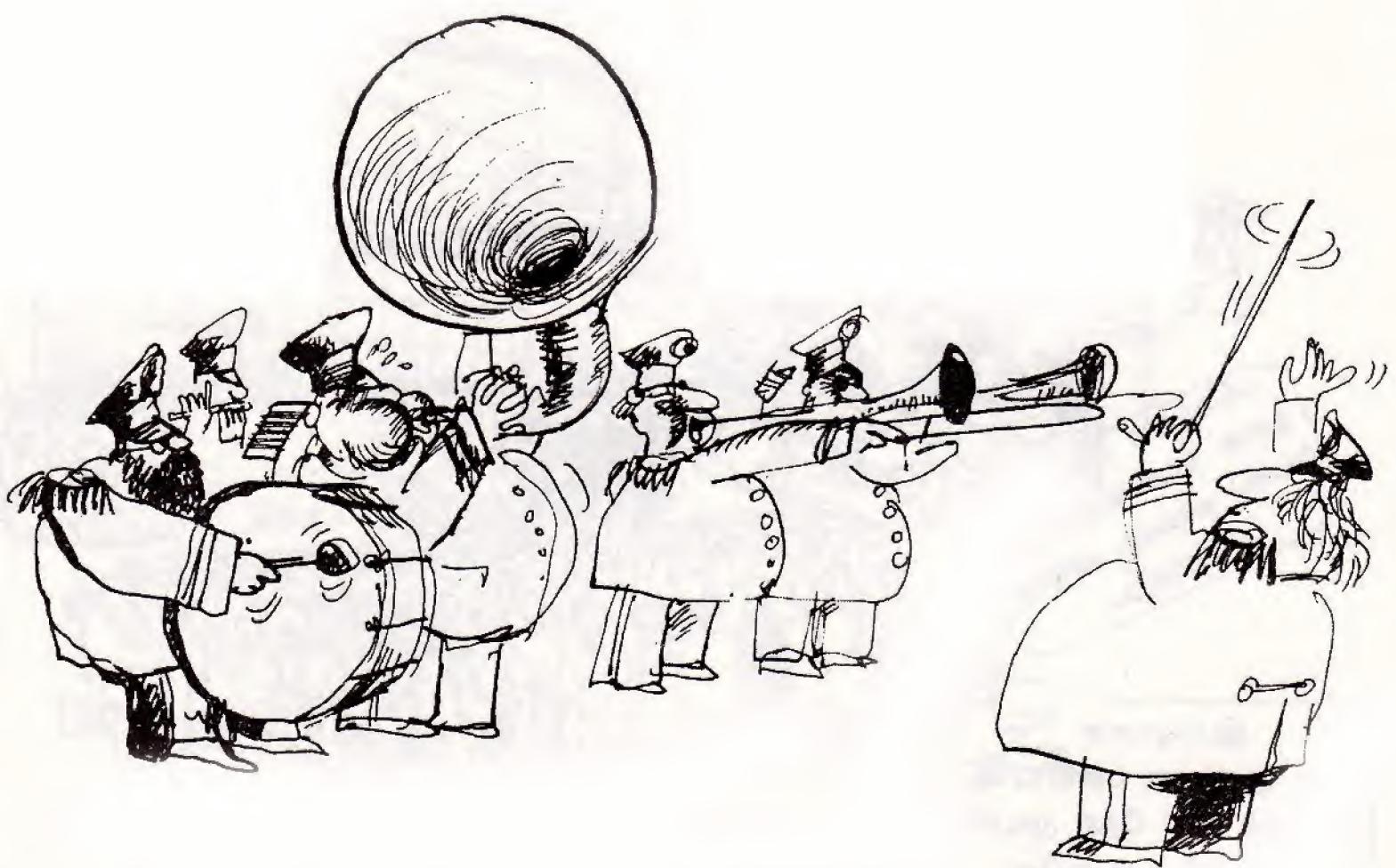
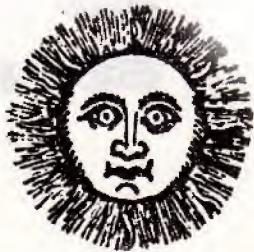
இதற்கு உதவியாக நடைமுறையில் உள்ள கல்விமுறையை விமர்சித்தும், மாற்றுக்கல்விக்கான திட்டத்தை முன்வைத்தும், கல்வித்துறை சார்ந்த பல்வேறு புத்தகங்களை இந்திய மாணவர் சங்கம் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகிறது. அந்த வகையில் "டேஞ்சர் ஸ்கூல் : சமகால கல்வி குறித்த உரையாடல்" என்ற புத்தகத்தை பாரதிபுத்தகாலயத்துடன் இணைந்து வெளியிடுகிறோம்.

தற்போதைய கல்விமுறையை பெரும் இயந்திரத்தோடு ஒப்பிட்டு, இயந்திரத்தின் ஒவ்வொரு பாகங்களையும் தனி, தனியே கழற்றி இயந்திரத்தின் கோளாரை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவதுபோல், இன்றைய கல்விமுறையின் பிரச்சனைகளை இப்புத்தகம் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. விமர்சனத்தின் ஊடே மாற்று கல்வி குறித்த சிந்தனைகளை முன்வைப்பதிலும் இப்புத்தகம் வெற்றி அடைந்துள்ளது.

வாசிப்பை எளிதாக்கவும், பரவலாக்கவும் உதவும் வகையில் எளிமையான முறையில் பல்வேறு பட விளக்கங்களுடன் இப்புத்தகம் அமைந்துள்ளதை கல்விமேல் அக்கறைகொண்டவர்களும், ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும், பெற்றோர்களும் விரும்பி வரவேற்பார்கள் என நம்புகிறோம்.

தமிழகத்தில் சமர்ச்சீர் கல்விமுறையை வலியுறுத்தி இந்திய மாணவர் சங்கம் நவம்பர் 17 அன்று நடத்தும் சிறப்புக் கருத்தரங்கில் இப்புத்தகம் வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். குறுகிய காலத்தில் சிறப்பான முறையில் இப்புத்தகத்தை தமிழாக்கம் செய்த அப்பணசாமி அவர்களுக்கும், வெளியிட்ட பாரதி புத்தகாலயத்திற்கும் நன்றிகள்.

தோழமையுடன்
ஐ. செல்வா,
மாநிலச் செயலாளர்,
இந்திய மாணவர் சங்கம்

കോടെ വിചുമ്പുരയിൽ ഒരു നന്നാൻ...

ஒரு புதிய பள்ளிக்கட்டிடத் திறப்பிமூர் நடைபெற்றது

அனைவருக்கும்
சமவாய்ப்புகள்.
கற்பதில் ஒழுங்கு,
ஒழுக்கம்...

அந்தக் காலத்துவ
இவ்வளவு வகுப்பியான
பள்ளிக்
கூடமெல்லாம் கிடையாது

அப்பாட!
டைசியில்
வொசாரம்,
ண்பாட்டு
ரடுகளைக்
கைமாற்ற
நல்ல
ஏற்பாடு....

இந்தப் பந்தை
வைத்து நாம்
ஏதாவது
விளையாடுவோம்

எப்பாளும் அது நம்
விழும் இன்

ஆனால், எல்லாமே
நம்ம நன்மைக் காகத்
தானே அவங்க செயல்
படுறாங்க....

ஏய், யாரது? ...
புல்வெளியில் நடக்காதீங்க.)

**அனைவருக்கும்
மகிழ்ச்சி**

...അന്തുമ்

അങ്കു സില വിഴ്യാൻകണാൾ

நஞ்சலகள் தெரிகின்றன

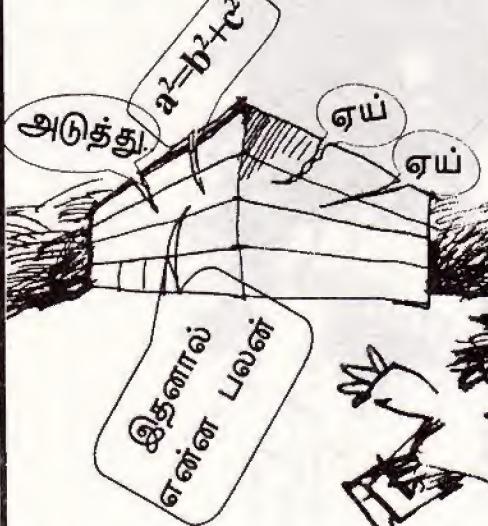
நெருடல்கள் மாணவர்கள் மத்தியில்

சில மாணவர்கள் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கலாம்

ஆமா... எனக்கு பள்ளிக்கூடம் பிடிக்கும். என் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

...ஆனால், மற்றவர்களுக்கு போர் அடிக்கிறது

நான் நெருடல்கள் நோக்கிக்க வேண்டும். முட்டாள் தனத்தின் மொத்த உருவமாக, உங்களது பள்ளி இருக்கிறது.

சிலர் உபகரணங்களைக் கையில் எடுக்கிறார்கள்

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஹாம்பர்க்கில் மட்டும் பத்து லட்சம் ஜெர்மன் மார்க்குகளுக்கும் அதிக மதிப்புள்ள உபகரணங்களை மாணவர்கள் சேதப் படுத்தியதாக கல்வி அதிகாரிகள் மதிப்பிட்டனர்

ஆனால், பெரும்பாலான மாணவர்கள் எப்போதும் கவலையாக உள்ளனர்.

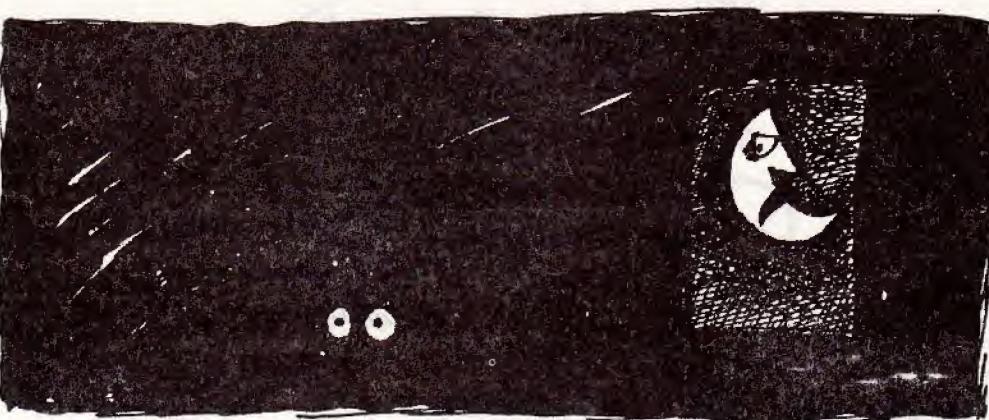

கதி! இப்போது மதிப்பீடு கொண்ட தான்!!

...அல்லது சிலர் தங்களது சக மாணவர்களோடு சண்டையிடுகிறார்கள்...

என்னை விட அதிகம் மார்க் வாங்கும் ஒவ்வொருவனும் நான் மேற்படிப்பிற்குச் செல்லும் வாய்ப்பைப் பறிக்கிறான். எனவே, என் சக மாணவனின் மார்க்குகள் குறையும்போது உண்மையில் எனக்குச் சந்தோசமாக இருக்கிறது.

... ண்ணும் கவலையாக ரூக்கிறார்கள்

பள்ளிக்கூடம் திறந்த முதலாளன்று எங்கள் ஆசிரியர் பேசியது இதுதான்: 'ஆண்டுதோறும் மூன்றில் ஒரு பங்கு மாணவர்கள் தேர்ச்சி பெறுவதில்லை.' புள்ளி விவரங்களின்படி இது நிருபிக்கப்பட்டுள்ளதும்

... அதிகமாகக் கவலைப்படும் மாணவர்கள்

நோய்வாய்ப்படுகிறார்கள்

குழந்தைகளுக்கு சிறு வயதிலேயே மனதின் சமநிலை பாதிக்கப்படுவதற்கும், மூளைக் குழப்ப நோய் ஏற்படுவதற்கும் பள்ளிக்கூடங்களே முக்கியக் காரணமாக உள்ளன. பள்ளிக் கூடங்களில் குழந்தைகள் எப்போதும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றனர், அல்லது பதில் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனர், அல்லது தேர்வு எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனர், அல்லது கௌரவமான ஆசிரியர்கள் ஒழுக்கத்தைப் போதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அங்கு உடல் உறுப்புகளுக்கு வேலை கிடையாது, அங்கு சுத்தமான காற்று கிடையாது, பெற்றோரோ தங்கள் பிள்ளைகள் அதிக மதிப்பெண்கள் வாங்குவதையே எதிர்பார்க்கிறார்கள், மாணவர்களுக்குள்ளும் தாம் முதல் மாணவனாக வருவதில்தான் போட்டி!... இவை எல்லாமும் சேர்ந்து குழந்தைகளிடம் நரம்புத்தளர்ச்சியை உருவாக்குகிறது; உள்ள உறுப்புகளைச் செயலிழக்கச் செய்கிறது; அவர்களை நிரிந்தரமான பதற்றத்தால் வைத்திருக்கின்றது; தலைவலி, செரிமானக் கோளாறு, குடல் அழற்சி, நெஞ்செரிச்சல் மற்றும் தோல் நோய்கள் போன்றவை மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படுகின்றன. ஆனால், இவை எல்லாம் விடுமுறைக் காலத்தில் மாயமாய் மறைந்து விடுகின்றன. எனவே, குழந்தைகளுக்குப் பதற்றநிலை நீடிக்கும் ஓவ்வொரு நாளும் நரம்புமண்டலம் மேலும் பாதிப்படைகிறது. தொடர்ந்து உடல் உறுப்புகளில் உணர்ச்சியின்மை, மந்த நிலைமை, 'சவலை' நோய், உள் உறுப்புகள் சிதைவு போன்றவை ஏற்படலாம். புதிய சவால்களைச் சமாளிக்கும் திறனும் குறையும். இத்தகைய மோசமான நிலைமை ஓவ்வொரு மாணவ - மாணவிக்கும் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு.

சிலர் பள்ளியிலிருந்து
வெளியேற மட்டுமே
விரும்புகிறார்கள்

அவன் ஒரு சமையல் கலைஞராக
வேண்டுமென்று விரும்பினான்;
அவனுக்கு அதில் அதிக ஆர்வம்
இருந்தது. அவனுக்கு வேலை
வாய்ப்பும் இருந்தது. உடனடியாகச்
சேரலாம். அவனது குடும்பத்தினரும்
அவனை மிகவும் எதிர்பார்த்தனர்.
ஆனால்.... அவன் இன்னமும்
இரண்டு ஆண்டுகள் பள்ளியில்
படிக்க வேண்டியிருந்தது. அதுவரை
ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அவன்
என்ன சொன்னான்:

"இரண்டு வருஷம் சும்மா பெஞ்சு
தேய்க்க வேண்டும். அவர்கள்
கடந்தெடுத்த முட்டாள்கள்
இல்லையா?"

"இப்படியே இன்னும் ரெண்டு
வருஷம் போனால், இது பற்றிய
எண்ணமே இல்லாமல் போய் விடும்.
என்ன சொல்றேன்னு புரியுநா?
ரெண்டு வருஷத்துக்குப் பிறகு நான்
எதையும் ஆரம்பிக்கப் போற்றில்லை.
எப்போதுமே ஒரு சமையல்
கலைஞராக ஆகப் போவதில்லை.

பெற்றோர் மத்தியிலும் நெருடல்கள் ...

கழன உணர்வுகள் ...

தங்கள் குழந்தைகள் குறைந்த மதிப்பெண்கள் பெறும்போது பெற்றோர் பெரிதும் பீதியடைகிறார்கள். உடனே அவர்களுக்குக் குற்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது. குழந்தையைச் சரியாகக் கவனிக்கவில்லையோ என்று நினைத்துக் கவலைட்டுகிறார்கள்.

எங்க காலத்துல எல்லாம் எப்படி ஒழுக்கமா இருந்தோம். மூச்சுக் காட்ட மாட்டோம். வாத்தியார்களும் அவ்வளவு கட்டுப்பாடா இருப்பாங்க

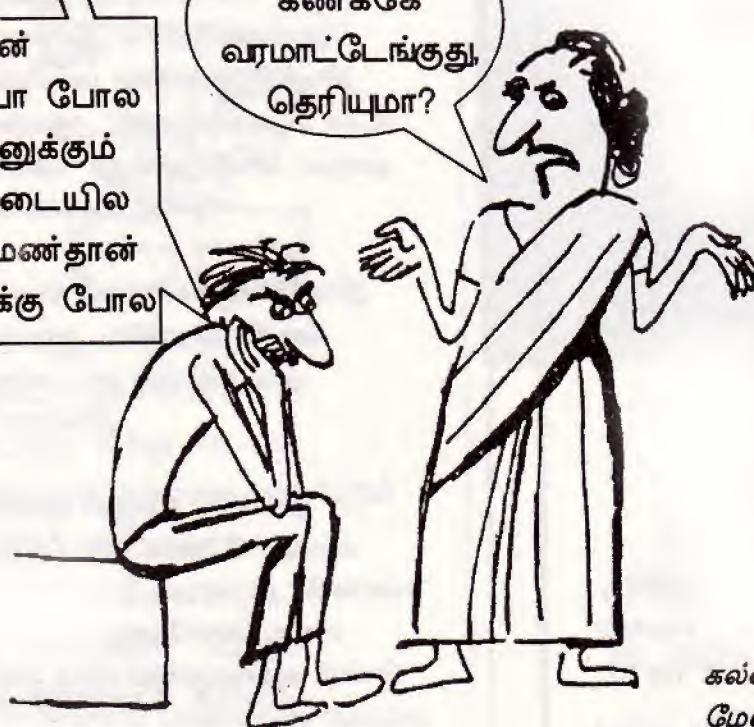
இப்பவும் கணக்குப் பாடத்துல மோசமா மார்க் வாங்கியிருக்க

அவனுக்குக் கணக்கே வரமாட்டேங்குது, தெரியுமா?

அவன் அப்பா போல அவனுக்கும் மன்றையில களிமன்றான் இருக்கு போல

வீடுப்பாடத்தை முடிக்காம் நீ விளையாடக் கிளம்பக் கூடாதுன்னு எத்தனை தடவை...டா உணக்குக் கொற்றது?

அப்படின்னா நடுராத்தி ஆயிரெ

கவலித் திட்டங்களும், பாட முறைகளும் மேல்தட்டு வர்க்கத்தாரால், மேல்தட்டு வர்க்கத்தினருக்காக உருவாக்கப்பட்டவை

இயற்கைக்கு விரோதமாக நடக்கும்படி உங்கள் பிள்ளைகளைத் தூண்டாதீர்கள்; என் மகள் வாய் மூடி மெளனியாக இருக்க விரும்பவில்லை. ராப்பகலாட் படிச்சாலும், மார்க் வாங்க முடியல்.

ஆசிரியர்களிடமும் நெருடல்கள்

சிலருக்குத் திருப்தி... ஆனால், பலருக்கு அதிருப்தியே...

...ஆசிரியம்
என் இந்த சவிப்பு? ஏன் இந்தத் தோல்வி?
இது யாருடைய தவறு? நாங்கள்?
மாணவர்கள்? பாத்திப்பங்கள்? எது
தவறு?

(....) ஆசிரியர் - மாணவர் உறவில்
நெருக்கடி ஏற்படுவதால் உருவாகும்
அதிர்ச்சி அலைகளை ஒருவர் கற்பனை
செய்து பார்க்கவாம் முதலாவதாக, ஒரு தனி
நபர் மட்டத்தில் வகுப்பறை என்பது
ஆதிக்கம் செலுத்தப்படும் இப்பாகப்
பார்க்கப்படுகிறது மாணவர்களின்
எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவேற்றிக்
கொண்டிருப்பதற்கான இடமோ, சொந்த
மதிப்பீடுகளைச் செயல்படுத்துவதற்கான
இடமோ அது அல்ல; மாறாக, கலாசாரம்
மறுக்கணிக்கப்படுகிற, நிராகரிக்கப்படுகிற
இடம்; ஆசிரியரின் பங்களிப்பு என்பது
அங்கு கேள்விக்குறிதான்.

கல்வி போதுமானதாக
இல்லை

வருஷத்துக்கு வருஷம்
தரம் குறைகிறது

(....) ஆனால், இத்தகைய தனிப்பாட் பிரச்சனைகள்
அனுமதியின் நெருக்கடியாக அனுபவம்
கொள்ளப்படுகிறது மேலும், பிரச்சனையின் தீவிரம்
இங்குதான் ஒளிந்துள்ளது மாணவர்களின்
ஆர்வத்தை அதிகரிக்கச் செய்யாத ஆசிரியர்கள்
அங்கு உள்ளனர், அது அவர்களைச் சில
நேரங்களில் திணைக்கக் கூடிக்கிறது இது தனிப்பாட்
ஆசிரியரின் தவறு என்றும், எவ்வா
ஆசிரியருக்கும் இது நேர்வதான் என்றும்
அவர்கள் நினைப்பதால் இது பற்றிப்
பேசுவதேயில்லை. இன்றைய காலதாட்டத்தில்
மாணவர்களுடன் தாங்கள் சந்திக்கும்
பிரச்சனைகளை ஆசிரியர்கள் கொஞ்சம்
வெளிப்படாயாகப் பேசுகிறார்கள்.
மாணவர்களோடு ஏற்படும் இடையூறுகள் தங்கள்
தோல்வியில்லை என்றும், புதிய குழலுக்கு ஏற்ப
கல்வி மாற்றப்பாதத்தான் காரணம் என்றும்
அவர்கள் இன்று சிந்திக்கிறார்கள். அவர்கள்
பார்வையால் அர்த்தமற்ற சில வேலைகளைச்
செய்யும்படி பணிக்கப்பட்டவர்கள் தான்
ஆசிரியர்கள், அவை எந்த வகையிலும் பலன்
தரப் போவதில்லை; அவை அவர்களைத் திக்குத்
தெரியாத வெளியில்தான் நிறுத்தும் பதினெட்டாண்டு
ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை பலனளித்த தொழில்
இன்று பலனற்றாகி விட்டது

குமும் கண்டனத்தை
அவர்கள் விரும்புகிறார்கள்

ஆனால்...
என்னை ஏன் அவர்கள்
கவனிக்க மறுக்கிறார்கள்?
நான் என்ன பாவம்
செய்தேன்?

தெளிவாக, இந்த
வேலைக்காக எனக்கு எந்தப்
பிடித்தமும் கூடாது

...அற்புதும்

...சிலரால் இதைத்
தாங்க முடியவில்லை

இந்த
அமைப்பை
மாற்ற நினைத்த
சிலர் இத்தை
களை எல்லாம்
எதிர்த்தனர்.

...குற்றச்சாட்டு

ஆசிரியர்களுக்கு
வேலைப்பாரு.

தட்டமாடுபெர்களுக்கும்
வேலைப்பாரு.

சு ஆசிரியர்கள், சில நிர்வாகத்தினர், பெற்றோர்
சிலர் ஆசிரியரின் உதவியுடன் போராடனர்.

(...) (என்னி ஆசிரியர்கள்) தீயர் என்று வேலைக்கு
வராமல் இருப்பதும் என்னி ஆசிரியர்கள் மத்தியில்
ஏற்பட்டுள்ள நெருடல் அல்லது கடின உணர்வின்
அறிகுறிதான். மருத்துவர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள்
என்றால், இதுபோன்ற தான் முடியாத தொழிலில்
இருப்பவர்களுக்கு குழந்தையால் சில தொழில்சார்
நோய்கள் ஏற்படும் என்கின்றனர்.

(...) சுருக்கமாக, இத்தொழிலில் நெருக்கடி இருப்பது
உண்மை இப்படிப்பட்ட முறையான நிலையில்
ஆசிரியர் தொழிலைத் தொடர இயலாமல், பலர்
தொழிலை விட்டு ஒடிப் போவதிலும்
ஆசிரியர்களில் தொலை தொடர்புக் கல்வி
நோய்வாய்ப்பட்ட ஆசிரியர்களும், தண்டனையாகவும்
அனுப்பப்படும் துறை போன்ற பிரிவுகளுக்கு மாற்றி
விடும்படி பல ஆசிரியர்கள் கோருகின்றனர்.
இவர்களில் பெரும்பாலானோர் மரியாதைக்குரிய
ஆசிரியர்களும், இளைஞர்களும் என்பது
குறிப்பிடத்தக்கது ஆசிரியர் தொழிலை மாற்றிக்
கொள்ளத் தாண்டும் இப் புதிரான எண்ணம் ஆசிரிய
சூழத்திடையே பரவியவறுதான் உள்ளது.”

நமது மதிப்புகளின்படி குழந்தைகள்
மேலும் மேலும் கீழ்ப்படிய மறுக்கிறார்கள்

பிரச்சனை

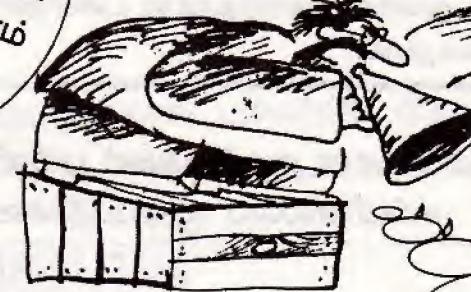
செய்கிறார்கள்,

வகுப்பைக்

கவனிப்பதில்லை,

அறியாமையில்

உள்ளனர்....

நிர்வாகத்தால்
வேலைப்பாரு அனைத்தும்
சீர்குலைகிறது

வெள்ளாட்டு மந்தையிலிருந்து செம்மறி யாடுகளைப் பிரிப்பது போல, முதலாளிகளிடமிருந்து
தொழிலாளிகளைப் பிரிந்துச் சிரட்டும் பணியை மேற்கொள்ள ஒப்புக்கொண்டிருக்கும் ஒருவர்
தமங்கு அரசியல் சாம்ப் பில்லை என்று கூற முடியாது; நாம் அதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டது
கிடையாது; அனால், ஆசிரியர் தொழில் கடந்த பல ஆண்டுகளில் வெகுவாக மாறிவிட்டது
நம்மைச் சுற்றிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, நாம் கட்டங்களுக்குள்ளும்,
வகுப்பறைகளுக்குள்ளும், சுவர்களுக்கு மத்தியிலும் அடைக்கப்பட்டுள்ளோம்; சமூகம்,
வாழ்க்கை, மதிப்புகள், மூழ்ந்தைகள் என் நாமும் கூட நிறைய மாறி வருகிறோம். மீண்டும்
கூறுகிறேன்: அந்தக் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட விதிகளையும், அமைப்பு முறைகளையும்தான்
இன்றும் பயன்படுத்துகிறோம் ... அவை பயன் தரப் போவதில்லை என்பது
வெளிப்படையானது. குழந்தைகளுக்கும் பிரயோசனயில்லை; நமக்கும் பிரயோசனமில்லை.
இன்னாலும் நாம் அதில் ஒடிக்கொண்டிருக்கவே விரும்புகிறோம். வகுப்பறையில் மேசை
பெஞ்சுகளை மாற்றியமைக்கிறோம்; நமது மேசை நாற்காலிகளை மாணவர்களுக்குப்
பின்றும் அல்லது ஓரங்களில் மாற்றுகிறோம். சுவர்களுக்குப் புதிதாகப் பெயின்ட் அடித்து
வரைபடங்கள், போஸ்டர்களை ஒட்டுகிறோம்... அதாவது, நம்மை நாமே உயர்த்திக்
கொள்வதற்குப் பதிலாக, மேலும் மேலும் குழுப்பும் தந்திரவுகளையே மேற்கொள்கிறோம்;
இவை நம்மைக் கொல்கிறது. இந்த அழகான கல்வி அமைப்பு ஆண்டுதோறும் சிதைந்து
வருகிறது.

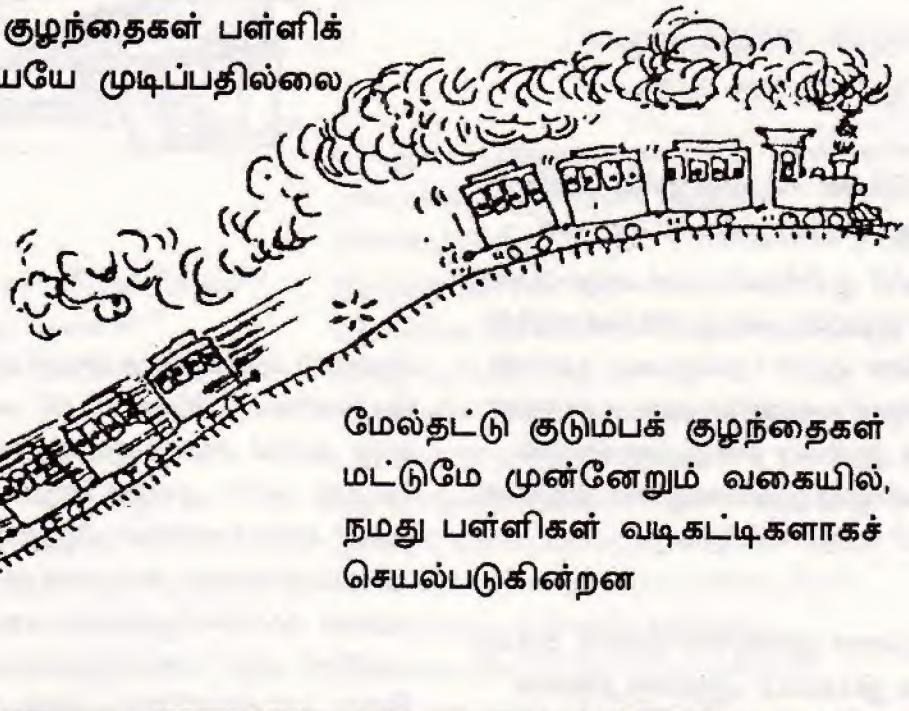

தீவிரமாக
பிரிவினாக ஆளுகிறோம்
தொலை வேலை வேலை
அதிருப்புபடியிலிருப்பதோம்

பல பெரும் தோல்விகள்

படிப்பு, பட்டம், அறிவு தீவைகளே பள்ளிகளில் இருந்து எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன. ஆனால், யதார்த்தத்தில், பள்ளிகள் தோல்விகளை உருவாக்கித் தரும் அமைப்புதான்.

பெரும்பாலான குழந்தைகள் பள்ளிக் கல்வியையே முடிப்பதில்லை

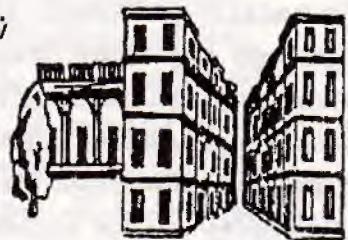
மேல்தட்டு குடும்பக் குழந்தைகள் மட்டுமே முன்னேறும் வகையில், நமது பள்ளிகள் வடிகட்டிகளாகச் செயல்படுகின்றன

இந்தியாவில் ஒவ்வொரு 100 குழந்தைகளிலும்

50, 60 குழந்தைகளே ஆரம்பப் பள்ளி களில் சேர்க்கப்படுகின்றனர். திவர் களில் 30, 40 குழந்தைகள் ஆரம்பப் பள்ளி முடிக்கும் முன்பே நின்று விடுகின்றனர்.

20 - 25 குழந்தைகள் நடுநிலைப் பள்ளிக்கு முன்னேறுகின்றனர். திவர்களில் 10, 15 பேர் நடுநிலைப்பள்ளி முடிக்கும் முன்பே நின்று விடுகின்றனர்.

5 - 10 குழந்தைகள் உயர்நிலைப் பள்ளிக்குப் போகின்றனர். திவர் களில் 4 - 6 பேர் உயர் நிலைப் பள்ளியோடு நின்று விடுகின்றனர்.

ஒன்றிரண்டு குழந்தைகளே கல்லூரியில் கால் வைக்கின்றனர்.

பல நாடுகளில், தேர்ச்சி பெறவில்லை என்ற பெயரில் குழந்தைகள் மீண்டும் முதல் வகுப்பில் சேர்ந்து படிக்க வைக்கப்படுகின்றனர்.

கீத்தாலி

ஆரம்பத்தில் 32 குழந்தைகள் பள்ளியில் சேர்கிறார்கள்

வயது	2/3 வகுப்பில் ஒரே வகுப்பறையில் வேண்டுச் சிறுத்தி வைக்கப்படவர்கள்	வேண்டுச் செய்வதன்
6		
7		
8		
9		
10		
11		
12		
13		

7 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு ஆண்டுகூட விடாமல் தேர்ச்சியடைந்த குழந்தைகள் 11 பேர் மட்டுமே.

* பார்சியானாவில் 8 ஆண்டுகளாகக் குழந்தைகளிடம் மேற்கொண்ட ஆய்வு ஆண்டு இறுதித் தேர்வில் தேராமல் ஒரே வகுப்பில் தொடரும் குழந்தைகளில் மூன்றில் இருவர் கடுமையாகப் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

ஸ்விட்சர்லாந்து

ஜெனிவா(1974):

14 வயது நிறைந்த குழந்தைகளில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் கூட தமது வயதுக்குரிய வகுப்பை அடைவதில்லை.

ஜெர்மனி

இண்டர்மீடியட் மட்டத்தில் (Haupt schule) கால்வாசி மாணவர்களும், உயர் கல்வி மட்டத்தில் (Real schule) அரைவாசி மாணவர்களும், இலக்கணப்பள்ளி மட்டத்தில் அனைத்து மாணவர்களும் ஒரு ஆண்டாவது நிறுத்தி வைக்கப்படுகின்றனர். (1976)

சரி

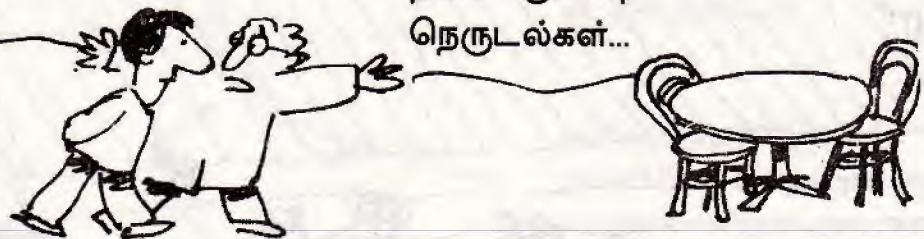
எது சரி?

இந்த எல்லா நல்ல
நோக்கங்கள்...
இந்த உயர் - வீழ்ச்சி மூட
நம்பிக்கைகள்...

இந்த நல்ல அறிவு
இந்த அனைத்து
நம்பிக்கைகள்
இந்தப் பெரும் பேச்சு

நீங்கள்
 புள்ளிவிவரங்களைப்
 பார்க்கிறீர்கள்.
 இல்லையா? இதெல்லாம்
 எதில் முடிகிறது?
 தோல்விகள், அதிருப்தி,
 தலை குனிவ,
 நெருடல்கள்...

இதெல்லாம் ஏன்
 இப்படி இருக்கு?

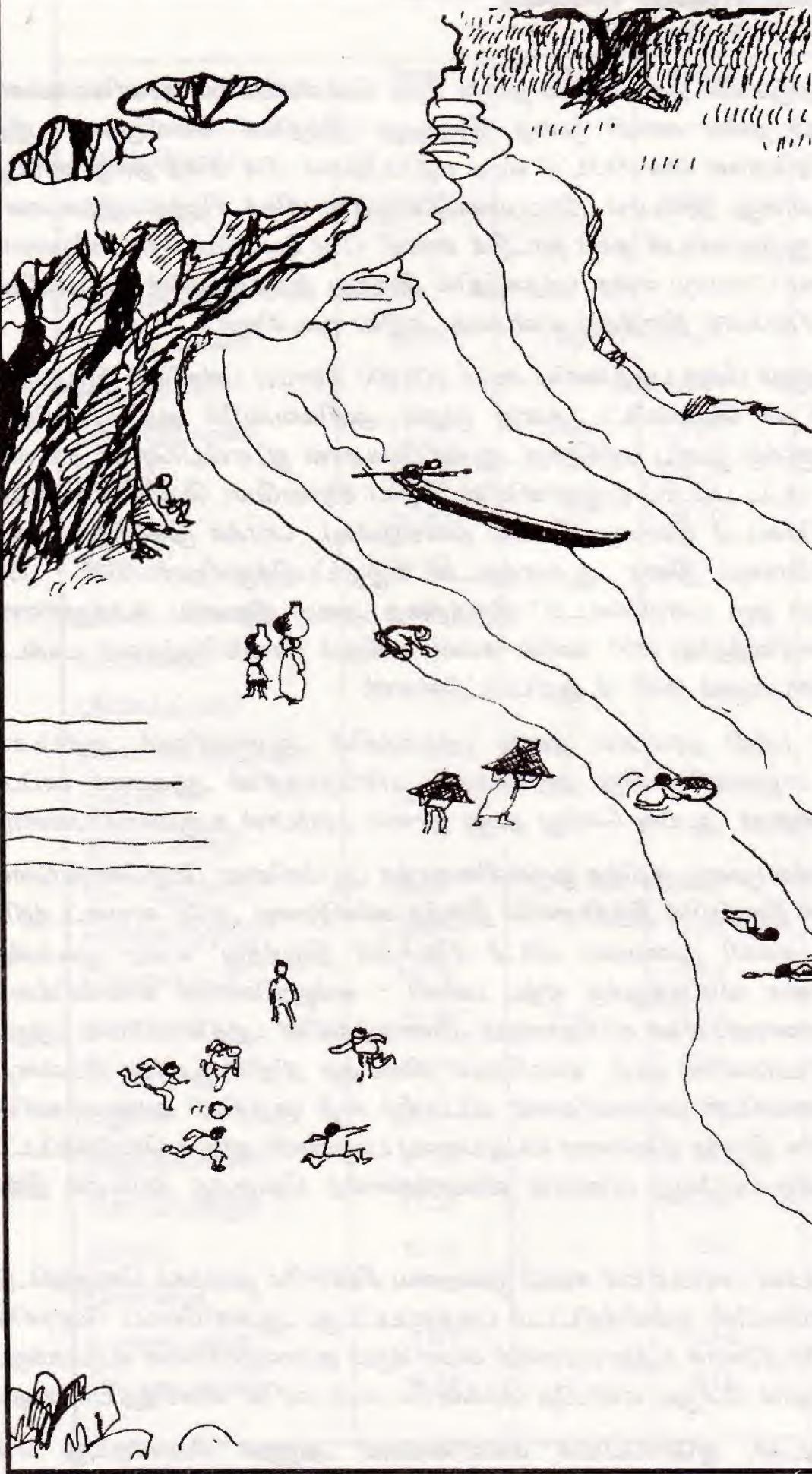
பள்ளிகள்... இவை எங்கிருந்து
 வந்தன?
 இன்று போலத்தான் என்றும்
 இருந்ததா?

இல்லை.

பள்ளிகள் வண்ணிக் கல்வி

பள்ளிக்கூடங்களில் மட்டும்
கல்வி தில்லை.

உதாரணமாக, மலைவாழ் மக்கள்,
அவர்களது தொழிலைப் படிக்க
எந்தப் பள்ளியும்
நடத்தியதில்லை.

அச்சமூகங்களில், சுய
கல்வியே உள்ளது. தம் சமூக
வாழ்வை வாழும் அவர்கள்,
வயல்கள், காடுகளில் வேலை
செய்கிறார்கள், மூத்தோரிடம்
இருந்து படிக்கிறார்கள், ஒருவர்
பங்கை ஒருவர் ஆற்றுகிறார்கள்
இதுவே சுய கல்வி.

ஒட்டுமொத்த சமூகமே சுய
கல்விக்கான களமாகிறது.
பணிகளைக் கற்றுக் கொள்ள
கருவிகள் இயற்கையிலேயே
கிடைக்கின்றன. அளவுகள்,
மதிப்பீடுகள், இனங்கள் எல்லாம்
கிரகிக்கப்படுகின்றன.

இப்படி, பள்ளி கெல்லாத
மக்களும் படித்தவர்கள் போல்
புத்திக்கூர்மையாகச்
செயல்படுகிறார்கள்.
படைப்புக்கம், திறன் எல்லாம்
உள்ளன. வனங்களில் உள்ள பல
ஆயிரக்கணக்கான தாவரங்கள்
பற்றிய விவரங்களை,
தாவரவியல்
பேராசிரியர்களைவிட
மலைவாசிகளே நன்றாக
அறிவர். தலைமுறை
தலைமுறையாகக் கற்றுச் சேர்த்த
அறிவு.

இந்தியாவில் பாரம்பரியக் கல்வி

நாகரிகங்கள் தோன்றிய நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்று மற்ற தொன்மையான நாகரிகங்களைப் போன்றே இந்தியாவிலும் நல்ல கல்வி முறை இருந்தது. இந்தியக் கல்விமுறை பற்றி ஆங்கிலேய வரலாற்றாசிரியர்கள் வெளியிட்டு வந்த மதிப்பீடுகள் மிக மிகத் தவறு என்பது இப்போது அம்பலமாகியுள்ளது. தரம்பால் (Dharampal) எழுதிய மிகச் சிறந்த புத்தகமான ‘அழகிய மரம்: 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தாய் நாடுக் கல்வி’ (The Beautiful Tree: Indigenous Education in the Eighteenth Century) என்ற புத்தகத்தில் இருந்து இந்தியாவின் பாரம்பரியக் கல்விமுறை எவ்வளவு சிறப்பாக இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

1830 களில் வங்காளம் மற்றும் பீகார் பகுதிகளில் சுமார் 1,00,000 கிராமப் பள்ளிகள் இருந்ததாக வில்லியம் ஆடம் 1935 ல் வெளியிட்ட தனது முதல் அறிக்கையில் குறிப்பிடுகிறார். இதற்கும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, மற்றொரு ஆங்கிலேயரான ஜி.எல்.பி.ரெண்டர்காஸ்ட் “புதிதாக விரிவுபடுத்தப் பட்ட பம்பாய் ராஜதானியில், சிறிய கிராமமோ, பெரிய கிராமமோ இப்பிரதேசத்தில் பள்ளிக்கூடம் இல்லாத கிராமம் ஒன்றைக்கூட பார்க்க முடியாது.” என்று கூறினார். தாமஸ் மன்றோவும் இதை ஆதாரத்துடன் உறுதிப்படுத்துகிறார். 1812 - 13ல் “ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு பள்ளிக்கூடம்” இருந்ததை அவர் நினைவு கூர்ந்துள்ளார். இதே போல பஞ்சாப் மாநிலத்தில் 1850 களில் கல்வி எங்கும் பரவியிருந்ததை டாக்டர். ஜிட்பின்யு. லெட்னர் என்பவரும் 1882 ல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்த அறிக்கைகளைப் பற்றி தரம்பால் தனது புத்தகத்தில் ஆராய்கிறார். குறிப்பாக, அக்காலத்தில் மதராஸ் ராஜதானி என்று அறியப்பட்ட பிரதேசத்தின் ஆவணக் காப்பக வெளியீடுகள் அனைத்தையும் ஆய்வு செய்து தமது நூலை தரம்பால் உருவாக்கியுள்ளார்.

இந்தியப் பாரம்பரியக் கல்விமுறை குறித்த ஒருங்கிணைந்த ஆய்வினை மேற்கொண்டுள்ள அவர் “18 ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியாவில் இருந்த கல்விமுறை அதே காலகட்டத்தில் இங்கிலாந்தில் நிலவிய கல்வி முறையை விடச் சிறப்பாக இருந்தது” என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். மக்கள் தொகை விகிதத்துக்கு ஏற்ப பள்ளி - கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை, பள்ளி - கல்லூரிகளில் மாணவர்களின் விகிதாசாரம், மாணவர்களின் புத்திக் கூர்மை மற்றும் மந்த நிலைமை, ஆசிரியர்களின் தரம், கல்விக்குக் கிடைத்த நிதி ஆதரவு, மேல்சாதி (பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர்) மாணவர்களை விட, கீழ் சாதி (குத்திரர்) மாணவர்களின் வருஷை விகிதம் அதிகமாக இருந்த நிலைமை (பட்டியலைப் பாருங்கள்), கற்றுக் கொடுக்கப்பட பாட விவரங்கள் போன்ற பல்வேறு விதமான விவரங்களைத் தொகுத்து தரம்பால் இந்த முடிவுக்கு வருகிறார்.

ஆனால், இவ்வளவு சிறப்பான பாரம்பரியக் கல்வி முறையை கீக்கிரமே துவம்சம் செய்துவிட்டு, அந்த இடத்தில் மெக்காலேயின் கல்வித்திட்டம் புகுத்தப்பட்டது. ஆங்கிலேயப் பேரரசின் கீழ்மூன்று காலனி நாடுகளில் நிர்வாக உத்தரவுகளைக் கவனிக்கும் குமாஸ்தாக்களை உருவாக்கும் அளவுக்குக் கல்வி இருந்தால் போதும் என்பதே மெக்காலே என்பவரின் கல்வித்திட்டமாகும்.

இதே கண்ணோட்டத்துடன், ஐரோப்பியக் கல்வியையும் அனுக வேண்டியது மிக அவசியமாகும். ஏனெனில், இங்கு அமல்படுத்தப்பட்ட கல்விமுறையில் இருந்து உருவாக்கப்பட்டதுதான் மெக்காலே கல்வி.

பள்ளிகளில் சாதிவாரியான ஆண் மாணவர்கள் விகிதம்

இந்துக்கள்

மாவட்டம்	பிராமணர்	தந்தியர்	வைப்பினர்	குத்திள்	சிறு சாதிகள்	இலங்கியர்
ஒரிய மொழி கஞ்சம்	27.25	—	8.24	33.76	29.88	0.91
தெலுங்கு மொழி வினாக்டப்பட்டனம்	46.16	1.09	10.44	21.24	20.03	1.03
ராஜமுந்திரி மகுலிப்பட்டனம்	34.49	-	24.91	17.78	20.83	1.98
குண்டுர் நெல்லூர்	33.13	0.36	21.94	29.82	9.30	5.44
கடப்பா	40.53	-	20.70	25.23	10.17	3.37
கன்னட மொழி பெல்லாரி	32.61	-	21.70	31.83	5.71	8.16
பூநிரங்கப்பட்டனம் மலையாள மொழி	24.03	-	29.07	30.13	10.98	5.79
மலபார் தமிழ் மொழி	18.01	-	14.91	45.56	17.84	3.69
வட ஆற்காடு தென்னாற்காடு	7.83	-	3.75	48.61	25.77	14.02
செங்கல்பட்டு தஞ்சாவூர்	18.64	-	0.70	30.90	23.04	26.72
திருச்சிராப்பள்ளி மதுரை	9.60	-	8.66	66.76	7.40	7.59
திருநெல்வேலி கோயம்புத்தூர்	9.57	-	3.55	76.19	8.27	2.42
சேலம் சென்னை	12.75	-	6.30	71.47	6.72	2.76
(i) ஈதானப் பள்ளிகள் (ii) அந்தானப் பள்ளிகள்	16.16 11.76 8.67 21.78 11.30 10.75	2.12 - - - - -	1.27 2.25 8.18 - 3.56 7.59	61.17 76.00 52.99 31.21 78.52 39.15	13.92 3.23 21.77 38.42 2.78 32.38	5.32 6.77 8.39 8.60 3.84 10.12
	7.01 12.56	- -	15.44 11.11	68.62 41.55	6.13 32.37	2.80 2.42

ஆதாரம்: Dharampal, The Beautiful Tree, Indigenous Indian Education in the Eighteenth Century. Pp441. Price Rs.400.00
Published by: A.V.P. Publishers, P.B. No. 7102, Ramanathapuram, Coimbatore 641 045.

உயர்குடியினருக்கான கல்வி

ஜூரோப்பாவில், வகுப்பறைகளின் உற்பத்திச் சரக்காகக் கல்வி ஆனது மத்திய காலத்தில்தான்.

அதாவது, பெரும்பாலும் பிரபுக்குலத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் கல்வி அறிவைப் பெறுவதற்காக பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன. செயற்கையான முறையில் உலகத்தில் இருந்தும், அன்றாட வாழ்க்கையிலிருந்தும் கவனமாகத் தனிமைப்படுத்தி உருவாக்கப்பட்டது.

பல நூற்றாண்டுகளாக, இப்பள்ளிகளில் மேட்டுக்குடி மக்களுக்கு மட்டுமே உரிமை உள்ளதாக பள்ளிகள் இருந்தன. அவர்கள் மட்டுமே பள்ளிகளில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். முதலில் பிரபுக்குலத்தவர் மட்டுமே அனுமதிக்கப்பட்டு வந்த பள்ளிகளில், பின்னர் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் வேறு வழியில்லாமல் சேர்க்கப்பட்டனர். ஜூரோப்பாவில் முதலாளித்துவம்

வளர் வளர், பிரபுக்கள் குலம் போல
தங்களையும் நடத்த வேண்டும் என்று
அவர்களும் கோரினர்.

முதலாளித்துவம் வளர்ந்ததில்
ஆலைகளில் வேலை செய்யும்
கருவிகளைக் கையாள ஆட்கள்
தேவை. எனவே, மற்ற வர்க்கங்களான
விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், ஏழைகள்
ஆகியோர் பயிற்சி வகுப்புகளில் மட்டும்
அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

உயர்குடிப் பள்ளிகள் பாரம்பரியத்தை
மதிப்பதாகவும், மதம், ஒழுக்கம்
ஆகியவற்றுக்கு முக்கியத்துவம்
அளிப்பதாகவும் இருந்தன.
வாய்மொழித்திறன், இலக்கியம், மொழி,

மதத் தத்துவங்கள் ஆகியவற்றை
இப்பள்ளிகள் வளர்த்தன. அறிவியலில்
நடந்த மாற்றங்களுக்கு உரிய முக்கியத்துவம்
அளிக்கப்படவில்லை. பாரம்பரியத்தின்
சின்னமாக மதிக்கப் பெறும் லத்தீன் அதிக
முக்கியத்துவம் பெற்றது.

பிரபுக் குல மக்களுக்கு மிகவும் பரிச்சயமான
புத்தகப்படிமுத் தன்மை, நாகரிகம், இலக்கியம்,
கலாசாரம் என இவை அனைத்தும்
உயர்குடிப் பள்ளியில் இருந்தது.

பிரபு குல வாரிசான அவர்கள் தமது
பாரம்பரிய அதிகாரம் எப்போதும் நீடித்து
நிலைக்க, எப்போதும் எஜமானனாகவும்,
பிரபுவாகவும் இருப்பதற்கான
நடத்தைகளையும், சிந்தனைகளையும்
கற்பதாக அக்கல்வி இருந்தது.

எந்த ஒரு நாகரிகமடைந்த சமுதாயத்திலும், மனிதர்கள் அடிப்படையில் இரண்டு வர்க்கங்களாக இருப்பார்கள்: ஒரு சாரார் தனது உடல் உழைப்பால் உயிர் வாழ்பவர்கள்; மற்றொரு சாரார் தமது உடைமைகள் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்திலிருந்தோ அல்லது தமது மூளை உழைப்பு மூலம் உடல் உழைப்பை ஆதிக்கம் செய்வதிலோ கிடைக்கும் வருமானத்திலிருந்து உயிர் வாழ்பவர்கள். முதல் சாரார் தொழிலாளி வர்க்கம் என்று அழைக்கப்படு பவர்கள்; மற்றொரு சாரார் படித்த வர்க்கம் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள்.

தொழிலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளும் விரைவில் உடல் உழைப்புக்குத் தயாராக வேண்டும் என்று விரும்புவர். அந்தக் குழந்தைகளும் இளம் வயதிலேயே உழைப்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. தமக்கு விதிக்கப்பட்ட, கடும் உழைப்பைச் செலுத்தத் தேவையான பழக்கவழக்கங்களை, அதற்கான அறிவை அவர்கள் விரைவிலேயே பெற்று விடத் துடிப்பார்கள். இதனால் அவர்கள் நீண்ட காலம் பன்னிகளில் செலவழிக்க முடியாது.)

இதற்கு முரண்பாடாக, படித்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கற்க நிறைய நேரம் இருந்தது. தமக்கு விதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையில் அவர்கள் நிறைய கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது: அதற்குத் தகுந்த குறிப்பிட்ட பருவம் வரும்போதுதான் அவர்கள் அதைக் கற்க முடியும்.)

இதிலிருந்து நாம் பெறும் முடிவு இதுதான்: எந்தச் சமூகமாக இருந்தாலும், அங்கு மக்களுக்குக் கல்வி தர முடிவு செய்தால் அங்கு நிச்சயமாக இரு வேறுவிதமான கல்விமுறைகள் இருந்திடும். அனைவருக்கும் பொதுவான கல்வி என்பது கிடையவே கிடையாது”

டெஸ்டட்ட் டி டிரேசி (1802)

பணக்காரன்கு ஒரு கல்வி; ஏழைகளுக்கு ஒரு கல்வி

உயர்குடியினருக்கான பள்ளிகளில் தொடர்ந்து கறாரான தன்மைகள் நீடித்து வந்தபோதும், தொழில்துறை முதலாளித்துவம் வேகமாக வளர்ந்ததைத் தொடர்ந்து அங்கு நிலப்பிரபுத்துவ அதிகார வர்க்க அமைப்பு

அதிக காலம் நீடிக்க முடியவில்லை.

புதிய தியந்திரங்கள், புதிய ஏரிசக்தி போன்ற தொழிற் புரட்சியால் உலகம் தலைகீழாக மாறியது. புதிய சமூக வர்க்கம் ஒன்று தோன்றியது. அது ஒரு தொழில்துறை நடுத்தர வர்க்கம். தொழில் நுட்ப முன்னேற்றத்தின் படைப்பான இந்த வர்க்கம், விவசாய

ஆட்சி அதிகார வர்க்கத்தின் அதிகாரத்தைக்

கைப்பற்றியது; புதிய உற்பத்தி மையங்களில் படிக்காத

ஏழை மக்களிடம் இருந்தும், கல்வியறி

வற்றவர்களிடமிருந்தும் தொழிலாளி வர்க்கம்

தோன்றியது.

இப் புதிய நிலைமையிலும், பள்ளிக்கூடங்கள்

மேட்டுக்குடி மக்களுக்கானதாகவே இருந்தது. ஆனால்,

புதிய தொழில் நுட்ப, அறிவியல் வளர்ச்சியின்

விளைவாக, இயந்திரங்களை இயக்கும் அறிவு

தொழிலாளர் களுக்குத் தேவையாயிருந்தது. இதனால்,

கல்விமுறையில் அடிப்படை மாற்றம் ஏற்பட்டது.

பள்ளிகள் நல்லமடைய வேண்டியிருந்தன.

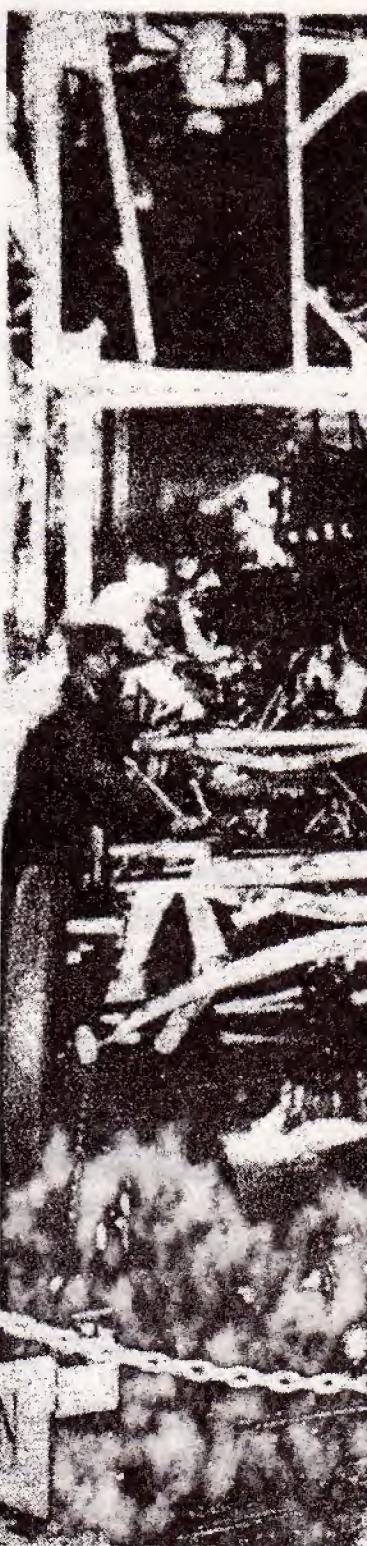
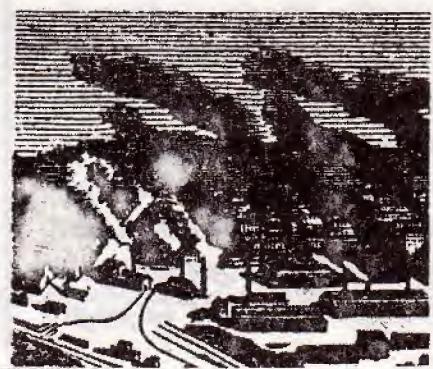
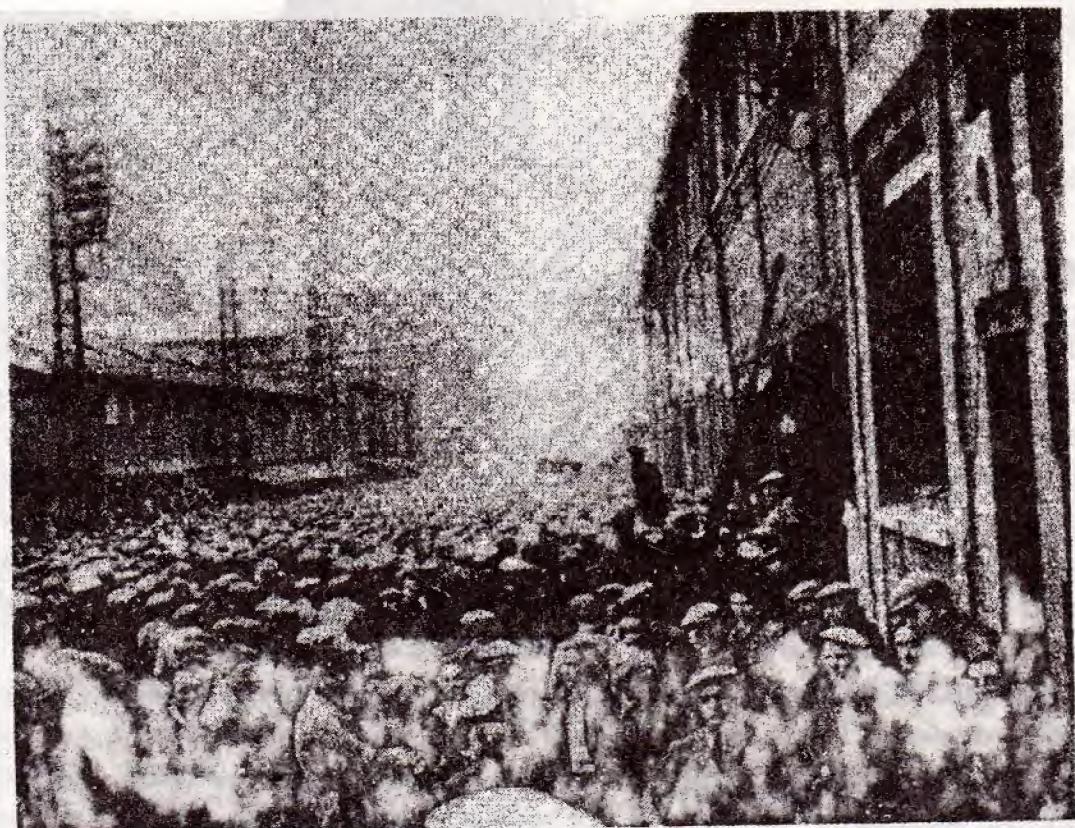
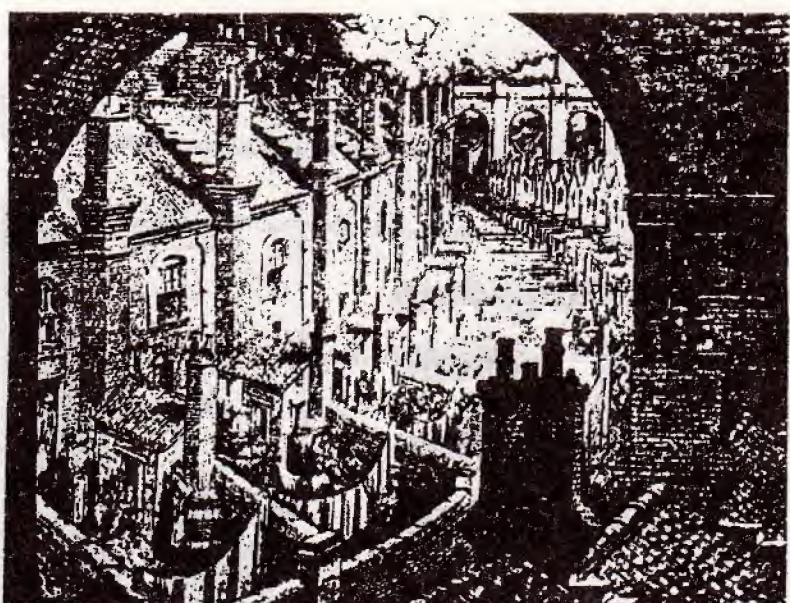
இலக்கியம், காவியம் இவைகளோடு அறிவியலும்

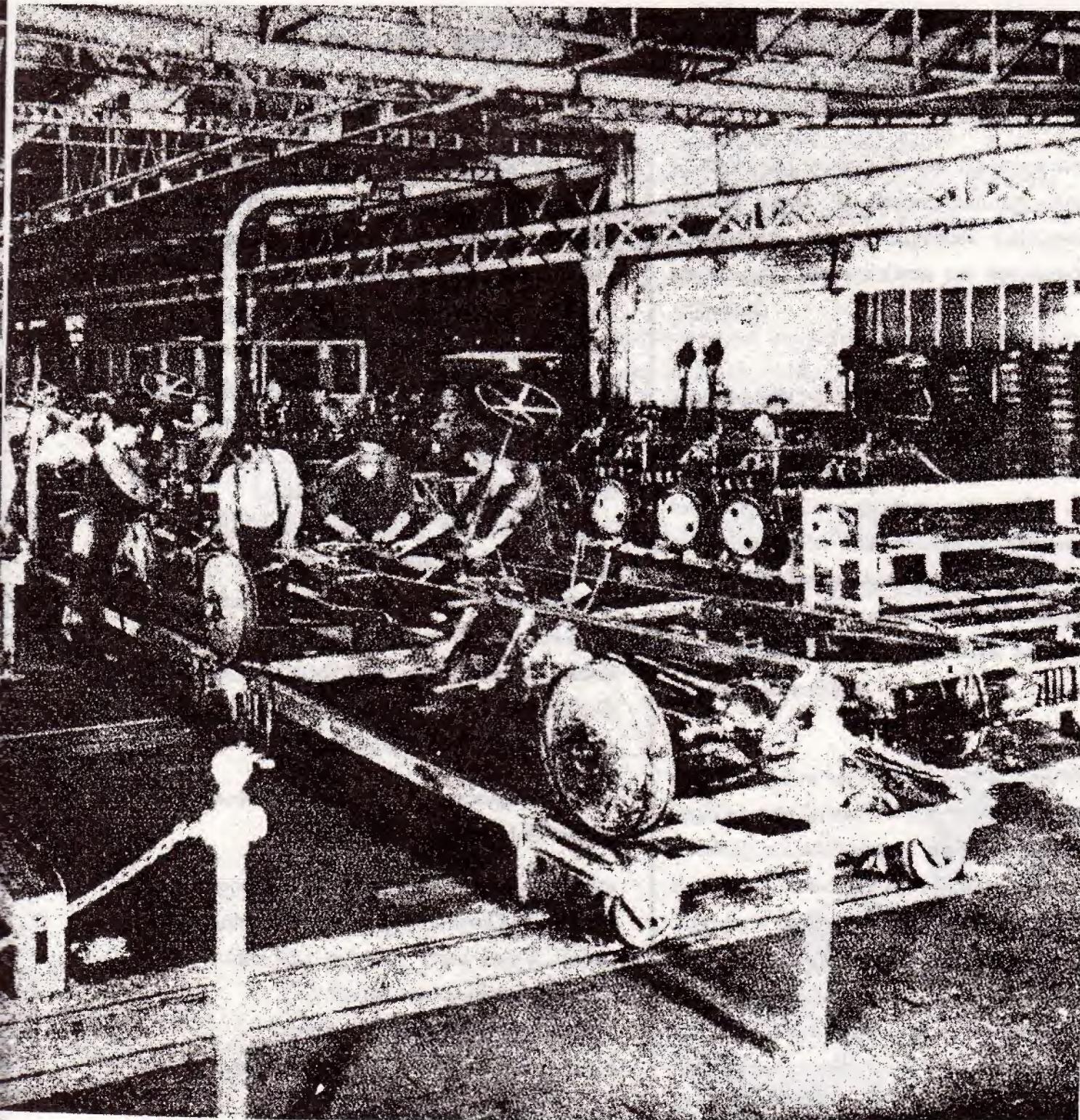
பள்ளிகளில் முக்கிய இடம் பெற்றது.

தொழிற்சாலைப் பகுதிகளில் குவிந்துள்ள உழைக்கும் மக்களுக்குக் குறைந்தபட்ச கல்வியாவது அவசியம் என்று ஆதிக்கம் செலுத்தும் மத்திய தர வர்க்கம் நினைத்தது. 'அறியாமை' யில் உழலும் இந்த மக்கள் சமூகமயப்படுத்தப்பட வேண்டும். அதாவது, அவர்கள் ஒழுக்கமுள்ள தொழிலாளியாகவும், நல்ல குடிமகனாகவும் மாற வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு சிறிது கல்வி அவசியம்தான் என்று நினைத்தனர்.

இப்படியாக, பணக்காரர்களுக்கான பள்ளிகளுடன் மற்றொரு விதமான பள்ளிகளும் உருவா யின. அவை ஏழைகளுக்கான பள்ளிகள். எதிர்கால உழைக்கும் வர்க்கத்திற்கு அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்படும் குறைந்தபட்ச கலாசாரத்தை உருவாக்குவதே ஏழைகளுக்கான பள்ளிகளின் நடைமுறை. இருவிதமான பள்ளிகள் இப்படி தொடர்ந்து நீடித்ததன் விளைவாக உண்மையான சமூகப் படிநிலைகள் உருவாயின.

உழைக்கும் மக்களின் குழந்தைகள் 'ஆரம்பப் பள்ளிக்குச் சென்றனர். அங்கு அவர்கள் தொடர்ந்து முன்னேறும் வகையில் அதன் அமைப்பு இல்லை. ஆனால், மேட்டுக்குடி மக்களின் குழந்தைகள் தொடர்ந்து கற்க பாதை நீண்டுகொண்டே சென்றது.

இயந்திரங்களின் அடிமைகளாக இருந்தவர்கள், ஆன்மாவை அழிக்கும் கடின உழைப்பு முறைக்கு ஆளாகி, முதலாளித்துவத்தால் கடுமையாகச் சுரண்டப்பட்டனர். இதனால், தொழிலாளர்கள் தங்கள் உரிமைகளுக்காகப் போராடும் திறனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பெற்றனர்.

ஒரு ஜனநாயக பூர்வமான பள்ளியை நோக்கி.....

அனைவருக்கும் கல்வி என்பது அடிப்படைக் கோரிக்கை: ஆரம்பப் பள்ளியில் சேரும் வாய்ப்பு அனைவருக்கும் வேண்டும். அங்கு அனைவரும் உண்மையான சம வாய்ப்புகளை அனுபவிக்க வேண்டும்.

கல்வியை ஜனநாயகமயைப் படுத்துவதற்கு அடிப்படைக் காரணி அனைவருக்கும் கல்வி இலவசமாகவும், கட்டாயமாகவும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான். பொதுமக்கள் சேவக்கான இடமாகவும், விடுதலைக்கான கருவியாகவும், வசதியற்ற வகுப்பினர் வாய்ப்புகள் பெறுவதற்கான அமைப்பாகவும் பள்ளிக்கூடங்கள் உருவாக வேண்டும் என்று தொழிலாளிகள் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

இக் கோரிக்கை ஓரளவுக்குச் சம்பிரதாயமாக நிறைவேறியுள்ளது. பல்லாண்டு காலத்திற்குப் பிறகு, பள்ளி ஆண்டுகள் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளன: பிரான்ஸில் 10 ஆண்டுகள்தான் பள்ளி வாழ்க்கை என்பதும், இங்கிலாந்தில் 13 ஆண்டுகள் என்பதும், 15, 16 ஆண்டுகளாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளன. இலவசக் கல்வி என்பது தொடக்கத்தில் ஆரம்பக் கல்விக்கு மட்டும் வழங்கப்பட்டது. இது படிப்படியாக உயர்நிலைப் பள்ளிக்கும் விரிவடைந்தது.

இந்த மாற்றங்கள் மூலம் பணக்காரர்களுக்கு ஒரு பள்ளி, ஏழைகளுக்கு ஒரு பள்ளி என்ற திரட்டை முறை மாற முடிந்தது. இதன் மூலம் பள்ளி மட்டத்தில் அனைவருக்கும் ஒரே கல்வி என்ற நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால், பள்ளிக்கல்வி முடிந்ததும் அங்கு இரு வேறு பாதைகள் பிரிந்தன; அதாவது மாணவர்களை இரு பிரிவுகளாகத் தேர்வு செய்யும் முறை இருந்தது. ஒரு பிரிவு மேல் படிப்புக்கும், மற்றொரு பிரிவு தொழிற்பயிற்சிக்கும் அனுப்பப்பட்டனர். அதாவது, தற்காலத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் என்ற பிரிவும், தோல்வி அடைந்தவர்கள் என்ற பிரிவுமாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். முற்காலத்தில் பிறப்பு, வசதி வாய்ப்புகளைக் கொண்டு பிரிக்கப்பட்டார்கள். இப்போது பள்ளிகளிலேயே 'நேர்மையான'(1) முறையில் பிரிக்கப்படுகிறார்கள்.

கல்வியை ஜனநாயகப் படுத்த நீண்டகாலமாக நடந்த போராட்டம் வெற்றியா?

சந்தர்ப்பங்களைப் பொறுத்து... ஒவ்வொரு வருடமும் நிறையக் குழந்தைகள் சேர்வது, பள்ளி இறுதி வரை முடித்து, பட்டயம் பெறுவது இலவதான். 'கல்வி ஜனநாயகமயமாவது' என்று நீங்கள் கருதினால், 'ஆமாம், ஜனநாயகப்படுத்தல் சந்தேகமின்றி நடந்துள்ளது.

•பிரான்ஸில் 1958 ல் 16 வயது நிரம்பியவர்களில் 45% பேரும், 18 வயது நிரம்பியவர்களில் 17% பேரும்தான் பள்ளியில் படித்தனர். 1972 ல் இவை முறையே 67% ஆகவும் 27% ஆகவும் உயர்ந்துள்ளது. ஜெனிவாவில், 1960 ல் 2 பயிற்சி மாணவருக்கு ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர் என்ற விகிதம் 1975 ல் 3 பயிற்சி மாணவருக்கு 2 உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர் என உயர்ந்தது.

இந்த எண்ணிக்கை விகிதங்களின்படி 'கல்வி ஜனநாயகமயமாதல்' நிகழ்ந்துள்ளது உண்மைதான்.

ஆனால், பின் தங்கிய ஏழைச் சமூகக் குழந்தைகளும் கல்வியின் ஒவ்வொரு வாய்ப்பையும் பெறும் வகையில் சம வாய்ப்புகள் வழங்கப்படுவதுதான் உண்மையான 'ஜனநாயக மயமாக்கல்' என்றால், இந்தப் போராட்டம் இன்னமும் முடியவில்லை.

அனைவருக்கும் சம வாய்ப்புகள் என்ற நிலையை அடைய எதிர்பார்க்கப்படும் அம்சங்கள்:

அனைவருக்கும் கட்டாய இலவசக் கல்வி என்பதுன், இன்னமும் 'சிறந்து' 'அற்பு' மான், 'மதிப்பு' மிக்க கல்வி சமூகப் பாரபட்சம் இன்றி வழங்கப்பட வேண்டும்.

ஆனால், யதுரீத்துக்கில் என்ன நடைபெறுகிறது?

தொழிலாளிகள், விவசாயிகள், நிர்வாக ஊழியர் வீட்டுக் குழந்தைகள் அனைவருக்குமே கல்வி அனுமதிக்கப்படுகிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால் இந்த ஏழை வீட்டுக் குழந்தைகள் வெற்றி பெறுவது மற்ற சமூகக் குழந்தைகளை விட வெகு மோசமாகவே இருக்கிறது.

சமூக ஏற்றத்தாழ்வு தொடர்கிறது...

- ☛ ஆரம்பப்பள்ளி தேர்ச்சிகளில்
- ☛ உயர்மட்ட நிலைக்கு முன்னேறுவதில்
- ☛ எதிர்காலக் கல்வியில்

1. தோல்விகள், பிள் தங்குதல்

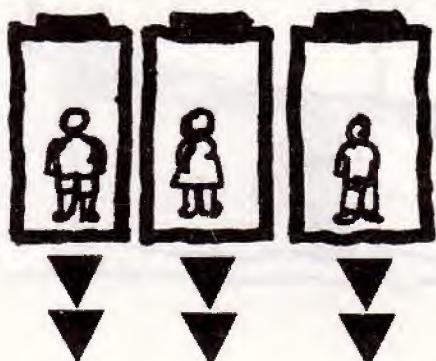

ஆரம்பப் பள்ளிகளில் மற்ற குழந்தைகளை விட, தொழிலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த குழந்தைகளே தொடர்ச்சியாகத் தோல்வியடைந்து வருகிறார்கள்; அதிகம் பின்தங்குகிறார்கள்.

பிரான்ஸ்: 1974 ல் தொழிலாளர் அமைச்சகம் வெளியிட்ட தகவலின்படி, தொழிலாளர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த குழந்தைகளில் 77% பேர் எப்படியும் ஆரம்பப் பள்ளியில் தடுக்கி விழுந்து விடுகிறார்கள். ஆனால், நிர்வாகத்தினர், தொழில்முறைப் பணியாளர் குழந்தைகளிடையே இது 16 சதவீதமாகவே இருக்கிறது.

பெல்ஜியம்: ஆரம்பப் பள்ளியில் 2 ஆண்டுகள் படிப்பதற்குள் ஏழை - எனிய குடும்பக் குழந்தைகளில் 80 சதவீதம் பேர் தேர்ச்சி பெறுவதில்லை. இது வசதி வாய்ப்புள்ள குடும்பக் குழந்தைகளில் 20 சதவீதமாகத்தான் உள்ளது என்று இங்கு நடத்தப்பட்ட ஒரு கணக்கெடுப்பு கூறுகிறது.

2. தூப்புத்தல் என்ற பிரிவினை

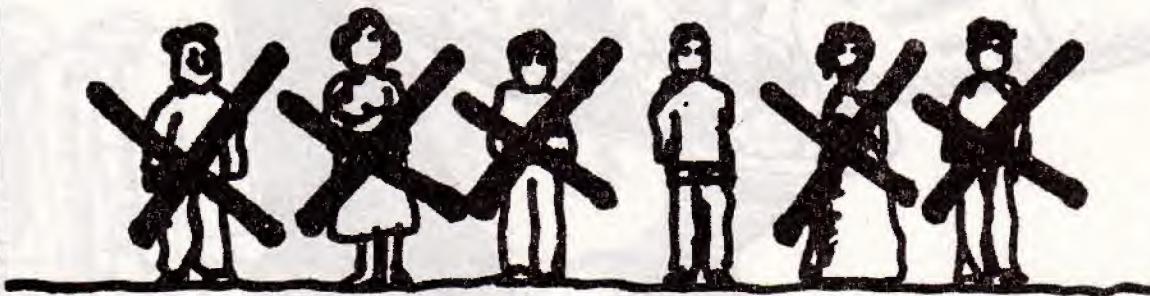
இதேபோல, சமூக அந்தஸ்தைப் பொறுத்த அளவிலேயே கல்வியிலும் முன்னேற்றம் அனுமதிக்கப்படுகிறது (கல்வித்தேர்வு முடிவுகளும் இவ்வாறே உள்ளன.)

பிரான்ஸ்: ஆரம்பப் பள்ளியை முடிக்கும்போது, பின் தங்கிய' மாணவர்களுக்கான (ஆராம் மாற்று வகுப்பு) வகுப்பால், 100 மாணவர்களில் 61.5 மாணவர்கள் தொழிலாளி வர்க்கக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக உள்ளனர். மேல்தட்டு வர்க்கக் குழந்தைகள் 0.5 சதவீதமே உள்ளனர்.

3.கல்வி துறப்பு

கல்வி மறுக்கப்படும் விஷயத்தாலும், அதாவது தேர்வு என்ற பெயரால் மாணவர்களை அதே வகுப்பில் நிறுத்தி வைக்கப்படுவதாலும் (பெயில் ஆவதாலும்) கீழ்த்தட்டு ஏழைப் பெற்றோர்களின் குழந்தைகளே அதிகம் பாதிக்கப்படுகிறார்கள்.

1970 ல் யுனெஸ்கோ மேற்கொண்ட ஆய்வு இதை உறுதி செய்கிறது: கல்வித் துறப்பு விசிதம் சமூக அடுக்கு வாரியாகக் குறைகிறது. பிரான்ஸில், தொழிலாளர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களிடம் அது 54 சதவீதமாக உள்ளது. இது மேல்தட்டு நடுத்தர வர்க்கத்தில் 13 சதவீதமாகக் குறைகிறது.

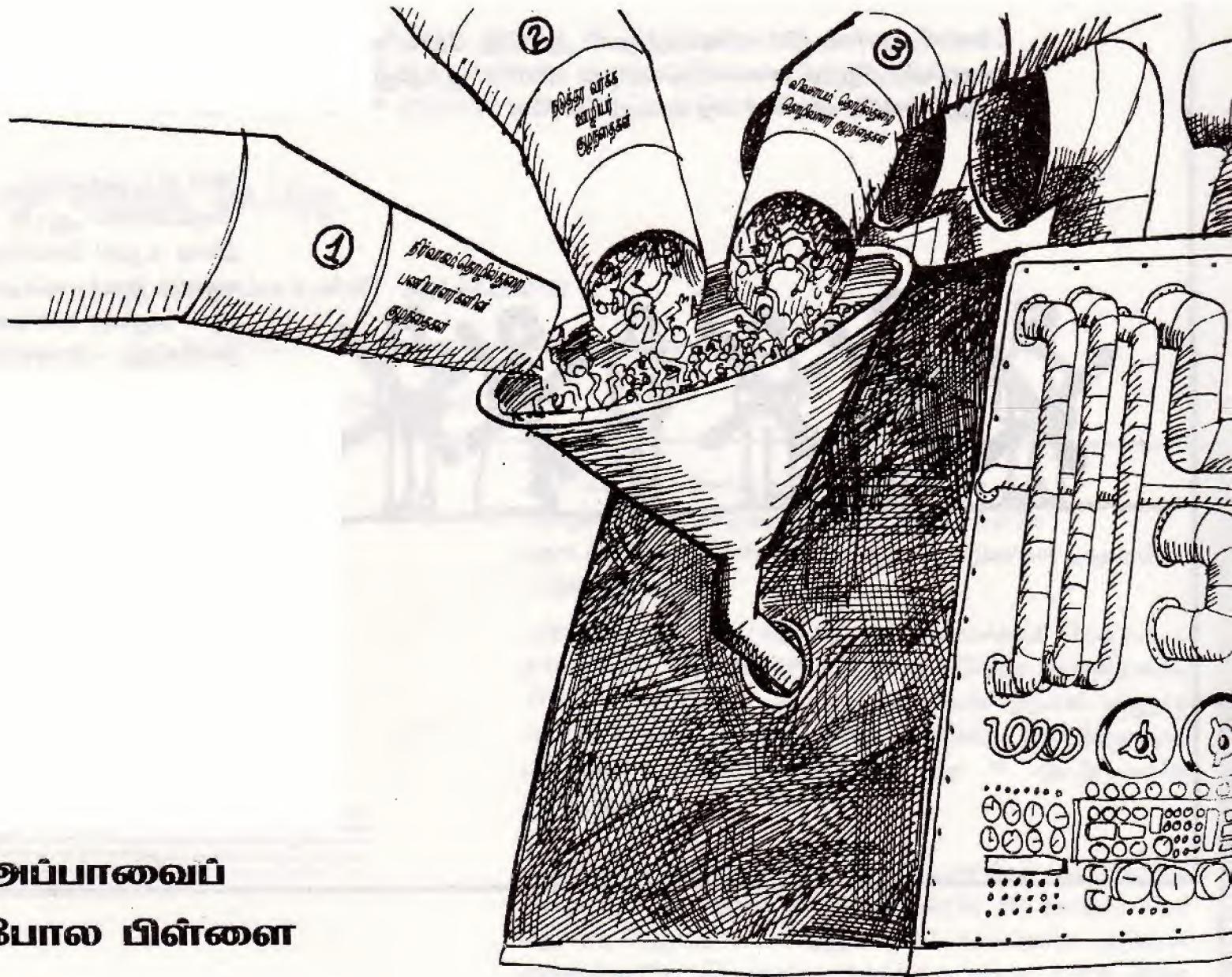
ஸ்விட்சர்லாந்து (ஜெனிவா), 1976:

வசதியான குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 3,200 வயது வந்த மாணவர்களில், 2400 மாணவர்கள் உயர்நிலைப்பள்ளியில் படிக்கின்றனர் (இவர்களில் 900 பேர் தனியார் பள்ளிகளில்).

வெறும் 800 பேர்களே பயிற்சிப் பள்ளிகளில் படிக்கின்றனர்.

இதுவே தொழிலாளர் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 4,150 வயது வந்த மாணவர்களில், வெறும் 650 பேரே உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் சேர்கின்றனர்.

3500 பேரும் பயிற்சிப் பள்ளிகளுக்குத்தான் அனுப்பப்படுகின்றனர்.

அப்பாவைப் போல பிள்ளை

அனைத்து சமூக வர்க்கங்களின் நியமனங்களும் முக்கியமாக அவர்களது சொந்த வர்க்கங்களில் இருந்தே நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

சமூக ஏணியின் இரு துருவங்களைச் சேர்ந்த வர்க்கங்களில் இந்த உள்ளூடு அப்பட்டமாகத் தெரிகிறது.

நிர்வாகத்தினர் மற்றும் தொழில்துறையைச் சேர்த்த உயர்மட்டக் குடும்பங்களில் இருந்து வரும் மாணவர்களில் 41.7 சதவீதத்தினர் தமது தாய் தந்தையரைப் போன்றே வேலைகளுக்குச் சென்று விடுகின்றனர். மறுமுனையில் :

தொழிலாளர் குடும்பக் குழந்தைகளில் 63.9 சதவீதத்தினர் தொழிலாளர்களாகவே ஆகின்றனர். விவசாயத் தொழிலாளர் குடும்பக் குழந்தைகளில் 38.8 சதவீதத்தினர் விவசாய வேலைக்குத் திரும்புகின்றனர். 34.9 சதவீதத்தினர் தொழிலாளர்களாக ஆலைகளுக்குச் செல்கின்றனர்.

தோல்வி
எங்கும் தானே
இருக்க
வேண்டும்

சில நல்ல ஆசிரியர்
களின் பெரும் முயற்சியையும்
மீறி, பள்ளிகளின் செயல்பாடு தேர்வு செய்வது
விலக்கி வைப்பது (பெயிலாக்குவது)
என்பதாகத் தான் இருக்கிறது.
இதுதானே உண்மை

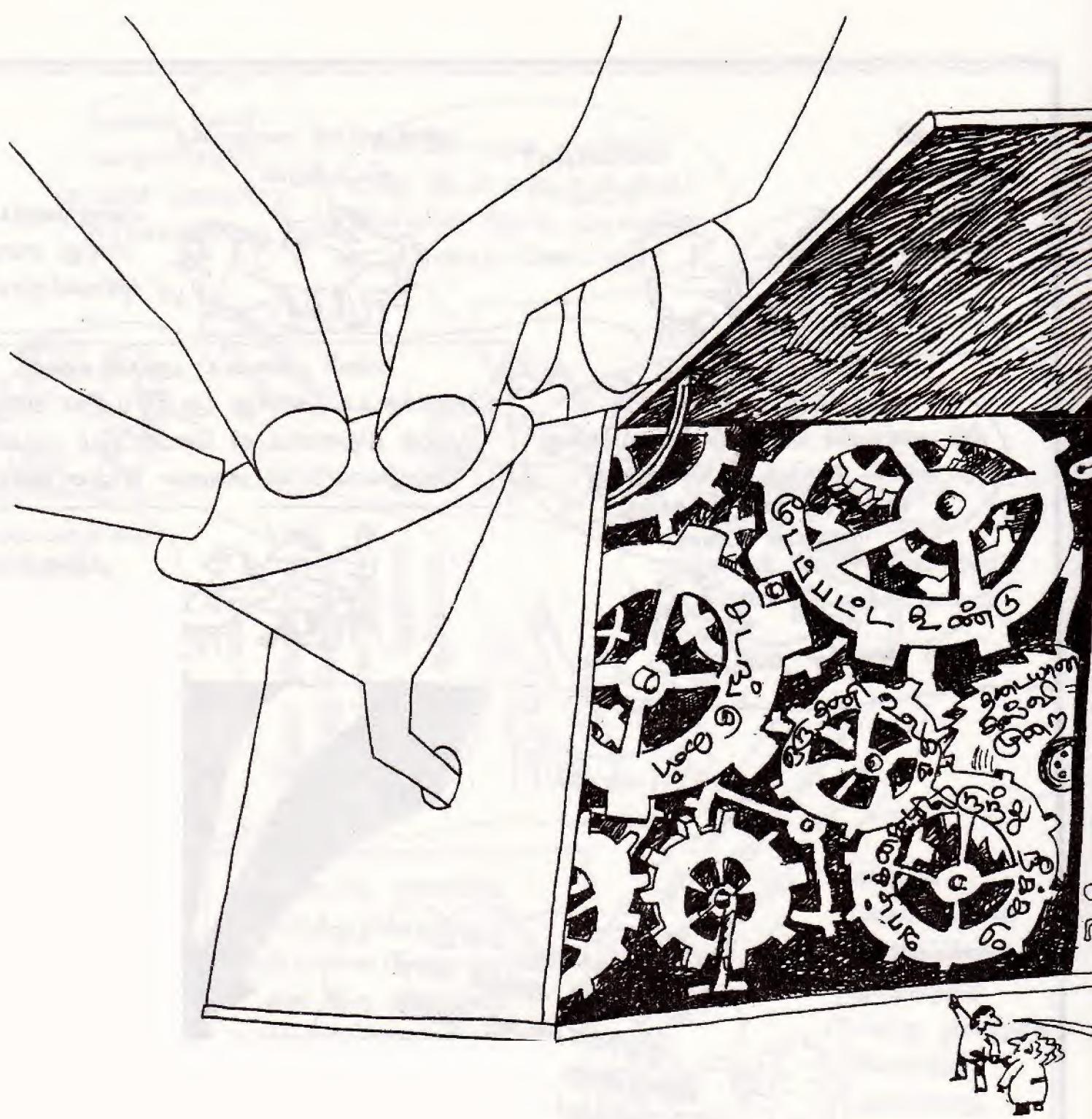
எங்கேயுமா?
எப்படி?

பள்ளிகளின் மறைமுகத்
திட்டத்தில்...

மறைமுகத்திட்டம்
என்று எதைச்
சொல்கிறீர்கள்?

இங்கே பாருங்கள்! இயந்திரம் நன்றாக வேலை செய்கிறது. தொட்டு விட வேண்டாம். பழுதாகி விடும்

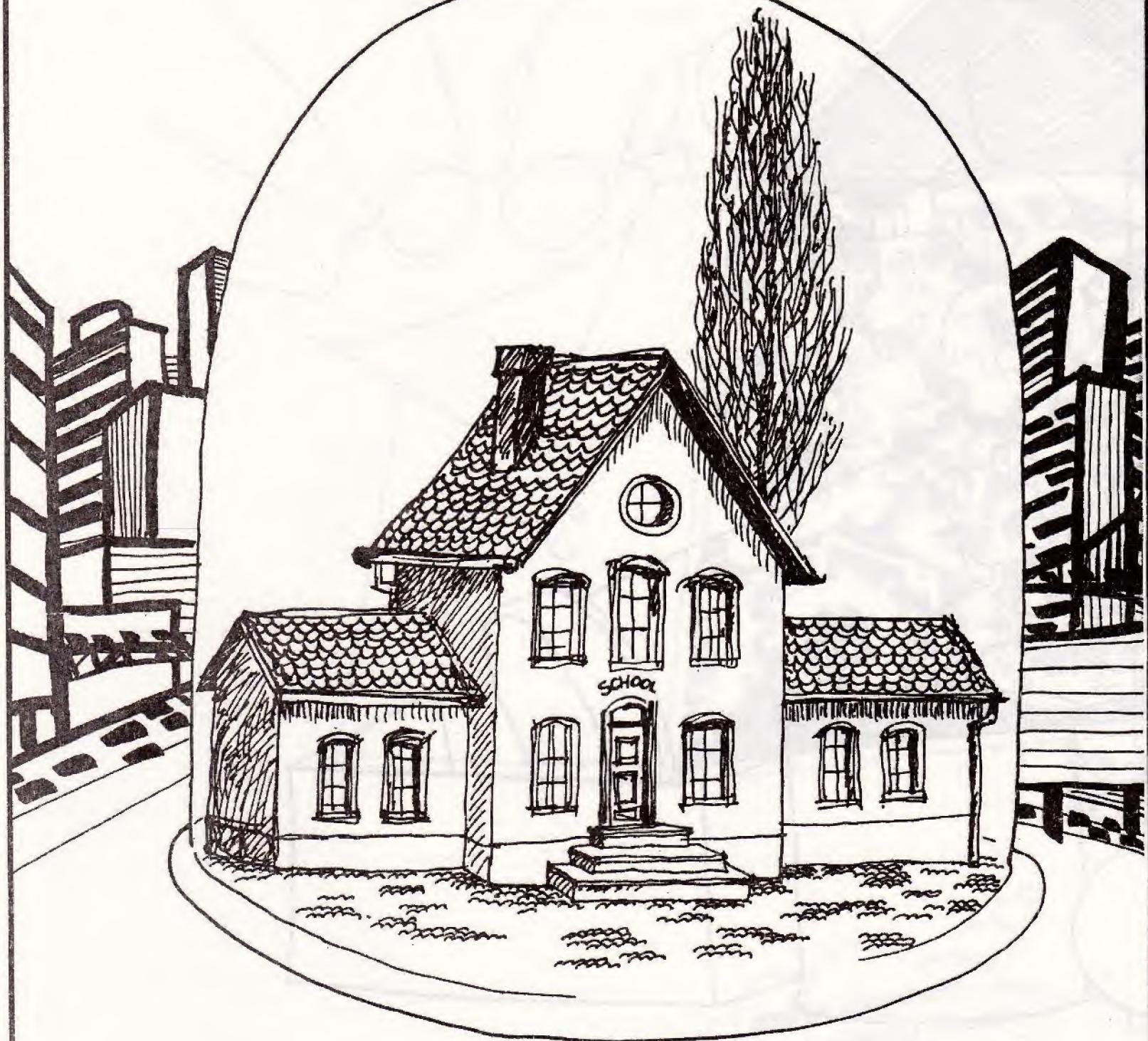

எற்கனவே பழுதாகத்தான் கிடக்கிறது.
கவலை வேண்டாம். இதைப்
பிரித்துப் போட்டு எங்கே
தவறு எனப் பார்ப்போம்

ஒரு தனி உலகம்

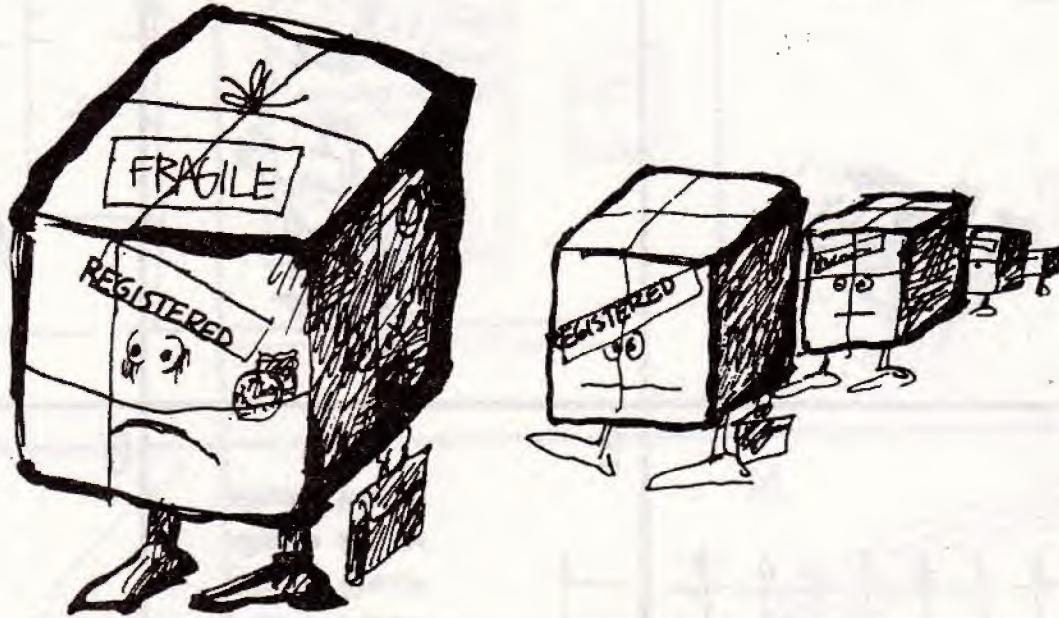

கண்டில் அடைக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்ட....

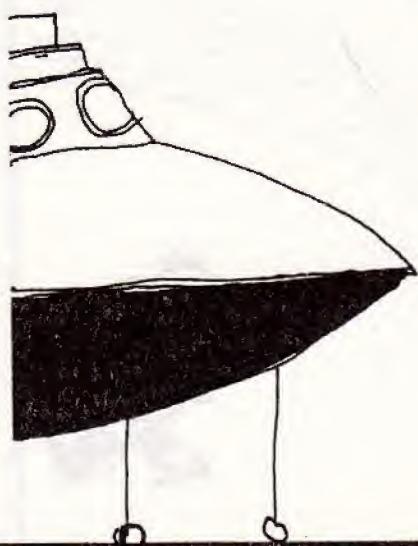

**பதிவுத்தபால் பொதிகள் போன்று
வளர்க்கப்படும் குழந்தைகளுக்கானது**

**கவனமாகப் பாதுகாக்கப்
படவர்களுக்கே அனுமதி**

அன்னியர்கள்
(வெளியார்கள்)
அனுமதி இல்லை

முன்றாம்
மோதலுக்கானது

வாழ்க்கையிலிருந்து விலகல்

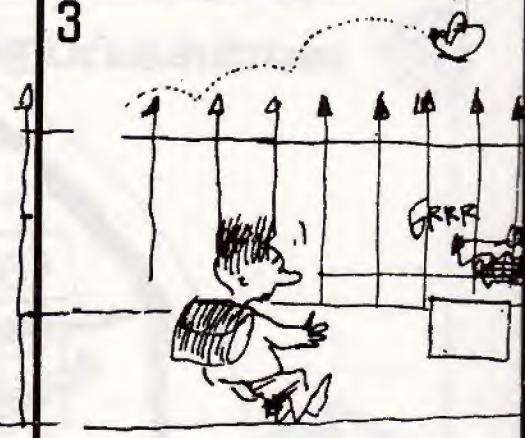
1

2

3

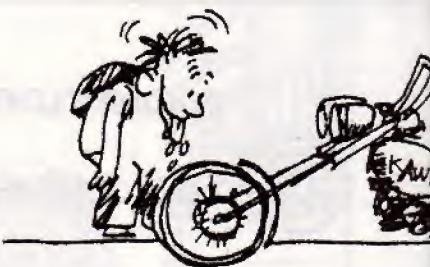
4

5

வாங்கு வாங்கு
 வாங்கு வாங்கு

6

7

8

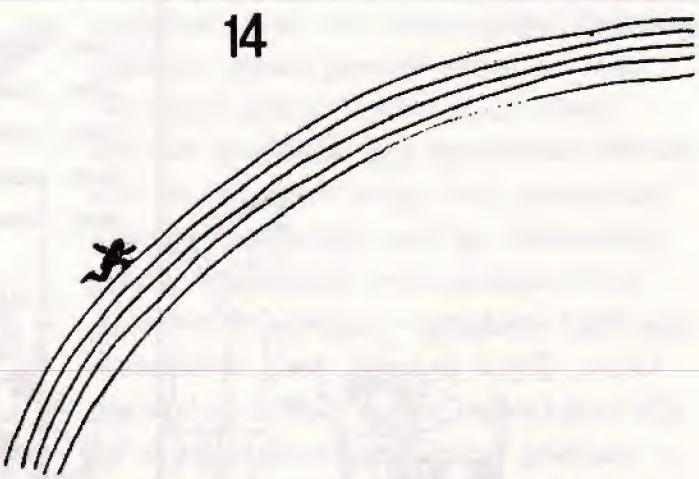
10

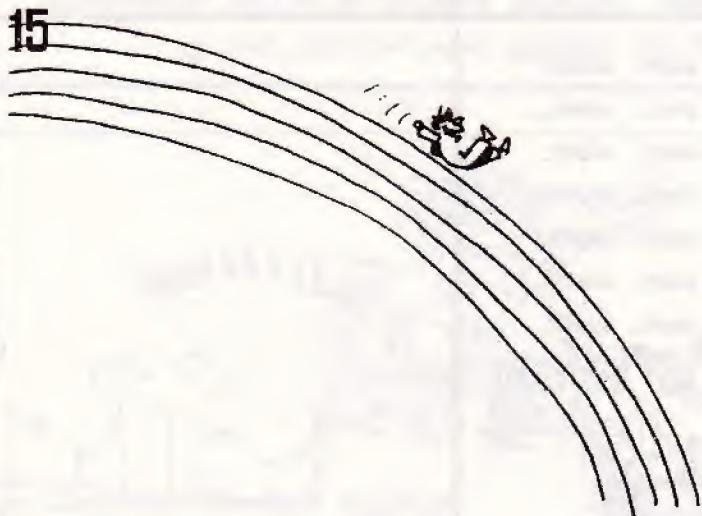
13

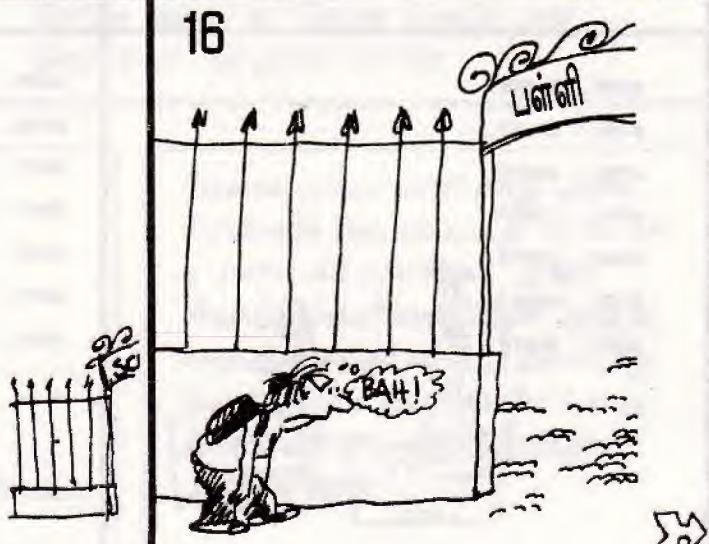
14

15

16

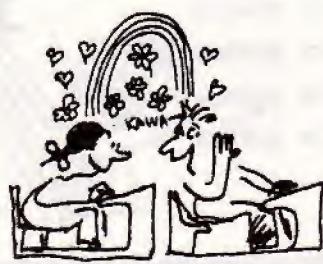

மாறாத பழக்கவழக்கங்களைக்

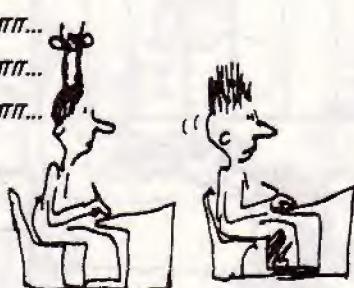
கொண்ட ஓர் உலகம்

வள... வளா...
வள... வளா...
வள... வளா...
வள... வளா...
வள... வளா...

வள... வளா...
வள... வளா...

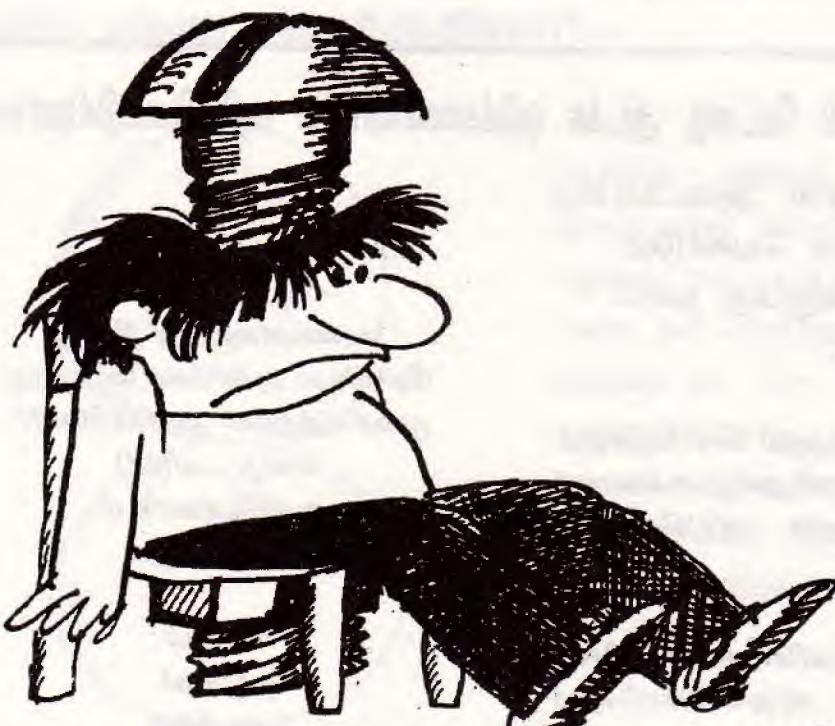

வள... வளா...
வள... வளா...

அமைதியும் அசையா நினையும்

கொண்ட ஒரு உலகம்

கிண்டர் கார்டனில் (மழவையர் வகுப்புகள்) அடிப்படைப் பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட்டு ஆறு வயதிலேயே மள்ளிகளால் ஆணி அடத்து போல சிருத்தி வைக்கப் படுகின்றனர். தெளிவின்மை, குழப்பம், மல்டுத்தனம் இவை தன் மழவையர் வகுப்புகள். இங்குள் பிரிக்கும் குழந்தைகள் அமைதிக்கப்படுகின்றனர். அங்கிருந்து ஆரம்பமாக வகுப்புகளில் அமர்த்தப்படுகின்றனர். பல மணி நேரம் நாற்காலிகளில் திறக்கப்பட்டு வரும் வர்த்தகங்கள் மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள். குழந்தைகள் புத்தம் புதிய கண்தியின் உருவம். குழந்தையையின் அடிப்படையே நேடவந்தன். அப்படிப்பட்ட குழந்தைகளை ஆடாமல், அசையாமல் அடக்க ஒடுக்கமாக, வாய் பேசாமல்

ஒரு மொழியைப் பேசவதும், எழுதுவதும் அடிப்படைக்கல்வி மொழிப்பாடம் குறித்து எனது 14 வயதுப் பயணிடிடம் கேட்டேன்:

‘பேசவது பற்றி என்ன கொவிலித் தருகிறார்கள்?’
அவன் பதிவு: “எப்போதும் எங்களை அமைதியாக இருக்கும்படி கூறவார்கள்”
- ஆர்.எ.ப்

கவர்களுக்குள் அடைத்து வைத்திருப்பது சரியா? வெளியே குரியின் பிரகாசிக்கிறது ஆனால், உள்ளே அடைந்து கிடக்கும் மழவைகள் தமது முத்திரிப்பைகளைக் காவி செய்யும் ஆசை கூட நிறைவேறாமல், மலக்குவைக் காவி செய்ய முடியாமல் தொடர்ந்து ஆறு மணி நேரம் அடைந்து கிடக்க வேண்டியுள்ளது. விதிவிலக்காக இடையே சில நிமிட தீடுவெனி, குறிப்பிட்ட சில தினங்கள் மட்டும் விடுமுறை திட்டமே 7 ஆண்டுகள் அனுபவிக்க வேண்டும்.

இந்த நிலையில் எப்படி கற்க முடியும்? தகைள், புலன்கள், உள்ளறுப்புகள், நாய்கள், மூளைக் கெல்கள் என அனைத்தும் தளர்ச்சியடைந்து விடுகின்றன. இது ஆசிரியர் நடத்தும் பாடம் அல்ல. அது ஏவாதிகளார் நடத்தும் பாடம். குழந்தைகளை உட்கார வைத்திருக்கும் முறையே உடலுக்குத் தங்களுடு பாலுறுப்புகள், ஆசை வாய் போன்றவற்றுக்குக் கெடுவானது முதுகொலும்பு திறுக்கம், நூரையர்ல் கருக்கம், மூல நோய், கலாசக்குழாய் அடைப்பு, கருங்கிய பிட்டம் போன்ற பாதிப்புகள் ஏற்படுகின்றன. நாறு வருடங்களாகப் பள்ளிகளில் மணி அடிக்கும் பழக்கம் உள்ளது மணி அடிக்கும்போது குழந்தைகள் அவறியிடத்துத் தான்னி ஒட வேண்டியுள்ளது தீவனால், பிருங்கப்பாதங்கள் பாதிப்படைகின்றன. (20 சத குழந்தைகளுக்கு முதுகொலும்பு வளைந்துள்ளது பற்றிக் கூறத் தேவையில்லை) இவை அனைத்தும் சேர்ந்தே அவர்கள் திருப்பைப் பாதிக்கின்றன. ஆனால், பாதிக்கப்படுவர் மீதே பழி விழுகிறது தீவனால், இவையில்லை தறிசெயலாக நடைபெறக்கூடியவை தீவனால். கவ்வி முறையில்தான் இவை நேர்கிறது அனை நாம் நொறுக்க வேண்டும். அந்த இயந்திரத்தைச் சுகு நூறாக்க வேண்டும்.

சோதனை முறைப் பள்ளி ஒன்று புதிதாகப் போவோனில் தொடங்கப்பட்டது. சென்டர்ஸ் டி’என்டெர்டெய்ஸ்மென்ட் ஆக்ஸ் மெத்கோட்டஸ் பி’எஷன்கேஜன் ஆக்டிவ் என் அமைப்பினர் அதை நடத்தினர். இது தரப்படுத்தப்பட்ட பள்ளி. எனவே, 9 வயது நிரம்பிய பையை தானும் ‘தரப்படுத்தப்பட’ அங்கு சேர்ந்தான்.

ஆனால், அவன் விரைவிலேயே ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்: “எங்களை ஒன்றுமே செய்ய விடுவதில்லை. அமைதியாகக் கேட்கும்படி மட்டும் கூறவார்கள்.” இது கற்பணையுமல்ல - ஆர்.எ.ப்.

எங்கு விதிகள் ஏற்கெனவே தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டனவோ, அங்கு...

மாணவர்கள்

அமைதியாக, கேள்வி கேட்காத, அடக்க ஒடுக்கமானவர்களே மதிப்பிடப்படுகிறார்கள்.

நல்ல மாணவர் யார்? என்பதற்கு என்ன அடையாளம் கூறப்படுகிறதோ அதை நாம் ஏற்க வேண்டும். பெரும்பாலான பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல மாணவன் என்பவன்,

“வகுப்பில் அமைதியாக, ஆசிரியர் கூறும் எதற்கும் செவிமடுக்கும், அடக்க ஒடுக்கமான குழந்தையே நல்ல மாணவன். தனது கைகளைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைக்கு அதிக மதிப்பெண்கள் கொடுப்போம்.”

“வார்த்தைகளுக்கும், எண்ணங்களுக்கும் தன்னிச்சையாகச் செவி மடுக்கிற ஒரு மூளை... வாய் மொழிக்கும், கற்றுக் கொடுக்கும் கருத்துகளுக்கும் ஆர்வம் காட்டக்கூடிய திறன் கொண்ட ஒரு மூளை... அத்தகைய போதனைக்கு (கவனமும் மனப்பாடும் செய்யும் விருப்பமும் கொண்ட) முயற்சியுடைய அந்த மூளையே சிறந்த மாணவன்.”

“தேர்வில் வெற்றிக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் அளிக்கும் ஒரு குழந்தை, பள்ளியில் நடைபெறும் எதற்கும் சிறப்பு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் குழந்தை, பள்ளியில் விதிக்கப்படும் அனைத்துத் தடைகளையும் நவ்லெண்ணத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளும் ஒரு குழந்தையே நல்ல மாணவன்.”

“மாணவர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய குணங்களில் எதற்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பீர்கள்?’’
என்று பயிற்சி ஆசிரியர்களிடம் கேட்டபோது...

கவனம்

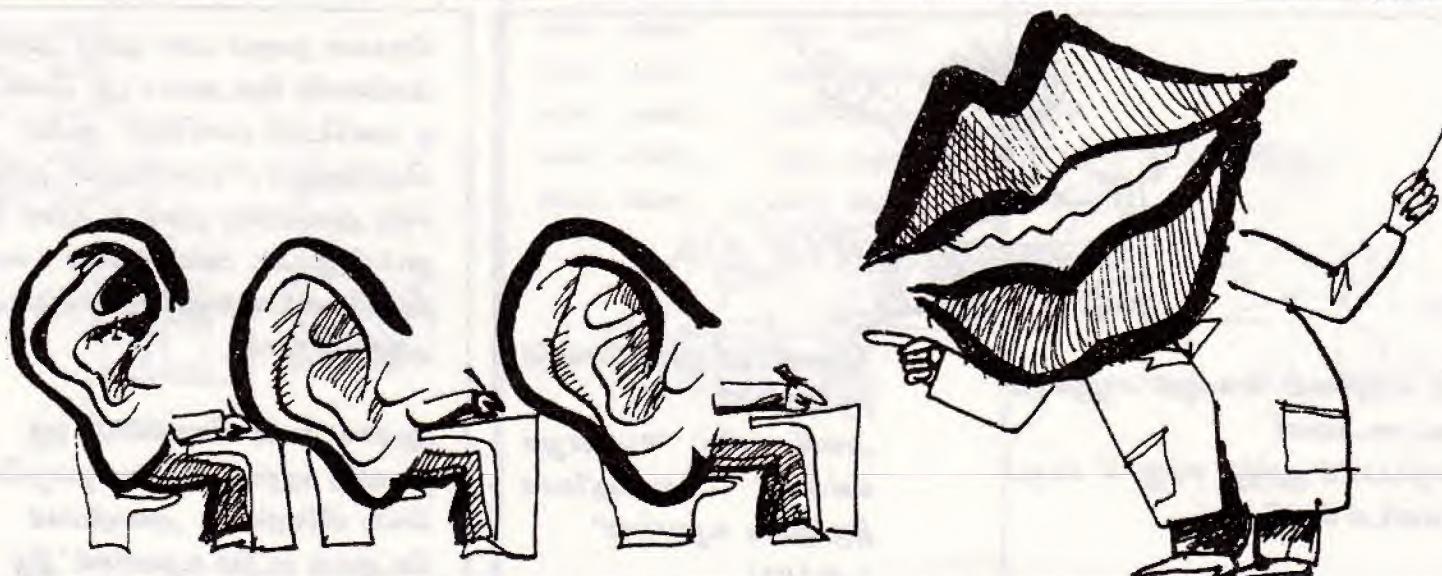
ஓமுக்கம்

அடக்கம்

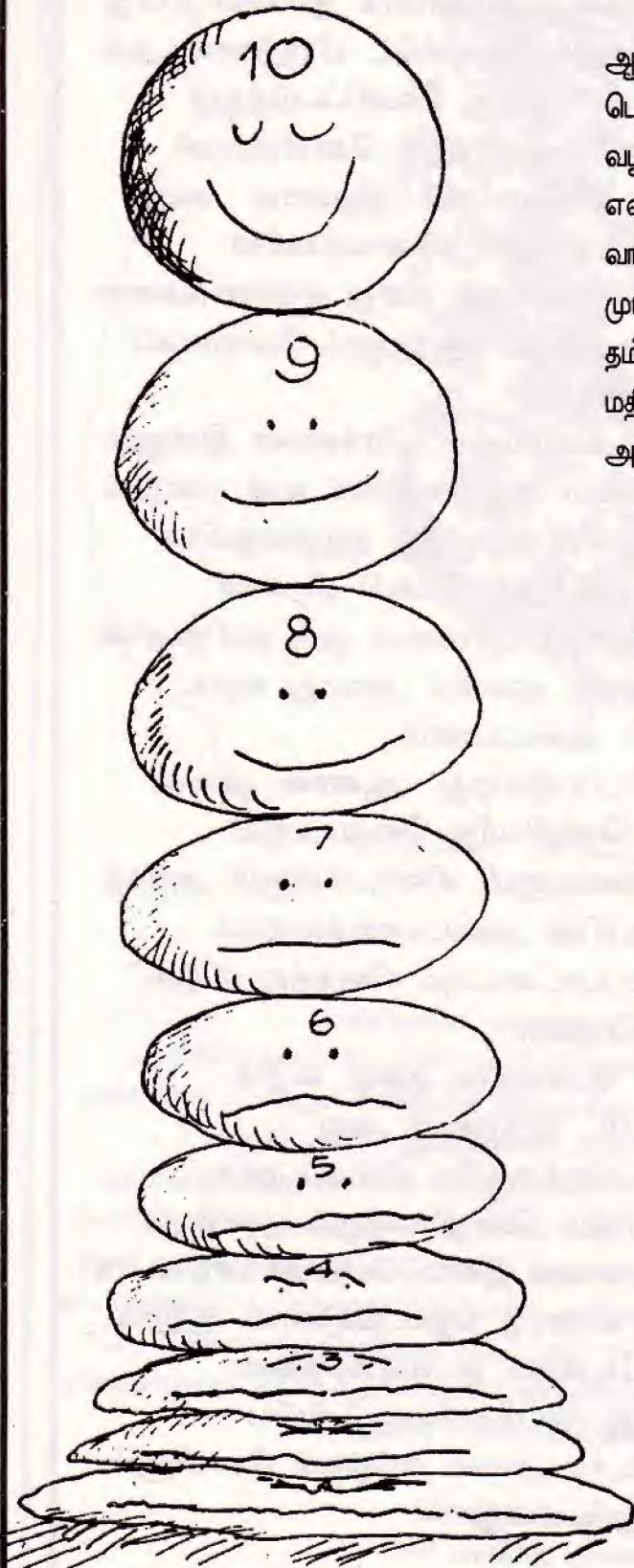
- 41% இவையே முதலிடம் பெறுகின்றன.

கேள்வி எழுப்பும் மூளை சிந்தனை

- இவற்றுக்கு 2% முக்கியமே அளிக்கப்பட்டது

ஆசிரியர் பேசுகிறார், அறிகிறார், கட்டளை கீடுகிறார், முடிவு செய்கிறார், தீர்ப்பளிக்கிறார், கவனிக்கிறார், தண்டனை அளிக்கிறார்...

ஆசிரியர் மாணவர் இடையே நிலவும் இந்தக் கடுமையான பாத்திரமே பெரும்பாலான சமயங்களில் இயல்பாக, வழக்கமாகப் பார்க்கப்படுகிறது. வழக்கம் எனக் கூறப்படுவதற்கு உதாரணம்: வகுப்பில் ஒவ்வொரு நாளும் என்ன நடைபெறுகிறது என்பதை முடிவு செய்வதால் மாணவன் ஒரு வார்த்தை கூட பேச முடியாது. (வேலையா இல்லையா என்பதை மட்டும் முடிவு செய்யலாம்...)

தம்மைப் பற்றி மதிப்பிடுவது உள்பட அனைத்தையும் ஆசிரியரே மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும் என்ற அளவுக்கு ஆசிரியரிடமே சரணாகதி அடைவதே இயல்பாகக் கருதப்படுகிறது.

பள்ளி வாழ்க்கை பற்றி 10 வயது குழந்தைகள் எவ்வாறு செய் மதிப்பீடு செய்கிறார்கள் என்ற கேள்விக்கு அவர்கள் அளித்த பதில்களே இதனை விளக்கும்:

கல்பனா :

நீ ஒரு நல்ல மாணவி என்று நினைக்கிறாயா?

ரொம்ப நல்ல மாணவி அல்ல.

எப்படி உனக்குத் தெரியும்?

எனது மதிப்பெண் குறிப்புகள்தான்... நிறைய சத்தம் போடுகிறேன்.. மற்ற மாணவிகளோடு சண்டை போடுகிறேன்..

இப்படிதான் ஒவ்வொரு முறையும் அதில் ஏழுதுகிறார்கள்.

பிறகு எப்படி நல்ல மாணவியாக முடியும்.

பந்தாம்:

நன்றாகப் படிக்கிறாயா?

ஆமாம். மிகவும் நன்றாக.

எப்படி உனக்குத் தெரியும்?

எனது பேப்பரைத் திருத்தும்போது, ஒவ்வொரு முறையும் வெரிகுட் என்றோ, வெரி வெரி குட் என்றோ ஏழுதுகிறார்கள்.

பாத்திரமா:

நீ எப்படி படிக்கிறாய்?

எனக்குத் தெரியல.. ஆமாம்..

எப்படித் தெரியும்?

நல்ல மதிப்பெண்கள் வாங்கும் போது...

நேர்த்தியான மொழி மட்டுமே அனுமதிக்கப்படும் ஒரு உலகம்

மிக இளம் வயதிலேயே, ஒரு குழந்தை தனது மொழியுமல்லாத, தனது பெற்றோர் மொழியுமல்லாத, ஒரே ஒருவர் மட்டுமே சரி பார்க்கக்கூடிய, தரப்படுத்தப்பட்ட பள்ளி மொழியை மட்டுமே பேசவும், எழுதவும், படிக்கவும் வேண்டுமாம்.

குழந்தை தன் இயல்பாகப் பேசும் ஒரு வார்த்தை (உணர்ச்சியாகவோ, வார்த்தையாகவோ, உச்சரிப்பாகவோ) கூட வாய் தவறி வந்து விடக்கூடாது. உடனே ஆசிரியர் அதைச் சுட்டிக் காட்டுவார்; திருத்தவார். எழுத்தில் பிழை ஏற்பட்டாலும் இப்படித்தான். எல்லா மாணவர்களையும் இப்படி தொடர்ந்து திருத்திக் கொண்டிருப்பதால் பள்ளி நிர்வாகம் நினைக்கும் அளவுக்கு மாணவர்கள் பேசவும், எழுதவும் கூடும் என்பது உண்மைதான்.

ஆனால், என்ன நடக்கும் என்றால், குழந்தைகள் ஆபத்தில் மாட்டிக் கொள்ள விரும்ப மாட்டார்கள். தவறாகப் பேசி கண்டனம் பெறுவதை விட, அமைதி காப்பதே சிறந்த வழி என்று முடிவு செய்வார்கள். தவறாக எழுதி அம்பலப்படுவதை விட, ('மோசமான வார்த்தைகள்', 'குழப்பமான உத்தி', 'தவறான வார்த்தைகள்' என்று தமது விடைத்தாளில் எழுதப்படுவதை விட) குறைவாக எழுதி தண்டனையிலிருந்து தப்பிப்பதையே தேர்ந்தெடுப்பார்கள்.

இதனால் பள்ளிகள் மேற்கொள்ளும் இந்த நடைமுறையை மொழியியலாளர்களும், உளவியலாளர்களும் கண்டனம் செய்கிறார்கள். இந்த முறையில் குழந்தைகள் தம்மைக்கையாலா காதவன் ஆகவும், தகுதி யற்றவனாகவும் எண்ணக்கூடும் என்று எச்சரிக்கிறார்கள்.

ஈ .. ரெளவட்:

"குழந்தை பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் தரமாக இல்லை என்று நிராகரித்துக் கொண்டே யிருந்தால், அக் குழந்தைகள் தமது வெளிப்படுத்தும் திறனையே வளர்த்துக் கொள்ளாமல் இருந்து விடுவார்கள். (இதனால் வயது வந்த பிறகு அம் மாணவர்களின் பேச்சுத்திறமையும், தனது எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலும் மோசமாகப் பாதிக்கிறது!)

இதோடு மட்டுமல்ல; பிரச்சனை இன்னும் தீவிரமாகும். குழந்தையின் உள் மனதில் பாதிப்பு ஏற்படும். இது குழந்தையின் வெளிப்படுத்தும் (பேசும்) திறனை மட்டும் பாதிப்பதில்லை; ஒரு தனிநபரின் பேச்சாற்றல் மூலமே அவரது சமூக, கலாசார அடையாளம் மதிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால், அவன் பேசும் மொழி மீது செய்யப்படும் விமர்சனங்களும், கிண்டல்களும் அந்தத் தனி நபரின் அடையாளத்தையும், ஒருமைப்பாட்டையும் சிதைத்து விடும்."

ஆர். பெர்கர்:

அவன் பேசுவதில் குறை கூறிக் கொண்டே இருந்தால் அது அடையாளத்தையே சிதைப்பதாக ஆகிவிடும். மொழி மற்றும் அவனது தனித்தன்மை இடை யேயான பாதிப்பாக அவன் உணரத் தொடங்கினால், குற்றம் கண்டுபிடிக்கும் நடவடிக்கையை அவனது தனித்தன்மை பற்றிய மதிப்பீடாக அவன் எடுத்துக் கொள்ளும் ஆபத்து உள்ளது.

“முக்கியமாக, எனக்கும் புரியாத
 வார்த்தைகளையே நான் பயன்படுத்துகிறேன்.
 பள்ளியில் எனக்குச் சொல்லித் தந்ததாலும், நான்
 எழுதியதாலும் இலக்கணம், அறிவியல்,
 ஒழுக்கங்கள், முக்கால்வாசி புரியவில்லை. நான்
 வாசித்ததில், எனக்கு டிக்டேட் செய்யப்பட்டதால்,
 நான் பயன்படுத்தியதில் மூன்றில் ஒரு வார்த்தை
 கூட எனக்குப் புரிந்த வார்த்தையல்ல. என்னுடைய
 பாடங்களை எழுதியபோது கூட அது எனக்குப்
 புரிந்ததில்லை. எப்போதுமே புதிய வார்த்தைகளாக
 அவை எனக்குத் தோன்றும்.

ரோமெயன் ரோலண்ட்
 'லா வாயேஜ் இன்மரியர்'

...அதிகாரபூர்வமானவை மட்டுமே ஏற்கப்படும் ஒரு கீட்கிள்...

1

உன் பையில் இருப்பதை
எல்லாம் எடுத்து வெளியே போடு

2

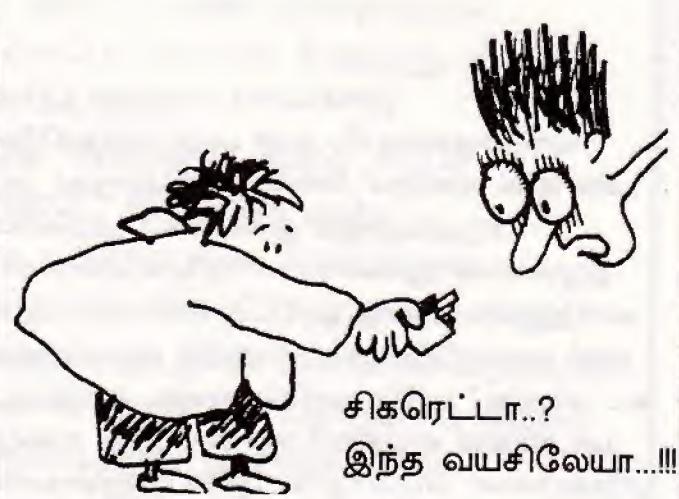
3

இன்னும்..
இன்னும்...

4

இதென்ன.. ?

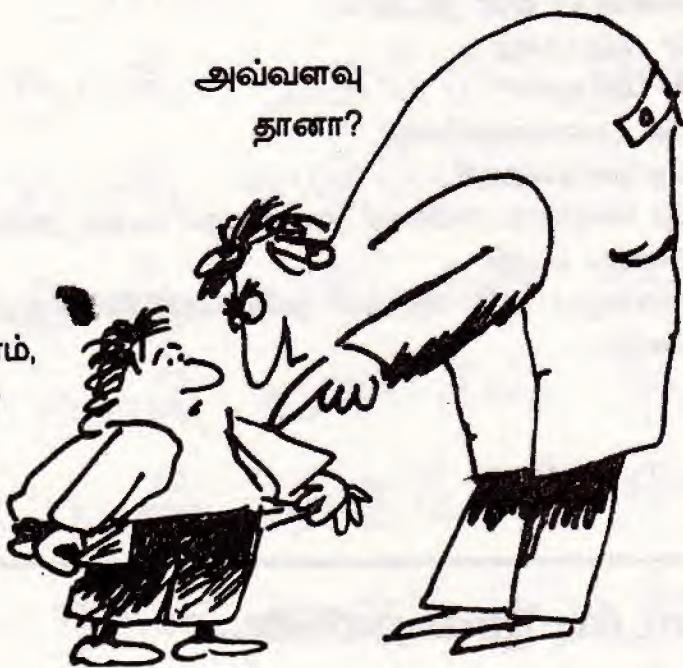

சிகிரட்டா..?
இந்த வயசிலேயா..!!!

5

அவ்வளவு
தானா?

ஆமாம்,
சார்

6

இன்னும்
எதையோ
மறைக்கிறாய்?

7

ஹா..ஹா...
எல்லாவற்றையும்
வெளியே கொட்டு

நுண்ணறிவு

ஆசைகள்

உணர்வுகள்

பாலுணர்வு

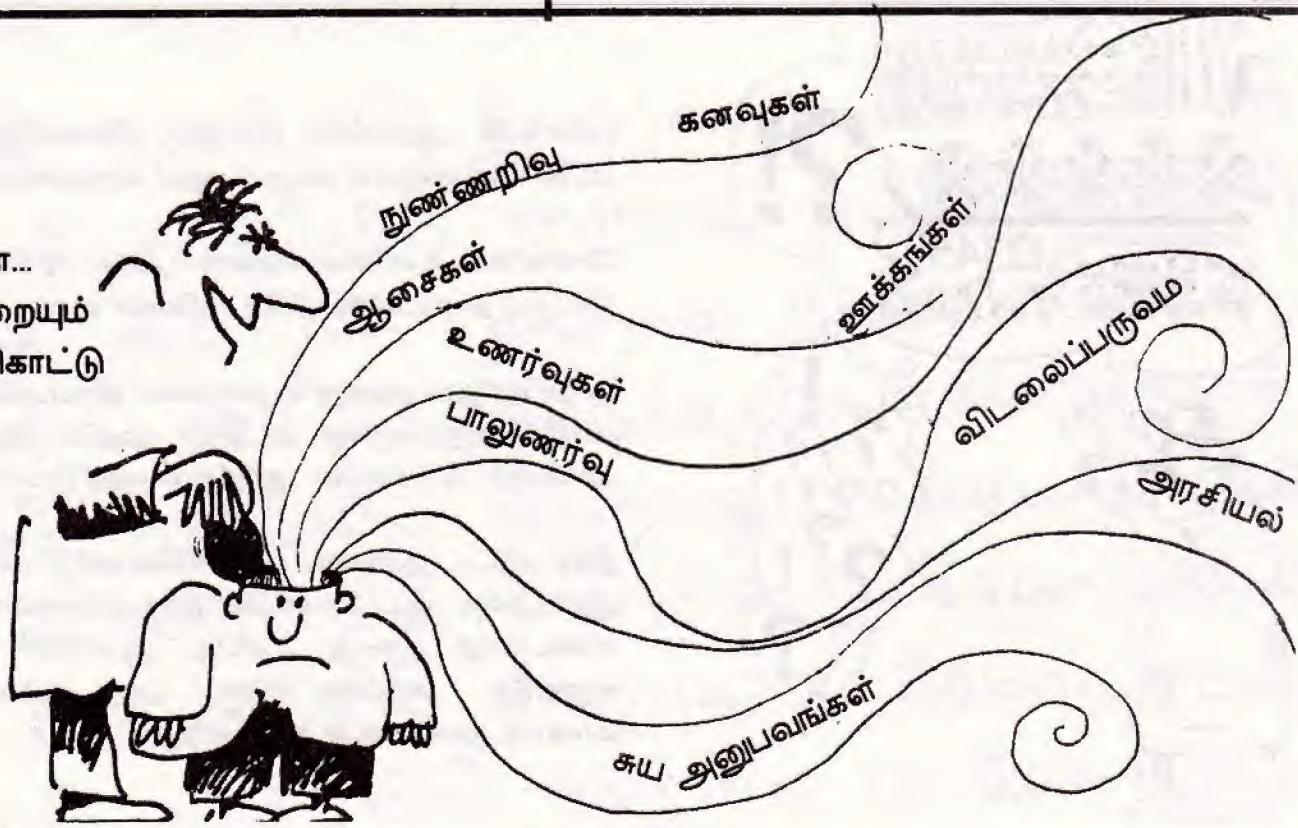
கனவுகள்

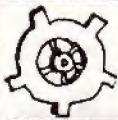
ஊக்கங்கள்

விட்டைப்பருவம்

அரசியல்

சுய அனுபவங்கள்

ஒரு சீருடை உலகம்

அஆஹ்ஹான

ஏஃஓஓஓஓளா...

கச்டதபறயரள

வழலஞங்னநமன

அனைத்துக் குழந்தைகளையும் பள்ளிகள் ஒரேமாதிரி நடத்துகிறது.

அனைவரும் ஒரே இடத்தில்

ஒரே புத்தகத்தை,

ஒரே நேரத்தில்

அதே உபகரணங்களோடு

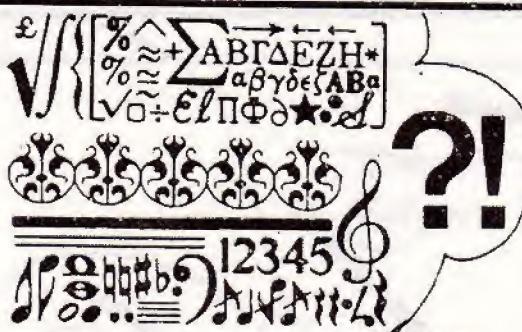
அதே வார்த்தைகள்

அதே சொற்றொடர்களோடு அனைவரும் படித்து அதே அறிவைப் பெற்று

அனைவரும் ஒரே தேர்வை ஒரே நேரத்தில் எழுத வேண்டும்.

மிக செயற்கையான தொடர்பு முறையின்...

பள்ளியில் ஆசிரியர் கேட்கும் கேள்விகள், கொடுக்கும் பயிற்சிகள் எல்லாம் பெரும்பாலும் செயற்கையானவை.

கேள்விகள் உண்மையானவை அல்ல, ஏனெனில், கேள்வி கேட்கும் நபரிடம் மட்டுமே பதில்கள் உள்ளன.

பயிற்சிகளிலும் அதற்குமிய தகவல்கள் இருப்பதில்லை. ஏனெனில் பயிற்சி தருவாருக்கு மட்டுமே அதில் தேர்ச்சி உள்ளது. அவற்றை ஏற்கனவே அறிந்து வைத்திருப்பார்.

இந்த ஆட்ட முறையை ஏற்றுக்கொண்டு, மாணவர்கள் இந்த ஆட்டத்தை ஆட வேண்டும். இந்த விளையாட்டில், 'சரியான விடையைத் தருவது' என்பது, ஆசிரியர் விரும்புவதைக் கூறுவதே, 'சரியான விடை' (அது எப்படி இருந்தாலும்) மாணவர் மூளையைக் குழப்பிக்கிறது.

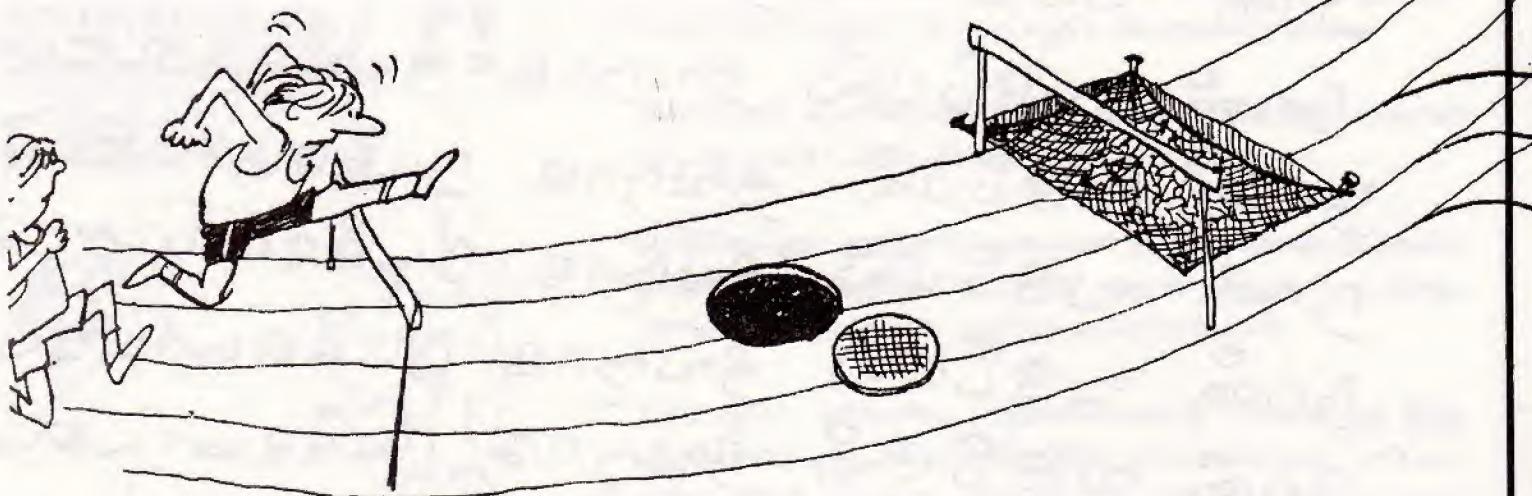
...தடைகள் நிறைந்த வகுப்புகளுடன்...

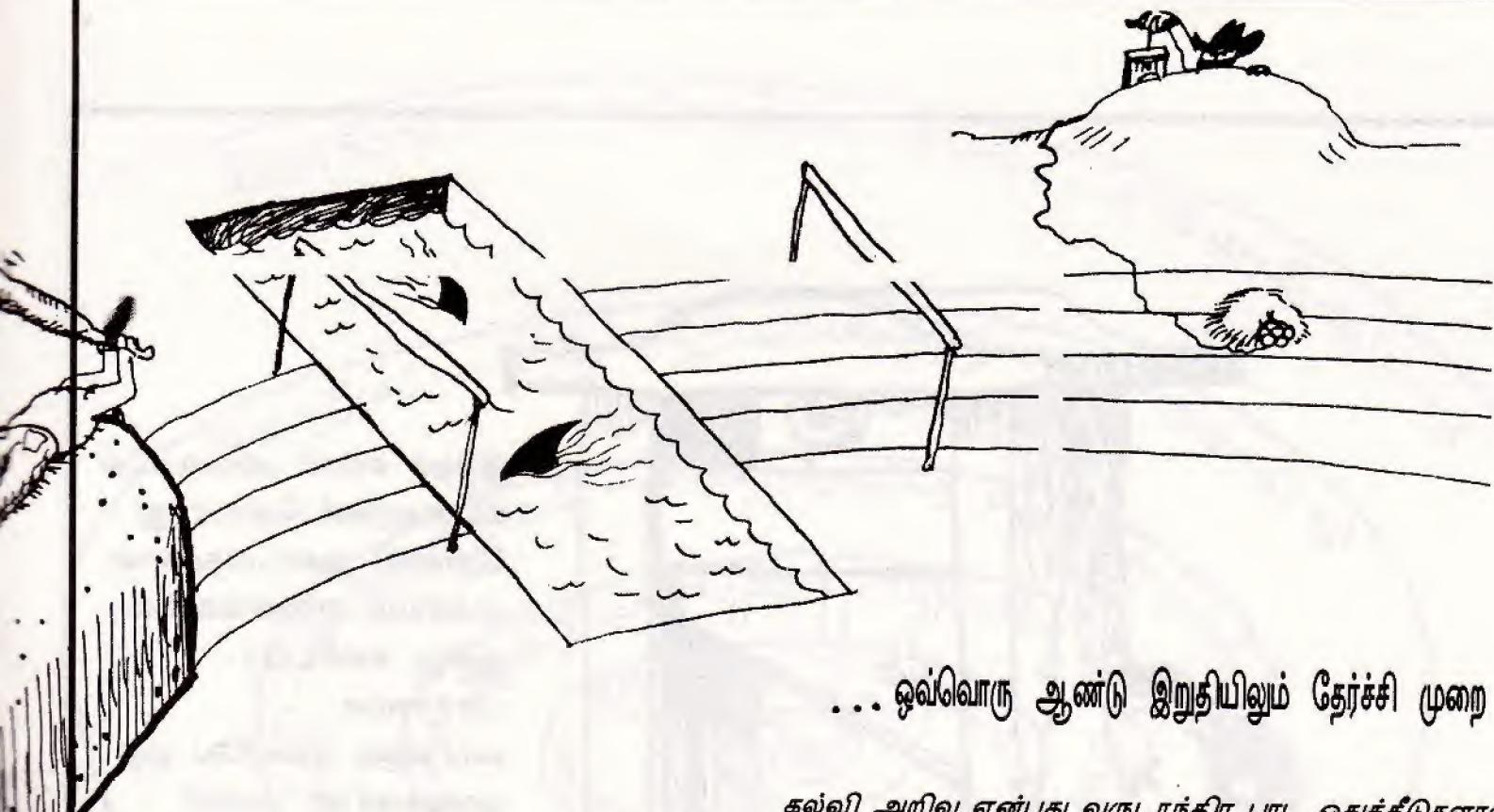
தேர்வுகளைத் தடை செய்தே ஆக வேண்டும். ஆனால், அவை நீண்ட காலமாக நடைமுறையில் உள்ளதால், அதைச் சரி செய்யவாவது வேண்டும். தடைகளை யதார்த்தமான அளவுக்குக் குறைக்க வேண்டும். தேர்வு முறையை மேலும் மேலும் சிக்கலாக்கினால், 'பொறி' வைக்கும் பழக்கத்திற்கு அடிமையானவராகி விடுவீர்கள். நீங்கள் குழந்தைகள் மீது போர் தொடுப்பவராகி விடுவீர்கள்

தொடர்ந்த தேர்வுகள்

தொடர்ச்சியான வெற்றிக்கு வாய் மொழிப் பயிற்சியும், எழுத்துத் தேர்வுகளும் அவசியம்.

இதனால்தான் பெரும்பாலான மாணவர்கள் பதற்றமும், தளர்ச்சியும் அடைகிறார்கள். பல நேரங்களில் இதற்கு அடிமையாகி விடுகிறார்கள். மதிப்பெண் முறையின் உபரி இணைப்பாக பெற்றோர் உள்ளனர். இந்த முறை தண்டனைகளும், பரிசுகளும் நிறைந்தது

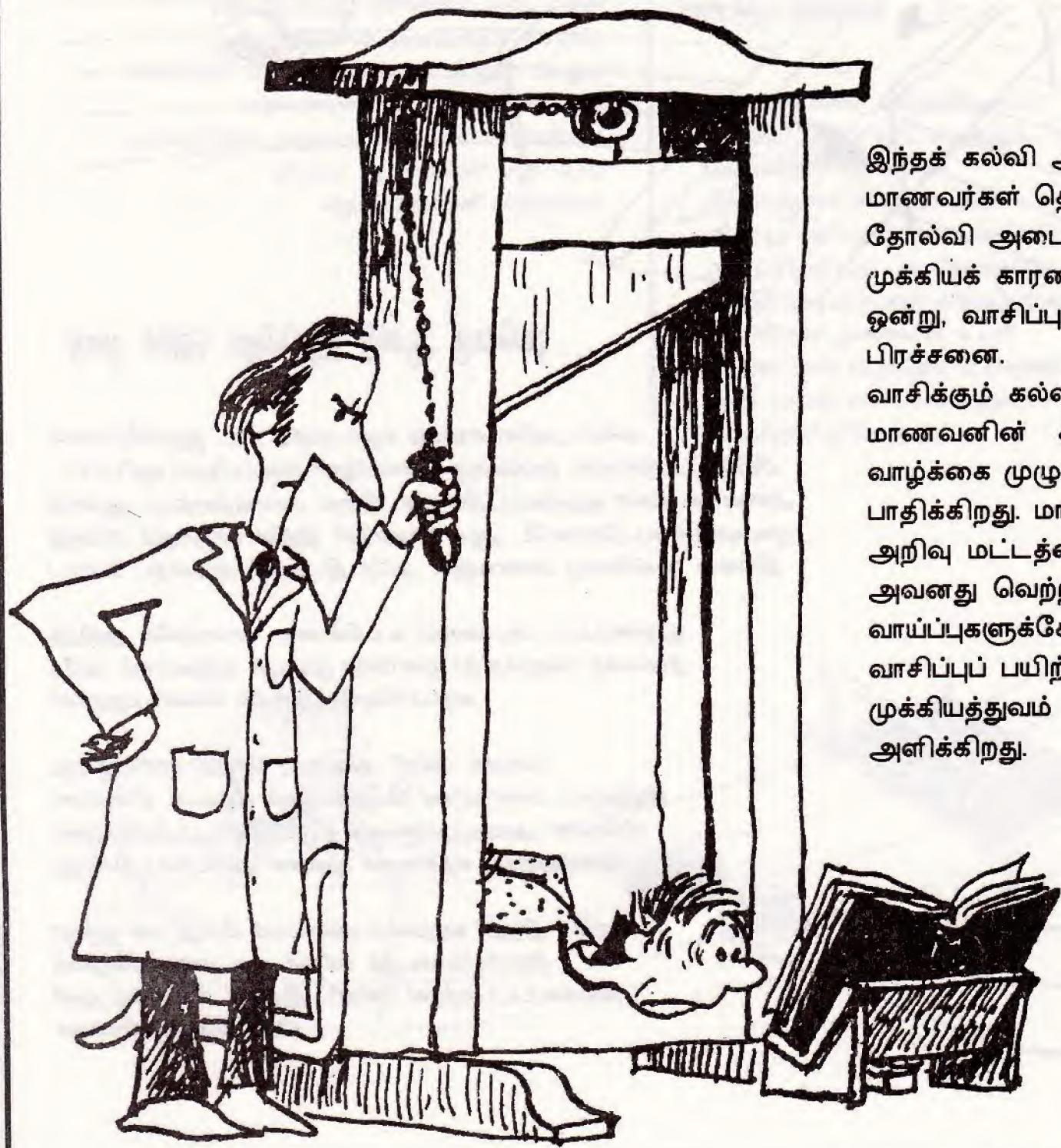
... ஒவ்வொரு ஆண்டு இறுதியிலும் தேர்ச்சி முறை

கல்வி அறிவு என்பது வருடாந்திர பாட ஒதுக்கீடுகளால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு நிலையிலும் (வகுப்பிலும்) குறிப்பிட்ட அளவு பாடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்தையும் ஆண்டு முடிவுக்குள் உட்கொண்டே ஆக வேண்டும். இதில் யாருக்கும் விலக்கு இல்லை. (ஒவ்வொரு மாணவனும் அதே இடத்தில் கற்பதைப் போல..)

ஒதுக்கப்பட்ட பாடங்களை உட்கொண்ட மாணவனே அடுத்த நிலைக்கு (வகுப்புக்கு) முன்னேற முடியும். மற்றவர்கள் அதே வகுப்பிலேயே இருக்க வேண்டியதுதான்.

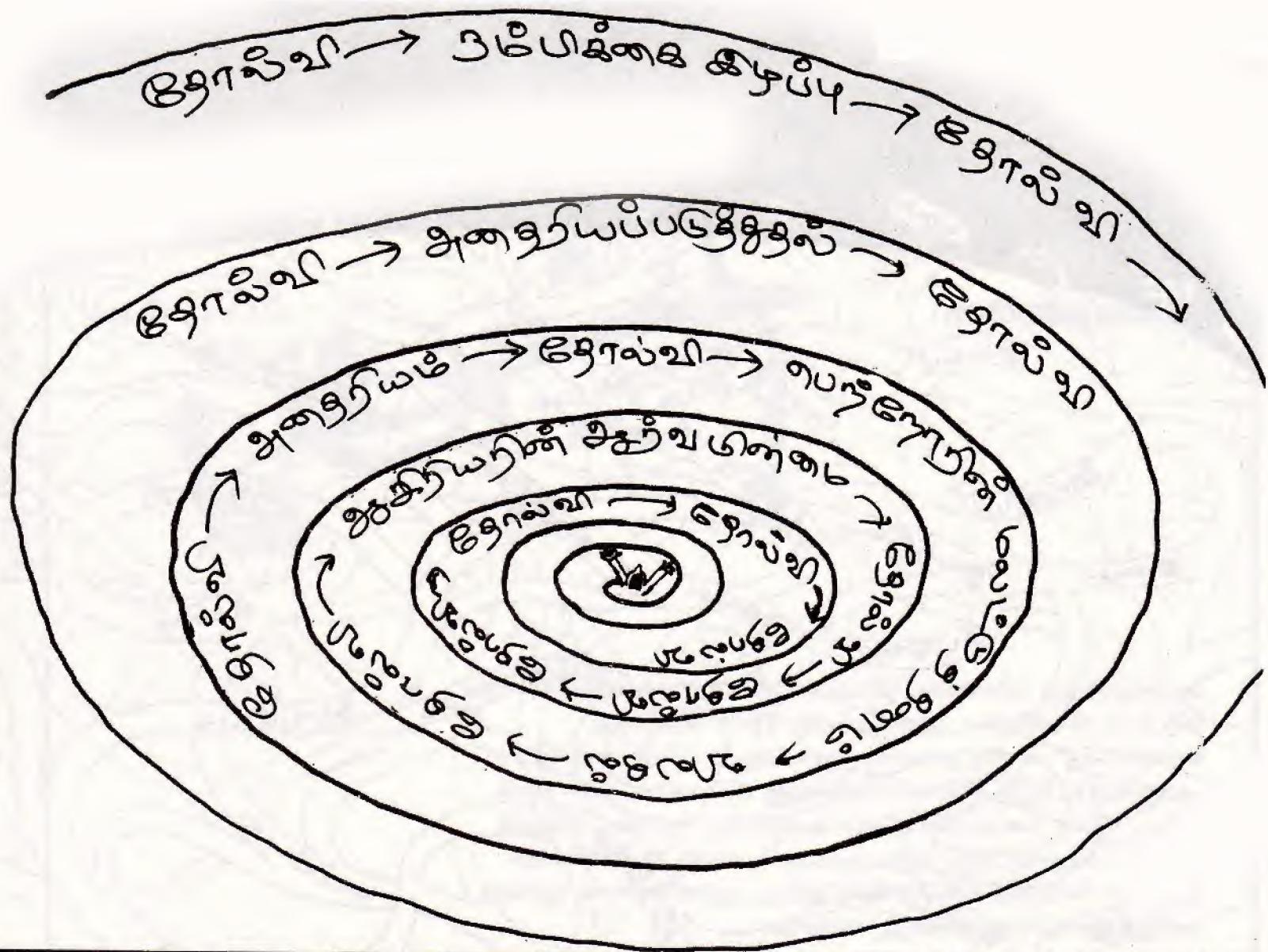
பின்னர், பள்ளி அமைப்பு மேலும் மாறியபோது, இத்தகைய மாணவர்கள் பெரும்பாலும், கீழ்மட்ட நிலைகள், பிரிவுகள், அமைப்புகளுக்குத் திருப்பி விடப்படுகிறார்கள். (இவர்களுக்கு எதிர்காலக் கதவுகள் அடைக்கப்படுகிறது)

பள்ளி இறுதி வகுப்பை அடையும் போது, பல முறை தோல்வியடைந்த வர்கள், பல முறை பின்தங்க வைக்கப்பட்டவர்கள் பள்ளி இறுதித் தேர்வுக்கு முன் நிராகரிக்கப்படுகிறார்கள்.

இந்தக் கல்வி அமைப்பில்
மாணவர்கள் தொடர்ந்து
தோல்வி அடைவதற்கான
முக்கியக் காரணங்களில்
ஒன்று, வாசிப்புப்
பிரச்சனை.

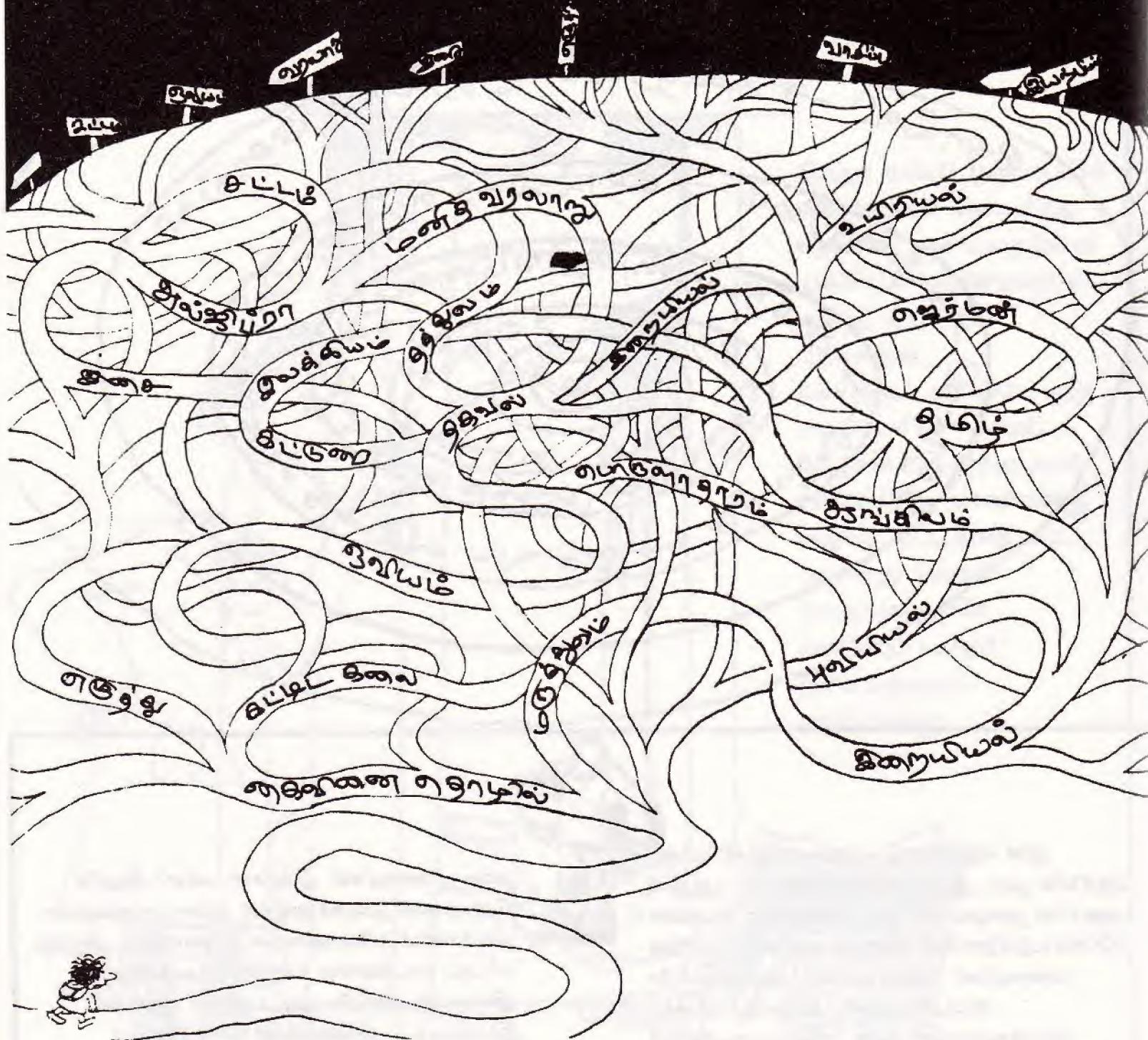
வாசிக்கும் கல்வியே ஒரு
மாணவனின் கல்வி
வாழ்க்கை முழுவதையும்
பாதிக்கிறது. மாணவனது
அறிவு மட்டத்தை விட,
அவனது வெற்றி
வாய்ப்புகளுக்கே
வாசிப்புப் பயிற்சி
முக்கியத்துவம்
அளிக்கிறது.

ஸீன் ஹேபரார்டு என்பவர் ஆசிரியர்கள் மத்தியில் ஒரு ஆய்வு மேற்கொண்டார்: “ஆறாம் வகுப்பில் நுழையும்போது, மாணவர்கள் வேகமாக பிரிக்கப்படுகிறார்கள்; நன்றாக வாசிக்கத் தெரிந்த மாணவர்கள் சிறந்த வர்கள். அவர்களுக்கே சிறப்புறிமைகள். நன்றாகப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களே தமது வீட்டுப் பாடத்தைத் தாமே முடிக்க அனுமதிக்கிறார்கள். ப்ராஜக்டுகள் தயாரிக்க அவர்களே அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். வாசிக்க முடிந்தவர் களுக்கு மற்ற அறிவுகளும் உண்டாகின்றனவாம். அவர்களால் ஒரு நாவலைக் கூட முழுமையாகப் படித்து முடித்து விட முடியுமாம். இவர்கள்தான்

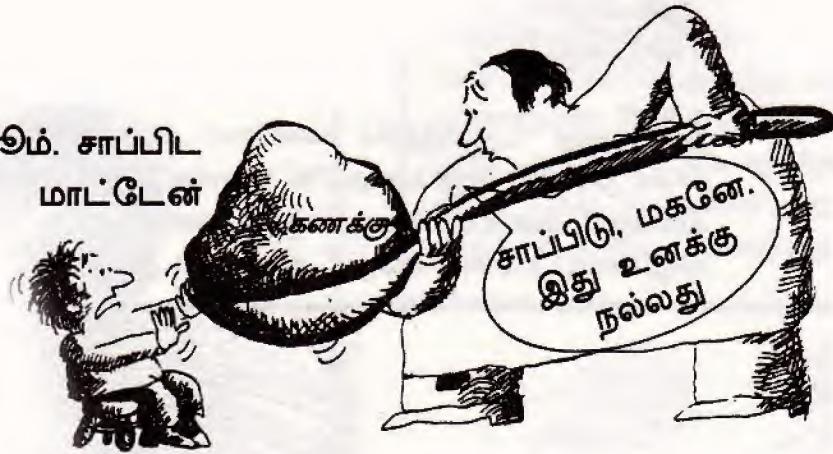
நல்ல மாணவர்கள். இவர்கள் பள்ளி திறுதித் தேர்வுகளை முடிக்கிறார்கள். நல்ல மாணவருக்கு இலக்கணம் கடிச்சையான மாணவனாக இருந்து வீட்டுப் பாடங்களை யாருடைய உதவியும் இல்லாமல், தனியே முடிப்பார்கள். ஆனால், இப்படிப்பட்ட மாணவர்கள் 25% தான் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் போராட வேண்டியுள்ளது. இதற்குக் காரணம், அவர்களுக்கு வாசிப்புப் பிரச்சனை இருப்பதுதான். ஆனால், ஆறாம் வகுப்பு ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் இதை உணர்வதே இல்லை. அவர்கள் ‘குழந்தைகளைக் குற்றம் சொல்வதோடு சரி:

കേവല്യർ പാടംകൾ

...மாணவர்களுக்கு
பொருளாறு,
உடனடிப்
பலனாறு
கல்விமுறை

மஹாம். சாப்பிட
மாட்டேன்

தம் மேல் தினிக்கப்படும் வேலைகளின் பலன்களை குழந்தைகளால் தாமாகவே உணர முடிவதில்லை. பள்ளிகளில் தரப்படும் பயிற்சிகள் இவை பெரும்பாலும் திரும்பத் திரும்ப ஒரேவிதமாக திருப்பவை அரிதாகவே குழந்தைகளின் மதிப்பைப் பெறுகின்றன. இதனால் அமைதி எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கிறார்கள். பள்ளி பழக்க வழக்கங்களை ஏற்றுக் கொள்வது என்ற நடைமுறையை ஏற்பது அல்லது தண்டனைக்குப் பயந்து அமைதியாக இருத்தல் என்பதாக அவர்கள் இதனை எதிர்கொள்கிறார்கள்.

இதனால்தான்,

“இலக்கணம் முட்டாள்தனமானது”
“கணக்குப் பாடத்தில் பிரயோசனம் இல்லை”

என்ற எதிர்ப்புணர்வுகள் ஏற்படுகிறது. ஆனால், இதற்கு பெற்றோர்களிடமும் ஆசிரியர்களிடமும் உரிய பதில் கிடையாது. எனவே,

“இதுக்கு என்ன பலன்னு பிற்காலத்துலதான் தெரியும்”
“நீ பெரியவன் ஆன பிறகுதான் இதெல்லாம் உனக்குப் புரியும்”
என்று பதிலளிக்கிறார்கள்.

யதார்த்தத்தில் கிருந்து விளக்கப்பட்ட கல்வி

வெளி நிகழ்வுகளில் இருந்து விலக்கப்படுதல்

வெளியிடங்களுக்குச் செல்வது சாத்தியமில்லை என்பதால், தங்களது செழுமையையும், கற்பனை ஆற்றலையும் காணமுடியாமல் போகின்றன.

அன்றாட யதார்த்தத்தில் இருந்து விலக்கப்படுதல்

குழந்தைகளின் அன்றாட யதார்த்தம் உண்மையான அனுபவங்கள். அவர்கள் அவற்றை இலகுவாக உணரக்கூடும்.

நடைமுறை யதார்த்தத்தில் இருந்து விலக்கப்படுதல்

நடைமுறை யதார்த்தமே கல்வியை அர்த்தமுள்ள தாக்க முடியும். (வகுப்பறையில் சொல்லித் தரப்படும் கணக்கும், மனப்பாடப் பகுதிகளும் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கூற முடியாது.)

கிருந்து விளக்கம்

அரிதாகத் தோன்றும் கிரகணத்தை வகுப்பறையில் இருந்து பார்க்க ஒரு ரசம் பூசப்படாத கண்ணாடியைத் தயார் செய்தேன். ஒரு மெழுகுவர்த்தியைக் கொளுத்தி அதன் புகையைக் கண்ணாடியில் படிய வைத்தேன்.

சில சக ஆசிரியர்கள் விளையாட்டுத் திடல் வழியாக வந்துகொண்டிருந்தனர். அங்கு புகை படிந்த கண்ணாடியைச் சில ஆசிரியர்கள் கேவி செய்தனர். அப்போது நடைபெற்ற உரையாடல்:

ஒரு ஆசிரியர் கூறினார்:

“எனக்கு பயமே கிடையாது. எனது வகுப்பறை இங்கே இருக்கிறது. குரியன் மறுபக்கம் உள்ளது. எனக்கென்ன பயம்” என்றார். அவரது எண்ணம் எண்ணவென்றால், மனி 8.39 ஆகும்போது, வெளியே கிரகணம் வந்தாலும் கூட, ஒரு ஆசிரியர் வகுப்பறையைத் தவிர வேறு எங்கும் இருப்பதை கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்க முடியாது.”

8.39 க்கு மனி (அவர்கள் செய்திப் பத்திரிகை எதுவும் படிப்பதில்லை போலும்) அடித்தது ஆட்டு மந்தைகளான அடிமை மாணவர்கள் அனைவரும் வகுப்பறைக்குள் ஓடினார்கள். வெளியே, செம்பழுப்பு நிற குரியனை நோக்கி சுந்திரன் நகர்ந்தது ஆர்எப்

வரலாற்றுப் பாடம்

மனி அடித்தும் ஆசிரியர் உள்ளே நுழைந்தார். ஆனால், அப்போதும் மாண வர்கள் எதைப் பற்றியோ காரசாரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ஜெனிவா உயர் நிலைப் பள்ளியான அங்கு இரண்டு மாணவர்கள் ஸ்பானியர்கள். சர்வாதிகாரி பிராங்கோ தனது நாட்டின் முக்கியத் தலைவர்கள் மூன்று பேருக்குத் தூக்கு தண்டனை விதித்து நேற்று இரவு உத்தரவு பிறப்பித்திருந்தார். இதனால், உலகம் முழு வதும் எதிர்ப்பு கிளம்பியது. இது பற்றித்தான் அந்த ஸ்பானிய மாணவர்கள் பேசிக் கொண்டனர். ஆசிரியர் வந்தும் அது பற்றி ஆசிரியரிடமே கருத்து கேட்டனர். ஆனால், அவர் என்ன பதில் சொன்னார் தெரியுமா? "பேச்ச நிறுத்துங்க, புத்தகத்த எடுங்க; இன்றைக்கு வரலாற்றுப்பாடம்!"

ஜியோமெட்ரி (வடிவ இயல்)
பிரச்சனை வியன்னாவில் உள்ள
சிற்பங்களில் ஒன்றை
நினைவுபடுத்தியது. "ஒரு
சிலின்டர் வடிவம் கூழ்ந்துள்ள
அரைக்கோள் வடிவமாக அது
இருந்தது. அது, அதன் ஏழில்
மூன்று பகுதிக்கு சமமாக
இருந்தது"

அளவுகளை அளப்பதற்கு ஒரு
கருவியும் இல்லை யதார்த்த
வாழ்க்கையில். எனவே,
பரிமாணங்களைத் தெரியும்
முன்பே அதன் பரப்பளவை
அறிந்து கொள்வது நடக்கிற
காரியமில்லை. இம்மாதிரியான
பிரச்சனைகள் நோய்க்கூருள்ள
மூளையையே உருவாக்கும்.

பள்ளிகளில் கல்வி இவ்வளவு செயற்கையாகவும்,
அடித்தளம் அற்றாகவும் இருப்பதால்தான்
மாணவர் சமுதாயம் முழுவதுமே ஆர்வம் இழந்து
களைப்படைந்து வருகிறார்கள் என்பதை நாம்
உணர வேண்டும்.

மேலும், யதார்த்த வாழ்க்கையில் இருந்து
மாணவர்கள் முழுமையாக விலக்கி
வைக்கப்படுவதால்தான், பள்ளிகளுக்கும்
வாழ்க்கைக்கும் இடையே உருவாக வேண்டிய
உறவுப்பாலம் படிப்படியாகத் தகர்ந்து விடுகிறது.

இதனால், உயர் நிலைப்பள்ளியிலிருந்து
வளியேறும் மாணவர்கள், மோட்டார் பைக்
ஒட்டப் பந்தயங்கள், எஞ்சின்கள் பற்றிப்
பேசினாலும் வேகத்தின் இயற்பியல் அறிவியல்
பற்றி மௌனமாக இருந்து விடுகிறார்கள்.

...கறு போட்டுப் பிரித்து வைக்கும் கல்வி

பள்ளிகளில் தான் கற்கும் அறிவைத் தனித்தனியாக டப்பாக்களில் போட்டு மூடி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இலக்கணம் ஒரு டப்பாவில். புவியியல் ஒரு டப்பாவில். வரலாறு ஒரு டப்பாவில். ஸ்பெல்லிங்கிற்கு ஒரு டப்பா. ஆனால், இந்த டப்பாக்களுக்கு இடையே எப்போதுமே தொடர்பு ஏற்படக்கூடாது. பள்ளியில் இருக்கும் காலம் வரை மட்டுமே இந்த டப்பாக்களைத் தேவைக்கேற்ப யன்படுத்திக் கொள்ள முடியும். அதாவது 'ஸ்பெல்லிங்' டப்பாவில் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட அறிவை, ஆசிரியர் 'டிக்டே' செய்யும்போது மட்டும்தான் யன்படுத்த வேண்டும். மற்ற பாடங்களைப் பிழைக்கோடு எழுதினாலும் பரவாயில்லை.

இந்த டப்பாக்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் சமமான முக்கியத்துவம் தருவதில்லை. ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு வகையான முக்கியத்துவம் தரப்படுகிறது. சில குறிப்பிட்ட டப்பாக்களுக்கு மட்டும் மிக அதிக மதிப்பு. இந்த டப்பாவை மாணவன் நிறைத்துள்ளானா இல்லையா என்பதைப் பொறுத்தே அவன் தனது கல்வியை மேலும் தொடர முடியும். ஸ்பெல்லிங் டப்பாவிற்கே அதிக முக்கியத்துவம், மற்ற பாடங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கிடையாது. அதாவது, உங்கள் இசை மற்றும் ஓவிய டப்பாக்கள் நிறைந்து வழிந்தால் கூட அதை ஆசிரியர்கள் கணக்கில் எடுக்க மாட்டார்கள். அதற்கு ஏந்த முக்கியத்துவமும் கிடையாது (...).

பெரும்பாலான வகுப்பறைகளில் தாய்மொழி எவ்வாறு கறு போடப்பட்டு சொல்லித் தரப்படுகிறது என்பதே திதற்கு உதாரணம். சொல் பட்டியல், வேர்க்கொல், இலக்கணம், ஸ்பெல்லிங், வாக்கிய அமைப்பு, வாசிப்பு, பேச்சுக்கலை என்று மொழிப்பாடங்கள் தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமல் சொல்லித் தரப்படுகிறது. வயது வந்த ஒருவருடன் பேசும்போது எனது தாய் மொழியைப் பேசுகிறேன் என்று சொல்லும் நிலை இன்னமும் ஏற்படவில்லை. இன்னமும் குறைவான பேச்சு வன்மையும், சொல் பற்றாக்குறையும் உள்ளது.

நான் நண்பர்களுடன் விவாதித்து இருக்கிறேன்.

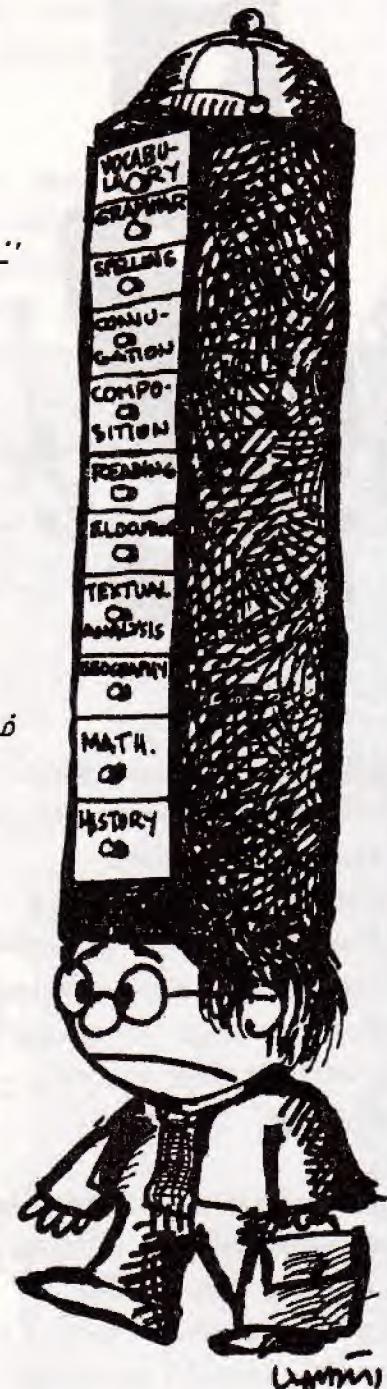
நான் செய்தித்தாளைப் பார்வையிட்டிருக்கிறேன்.

நான் ஒரு பத்திரிகையை ஆலோசனை செய்திருக்கிறேன்

நான் ஒரு கடிதம் எழுதி இருக்கிறேன்.

நான், கூட்ட அறிக்கையை நகல் செய்திருக்கிறேன்

என்றுதான் அவர்கள் உரையாடல் இருக்கும்.

புதை

முக்கிய பாடத்திற்கே முக்கிய தகுதி

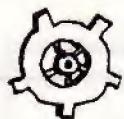
பள்ளிப்பாடங்களிலும் பல்வேறு படிநிலைகள் உள்ளன. அவற்றிற்கு ஒதுக்கப்படும் நேரம், முக்கியத்துவம் இவற்றில் அப் படிநிலைகள் பிரதிபலிக்கின்றன. இதன் அடிப்படையில் மாணவர்கள் மதிப்பிடப்பட்டு, தேர்வு செய்யப்படுகிறார்கள்.

மொழித்திறன் எழுத்து பேச்சு உயர்வானவை
இசை ஓவியம் நாடகம் முக்கியத்துவம் கிடையாது.

அறிவுப்பூர்வ செயல்கள் உயர்வு
உடல் உழைப்பு நடவடிக்கைகள் மட்டமானவை.

அருபப் போக்கு சிறந்தவை
உறுதியான அணுகுமுறை, பரிசோதனைப் போக்குகள் அற்பமானவை

நூட்டரில்லாத பெரியவர்களால் ஆஸப்படும் குழந்தைகள் உலகம்

ஆசிரியர் என்பவர் யார்?

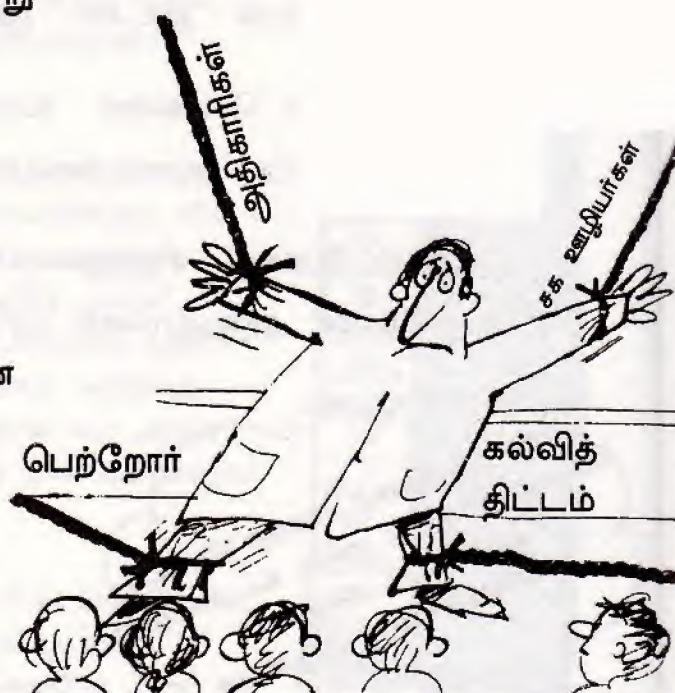
சில பெற்றோர் நம்புவது போல, வகுப்பறைகளில் தமது மாணவர்கள் மீது சுலவு அதிகாரங்களுடன் கோலோச்சும் முதலாளியா?

அல்லது, இதற்கு மாறாக, ஒரு கல்வி நிறுவனத்தில் பணியாற்றும் மிக அத்தியாவசிய ஊழியரா?

மாணவர்களைப் போன்றே ஆசிரியர்களும் தடைகள், சோதனைகள் நிறைந்த ஒரு அமைப்பிலேயே பணியாற்ற வேண்டியுள்ளது. சிலர் இந்த அமைப்பைச் சரி என்று ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். மேலும், சில நேரங்களில் நிர்வாகம் விதித்துள்ள தரங்களுக்கும் கூடுதலாக இவர்களே புதிய தரங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு பணியாற்றுகிறார்கள்.

மற்றவர்கள், மறுபுறத்தில், மாற்றத்திற்கான வாய்ப்பு களையும் புதிய சந்தர்ப்பங்களையும் கண்டுபிடிக்க விரும்புகிறார்கள். இச்சிறு பகுதியினர் உண்மையான மாற்றத்தை விரும்புகிறார்கள்.

இந்தகைய ஆசிரியர்களுக்குப் பள்ளிகள் என்ன சுதந்திரம் வழங்குகிறது?

1. அதிகார வர்க்கத்துடன்...

அதிகார வர்க்கம் விடாப்பிடியான உறுதியுடன், பள்ளி விதி களைக் கட்டிக் காப்பாற்றுகிறது?

2. சுக ஊழியர்கள்..

மாற்றங்களால் தனது நிலை பாதிக்கப்படும் என்று நினைப்பவர்கள்

இந்தக் கல்வி அமைப்பு, அதன் நடைமுறைகள்,
விளக்கங்கள் இவை ஆசிரியர்களால்
ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் போது, அந்த இயந்திரம் மிகச்
சரியாகப் பொருந்திக் கொள்கிறது.

கல்வி உலகை விட்டுக் கொஞ்சமும் விலகாமல் !
பள்ளியில் படித்துக் கல்லூரியில் நுழைந்து பட்டம் பெற்று
மீண்டும் பள்ளிக்கு ஆசிரியராகத் திரும்புதல்)
ஆசிரியர்கள் பள்ளியின் மதிப்புகள், பழக்கங்களை
கிரகித்துக் கொள்கிறார்கள்; இவர்கள் அறிவுத்திறனின்
கூடுதல் வளர்ச்சி பெற்றிருந்த போதும், வெளியுலகத்
தொடர்போயில்லாதவர்கள்.

3. பெற்றோருடன்...

சமூகத்தின் இணைப்பாக உள்ள
பெற்றோர்கள் சில நேரங்களில் அதிகார
வர்க்கத்தை விட கறாராகப் பள்ளி
விதிகள் அமல்படுத்தப்படுவதை
எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

இருந்தாலும், அனைத்துப் பெற்றோர்களும்
அப்படியில்லை. செய்திப்
பத்திரிகைகளோடு தொடர்புள்ளவர்கள்,
பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுபவர்கள்
மட்டுமே அப்படி உள்ளனர்.

4. குருகுல முறையுடன்...

கொடுங்கோல் ஆட்சி நடத்தும் குருகுல
முறைக்கு ஒரு ஆசிரியர் அனைத்து
வகைகளிலும் அடிபணிந்து ஆக
வேண்டும். தேர்வு களுக்காக, அடுத்த
ஆண்டுக்காக அடுத்த ஆண்டும்
பணியில் தொடர யாரிடம் இருந்து
தீர்ப்பு பெற வேண்டுமோ
அவர்களுக்காக

இந்த குருகுல
அமைப்பு பற்றி
விவாதிக்க விரும்பு
கிறேன். (எனது
கண்ணோட்டத்தில்
அது பிரயோசன
மில்லாதது). ஆனால்,
தூதிர்ஷ்டவசமாக
அதை அப்படியே
ஏற்றுக்கொள்ள
வேண்டியுள்ளது.
எனவே எ...மு...து... ”

“பெற்றோர் தங்களைத்
தாங்களே பயமுறுத்திக்
கொள்கிறார்கள்.”

குழந்தைகளிடம் நேரடியான பாதிப்பு ஏற்படுத்தக் கூடியவராக ஆசிரியர்களே தவிர்க்க இயலாமல் உள்ளனர். அவர்களது ஆளுமை, அணுகுமுறைகள், மாணவர்களுடனான உறவு முறைகள் இவை அனைத்தும் சேர்ந்து குழந்தைகள் அறியாமலே அவர்களைப் பாதிக்கின்றன.

சுண்டெலியும் குழந்தைகளும்

* வகுப்பறைகளில் மக்கு மாணவர்கள் என்று ஒருவர் கூட கிடையாது என்ற உண்மையை உணர்த்தும் ஒரு திகைக்க வைக்கும் அனுபவம்...

அமெரிக்க உள்வியல் பேராசிரியர் ரோபர்ட் ரோசன்தால் ஒரு வித்தியாசமான பரிசோதனையை மேற்கொண்டார். தனது ஆய்வு மாணவர்கள் 12 பேரை அழைத்து, ஒவ்வொரு வரிடமும் ஐந்து சண்டெலிகளைத் தந்தார். அவர்களுக்கு சில வாரங்கள் அவகாசம் தந்து, அந்த சண்டெலிகள் புதிர்ப் பாதை வழியாகத் தங்களது வளைகளுக்குச் செல்லும் முறையைக் கற்றுத் தர வேண்டும் என்று கூறினார். இந்தப் பரிசோதனையில் ஒரு குட்சமத்தையும் மேற்கொண்டார். 12 மாணவர்களில் 6 பேரைத் தனியே அழைத்து, அவர்களின் காதுகளில் மட்டும், “இந்தச் சண்டெலிகள் மிகவும் சுறுசுறுப்பும், சமயோசித புத்தியும் கொண்டவை” என்று கிக்கித்தார். இதேபோல, மீதி 6 மாணவர்களையும் தனித்தனியே அழைத்து, “இந்தச் சண்டெலிகள் மரபுக் காரணங்களால் மிக மந்தமானவை” என்று ரகசியமாகச் சொல்லி வைத்தார்.

ஆனால், இதில் எதுவும் உண்மை இல்லை. ஆய்வு மாணவர் மூளையில் மட்டும் தங்கள் சண்டெலிகள் ‘சுறுசுறுப்பு’ என்றும், ‘மந்தமானது’ என்றும் பதிந்து போனது. பரிசோதனைக் காலம் முடிந்ததும், முடிவுகளைப் பரிசோதித்தார். அப்போது, அவர் சுறுசுறுப்பு என்று கூறிய சண்டெலிகள் சிறப்பாகச் செயல்பட்டிருந்தது. அதேபோல, ‘மந்தமான’ சண்டெலிகள் என்று கூறப்பட்டவை இருந்த இடத்தை விட்டு நடக்க முடியாமல் திணரின.

இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால், கற்பித்தவில் ஆசிரியரின் உறுதியே முக்கியப்பங்கு ஆற்றுகிறது என்பதுதான். பேராசிரியர் ரோசன்தால் இதே பரிசோதனையை

வித்தியாசமான மற்றொரு களத்தில் நடத்த விரும்பி நார். அதற்காக ஒரு பள்ளிக்கூடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். இது ஒரு வினோதமான முயற்சி. இங்கு நடத்தப்பட்ட பரிசோதனையின் முடிவுகள் யுள்ள. ஏ. யில் பதிப்பிக்கப்பட்டு, ஆசிரியர் சமுதாயத்தை நெனிய வைத்தது.

நிறைய உதாரணங்கள் ரோபர்ட் ரோசன்தால் மற்றும் அவரது குழுவினர் தெற்கு சான் பிரான்ஸில் கோவில் உள்ள ஒரு ஆரம்பப் பள்ளிக்கு 1964 மே மாதம் வந்தனர். மெக்ஸிகோ மற்றும் பூர்ட்டோ-ரிகான் ஆகிய இடங்களில் இருந்து குடியேறிய குறைந்த வருமானமுள்ள மக்கள் வாழும் பகுதி அது. சுருக்கமாகக் கூறினால், படிப்பு ஏறாது என்று கருதப்படும் அடித்தட்டு மக்கள் வாழும் பகுதியாகும்.

ஹார்வர்டு பல்கலைக்கழகம் சார்பில் தேசிய அறிவியல் அமைப்பு நிதியுதவியுடன்; மந்தமான மாணவர்கள்’ பற்றி விரிவான ஆய்வு

நடத்துவதாகவும், அதன் ஒருபகுதியாக இங்கு வந்துள்ளதாகவும் கூறினார். நம்பத் தகுந்த தகவல் களாக நிறைய கூறியதால், ஆசிரியர்கள் அதை உண்மை என்று நம்பி தமது பள்ளிக் கதவுகளை விரியத் திறந்தனர். ஆனால், பரிசோதனைக்கு ஆளாகப் போகும் தூதிர்ஷ்டசாலிகள் மாணவர்கள் அல்ல, தாங்கள்தான் என்பது ஆசிரியர்களுக்குத் தெரியாது.

இதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கும் ஆசிரியர் கள் நடுநிலை வகிக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. பள்ளி ஆண்டு முடிவில், புது விதமான தேர்வு ஒன்று நடத்தப்பட்டு, அந்த ஆண்டின் சுறுசுறுப்பான மாணவர்களைக் கண்டுபிடிக்கப் போவதாகக் கூறப்பட்டது. ஆனால், இது உண்மை இல்லை. இத் தேர்வு அறிவுத்திறன் தேர்வு என்பது வெறும் கண் துடைப்பு. ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் ‘ஆர்வமுட்டக்

கூடிய' 25% மாணவர்கள் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் யார் யார் என்பது பொத்தாம்பொதுவாக ஆசிரியர்களிடம் கூறி வைக்கப்பட்டது. இவ்பாறு ஆசிரியர்கள் அறியாமலே அவர்களை

சோதனைக்குட்படித்தி விட்டு, ஆய்வாளர்கள் முடிவுகளுக்காகக் காத்திருந்தனர். இதே போல, இரண்டாவது சோதனை மீண்டும் பள்ளி திறந்த பின் நான்கு மாதுங்கள் கழித்தும், 3 வது சோதனை அடுத்த; பள்ளி ஆண்டின் திறுதியிலும், கடைசிக்கட்ட 4 வது சோதனை ஒரு ஆண்டு கழித்தும் நடத்தப்பட்டது.

இந்தச் சோதனைகளின் முடிவுகள் அவனத்து எதிர்பார்ப்புகளையும் தாஸ்தி விட்டது. எந்த மாணவர்கள் மற்றவர்களை விட, விரைவாக முன்னேறக் கூடியவர்கள் என்று செபற்றையாகக் கூறப்பட்டதோ அவர்கள்தான் சோதனையிலும் சிறப்பாகத் தேரியிருந்தனர். இதை இரண்டு உதாரணங்கள் மூலம் கூற முடியும். மெக்ஸிகோ குழந்தையான ஜோஸா மூன்பு 61 பள்ளிகள் மட்டுமே பெற்றவள். அடுத்த ஆண்டில் 106 க்கு முன்னேறினாள். ஒரு ஆண்டு மூன்பு பின்தங்கிய குழந்தையாக இருந்தவள், இப்போது 'வரம்' பெற்ற குழந்தையாகி விட்டாள். மற்றொரு மெக்ஸிகோ உதாரணமான மரியா விஷயத்திலும் இது மீண்டும் நிருபணமானது.

அவளது அறிவுத்திறன் 88 விருந்து 128 க்கு முன்னேறியது. எப்படி இந்த

அதிசயம் நடந்தது என்று ஆசிரியர்களைக் கேட்டபோது, 'ஆர்வம்', 'நுண்ணறிவு', 'தனித்துவம்', 'சமயோசிதம்' என்று பல காரணங்களைக் கண்டுபிடித்துக் கூறினர்.

ஒப்புக்கு சப்பாணிகள் ஒரு விஷயம் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டாக வேண்டும். அதாவது நடச்சத்திர அந்தஸ்துக்கு முன்னேறியதால் அனைவரும் சோதனைக் காலகட்டம் முழுவதும் ஒரே சீராக முன்னேறினர் என்று கூற முடியாது. முதல் வருடத்தில் இளம் சிறார்களும், 2வது ஆண்டில் பெரிய சிறுவர்களும் வெகுவாக முன்னேறினர். முதல் ஆண்டில் தமது ஆசிரியர்களால் 'ஊக்கம்' பெற்ற அவர்கள், அடுத்த ஆண்டில் ஆசிரியர்கள்

மாரியதும் செயல்பாடு குறைந்தது முதல் ஆண்டில் கண்டுகொள்ளப்படாத வயதில் மூத்த சிறுவர்கள் இரண்டாவது ஆண்டில் தமது சுய முயற்சியில் முன்னேறினர்.

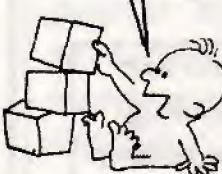
இக்கணக்கெடுப்பின் மூலம் தெரிய வரும் மற்றொரு உண்மை என்னவென்றால், 'ஒப்புக்குச் சப்பாணிகள்' பற்றி ஆசிரியர்களிடம் கிச்கிச்கப் படாததுதான். அவர்களது தேர்வு முடிவுகள் மற்ற மாணவர்களை விட மிக மிகக் கீழே இருந்து ஆனால், ஒரு மாணவன் மற்றவர்களிடம் இருந்து தனித்து அமைதியாக இருக்கும்போது உடனடியாக அவனை ஆசிரியர் மதிப்பீடு செய்து, அவனுக்கு எந்த அளவு மதிப்பீடு தர வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குத் தருகிறார். வேறுவிதமாகக் கூறினால், அவன் எவ்வளவு முன்னேறினாலும் அதற்கு விரோதமாக மதிப்பிடப்படுகிறான். ஏனெனில், இதை ஆசிரியர் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனது செயல்பாடுகள் கணக்கிலெலுக்கப்படுவதில்லை. இந்த உண்மைகளை அம்பலப்படுத்தும் போது ஆசிரியர் திகைப்படைகிறார்.

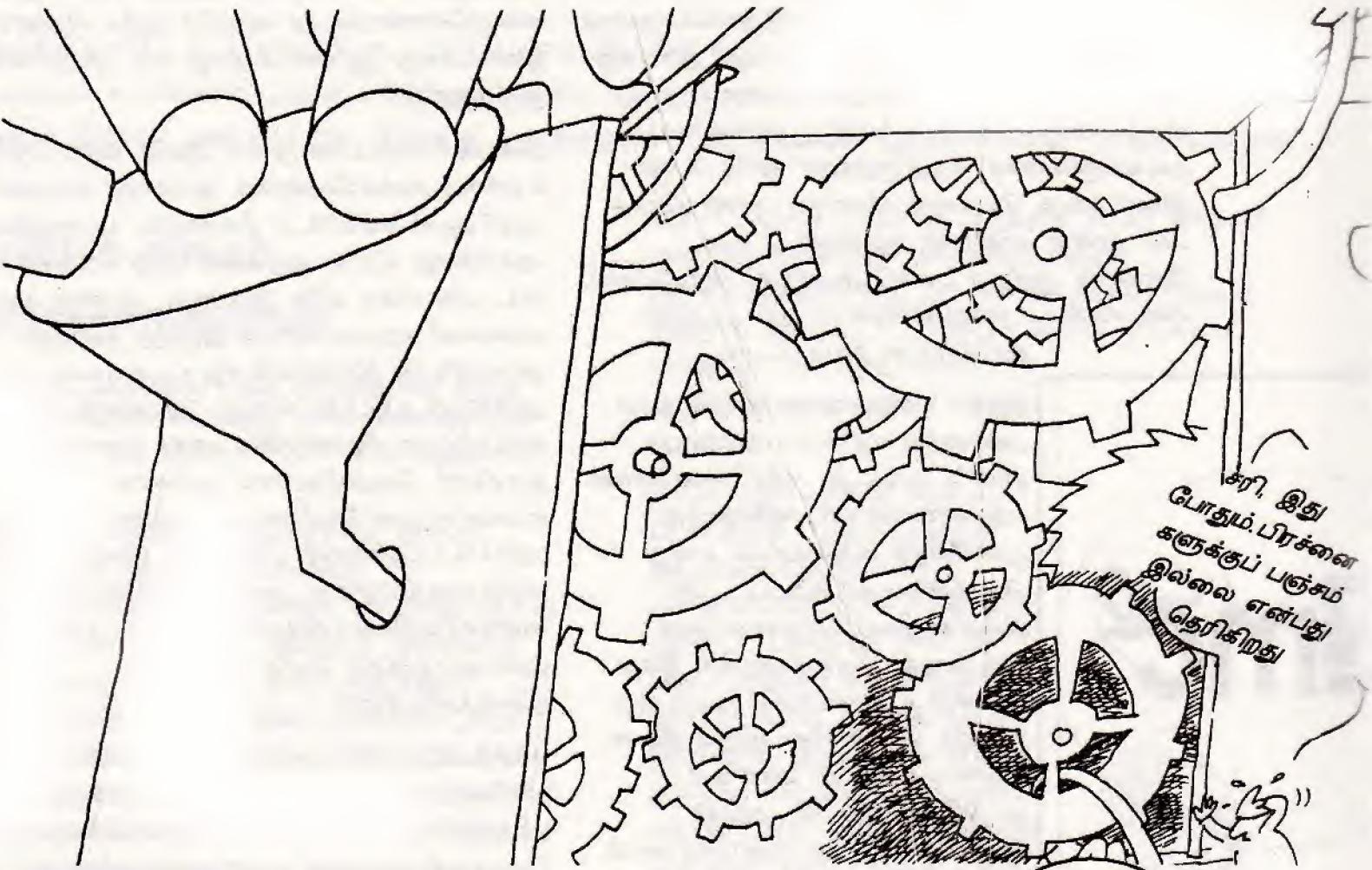
கண்டெவி பரிசோதனையைப் போலவே, இந்தப் பரிசோதனைகளும் கற்பிப்பவரின் முன்முடிவுகளே மாணவரின் செயல்பாட்டில் பெரும் செல்வாக்கு செலுத்துகிறது என்ற உண்மையை மீண்டும் நிருபித்தது. அதாவது, நவ்வ மாணவர்களும், கெட்ட மாணவர்களும் ஆசிரியர்களின் கைகளில்தான். ஆசிரியர்களிடம் எந்த மாணவர்களின் பெயர்கள் முன்னதாகவே அடையாளப்படுத்தப்பட்டதோ, அவர்கள் எல்லோருடனும் ஆசிரியர்கள் மிக நெருக்கமாக உரையாடினர். ஆனால், இதுவும் பொய்த்துப் போனது. இம்மாணவர்கள் அனைவரும் தங்களது பகுத்தறிவின் மூலமே முன்னேற்றம் கண்டனர் என்பது ரோசன்தால் குழுவினரின் ஆய்வின் மூலம் நிருபணமாகியது. இந்த 'அதிக' மந்த புத்தி மாணவர்கள் ஒரு செயற்கையான பதவியின் மூலம் புத்திக்கூர்மை மாணவராக ஆயினர்.

அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட மாணவன் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பின் வெற்றி குறித்து அந்த ஆசிரியர் வைத்திருக்கும் உறுதியான நம்பிக்கையே மாணவர் கல்வி வகுப்பின் வெற்றியை முடிவு செய்கிறது. மிகச் சிக்கணமான சீர்திருத்த முறை இதுவாகவே இருக்க முடியும். அதேசமயம் அமல்படுத்துவதில் மிகச் சிக்கலான நடைமுறையும் இதுதான்.

மரியல்லா ரிகினி

=mc²

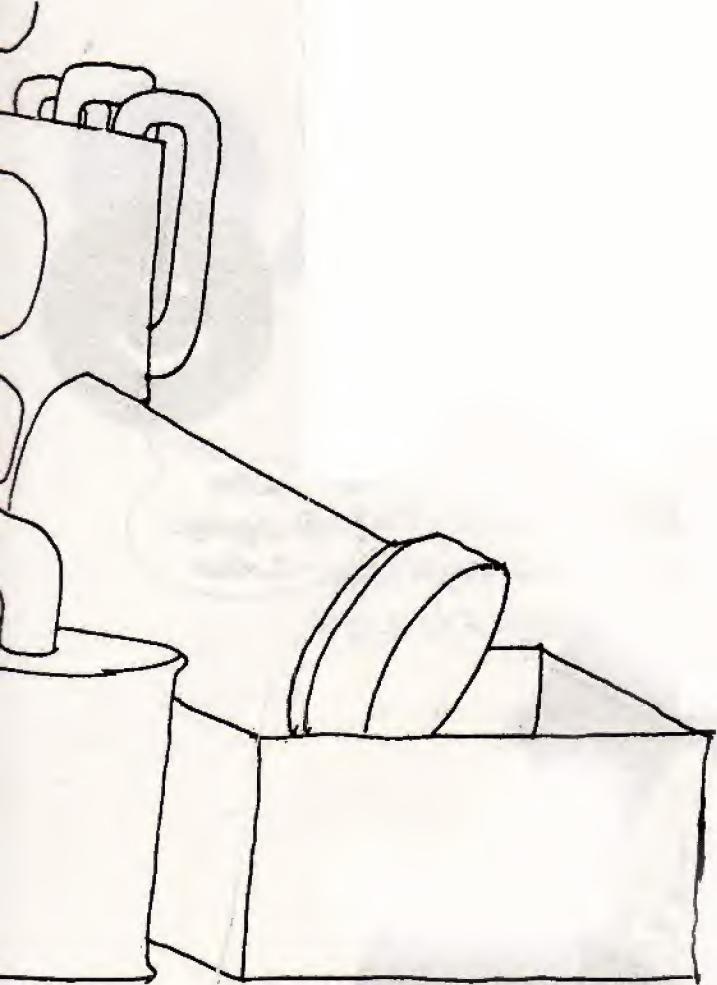

ஏன்னும்

இல்லை

அவ்வளவு சீக்கிரம் முடிவுக்கு வந்துவிட வேண்டாம். இதில் தனி நபர் வேறுபாடுகள் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. அவர்கள் இதைப் பற்றிய அனைத்தையும் கூறுவதில்லை. வசதியான குடும்பத்தில் இருந்து வருபவர்கள் மற்றவர்களைவிட புத்திக்கூர்மையுடன் இருக்கலாம். ஏனெனில், அவர்கள் சிறப்பாக வெற்றி பெற்றனர் என்பதைக் காட்டலாம். இல்லை, நன்பரே! பிரச்சனை இன்னும் தீவிரமானது

பள்ளிகள்
அனைத்து
மாணவர்களையும்
சமமாக
நடத்துகிறது
என்பது
உண்மையா,
இல்லையா?

ஒழுந்தெங்கள் நான் படினால்
ஏற்றத்தாழ்வு என்ற கொம்பையும் சேர்த்து
கூந்து வோசையும் பள்ளிக்கு வருகிறார்கள்.
அவர்களைச் சமாகத்தான் இத்துசிழோப்
என்ட்டே அவர்கள் மத்தியில் ரீலையும்
ஏற்றத்தாழ்வு அடிக்குப் பாய்விக்கும்;
ஒழுந்தெங்கள் அந்த ஏற்றத்தாழ்வுவை
ஒந்தால் அந்த ஏற்றத்தாழ்வு
ஒந்தால் அதிகாக்க வேண்டும்தான்."

பிரச்சனையின் மையமே

இதுதான். வசதியான
குடும்பத்தில் இருந்து வரும்
குழந்தைகளுக்கும், ஏழைத்
தொழிலாளி வீட்டில் இருந்து
வரும் குழந்தைகளுக்கும்
இடையே புத்திக்கூர்மையில்
பெறு
இரு.

» சுழக, கலாசார வெறுபாடுகளைப்
பள்ளிகள் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதில்லை

நான்

1. வாழ்க்கையின் பொதிக நிலைகளில் வேறுபாடுகள்

வாழ்க்கை நிலைகள், வீடு இருக்கும் பகுதி, சுற்றுப்புறம், வீட்டிலுள்ள வசதிகள், குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோர் ஒதுக்கும் நேரம் இவை எல்லாமும் ஆரம்பப் பள்ளி மாணவர்களின் தேர்ச்சி விகிதத்தில் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. பள்ளிக்குச் செல்லும் பாதைகள்கூட முக்கியமாகும். (வருமானத்தில் ஏற்படப்போகும் திடீர் மாற்றமும் முக்கியப் பங்காற்றப் போகின்றன.)

2.

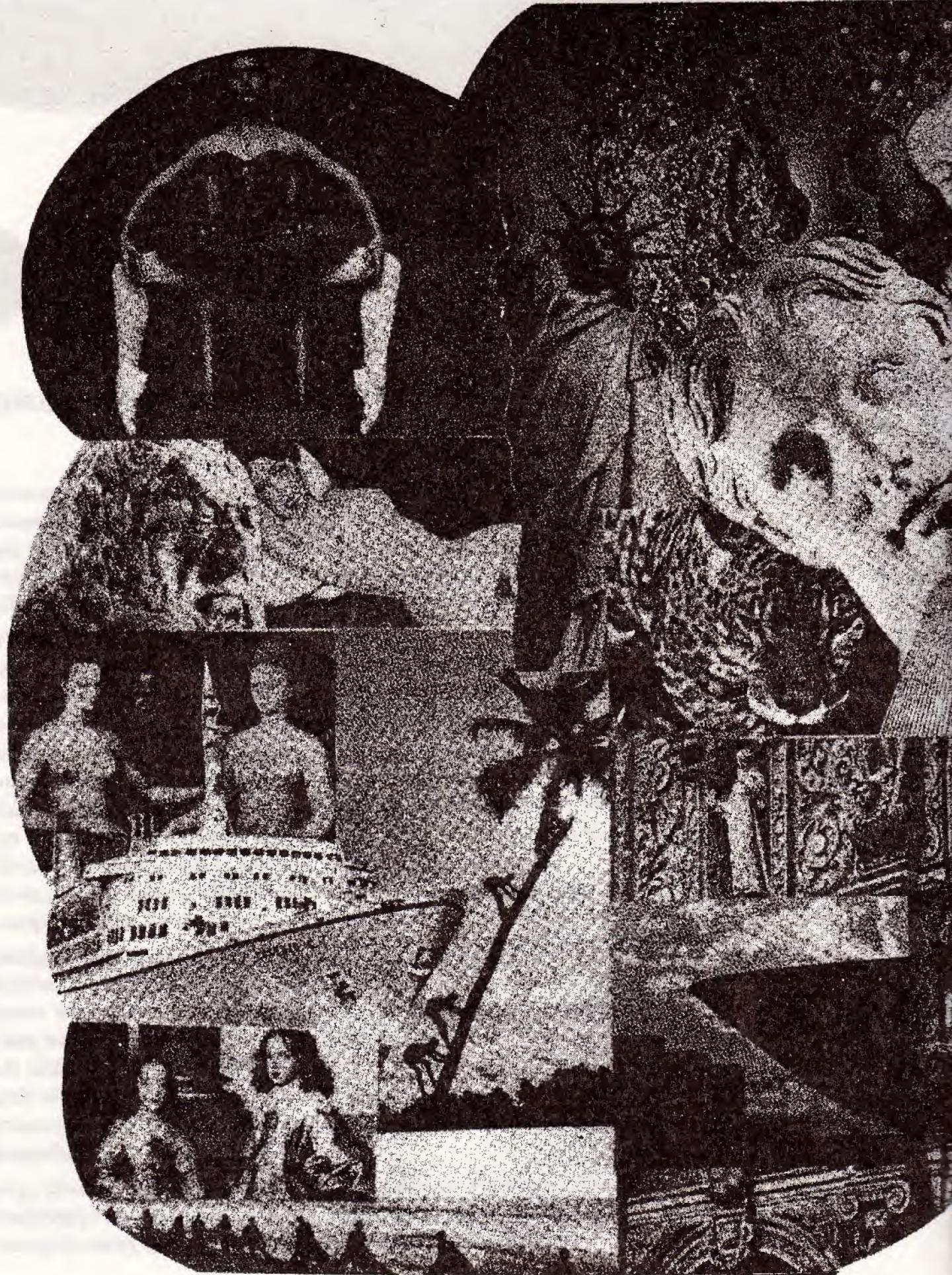
கலாசாரப் பின்புலங்களின் வேறுபாடுகள்

பள்ளியில் முதல் முறையாக அடி எடுத்து வைக்கும் ஒரு குழந்தை தமது அனுபவங்கள், அனுகுமுறைகள், மதிப்பீடுகள், பேச்சு முறை என்ற தமது கலாசார அடையாளங்களையும் சேர்த்து எடுத்துக்கொண்டே நுழைகின்றது. தனது குடும்ப சமூகப் பின்புலம், தனது புத்திசாலித்தளம், தனது ஆளுமை, உணர்ச்சிகள் என்ற சகல விஷயங்களும் இன்றுதான் அவனது கலாசாரத்தை உருவாக்குகிறது. எனவே இரு வர்க்கங்களுக்கு இரு வேறு கலாசாரங்கள் இருப்பது தவிர்க்க முடியாது

இருந்தபோதும், மேட்டுக்குடியினரின் கலாசாரமே பள்ளிகளின் கலாசாரமாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. இதனால் மேட்டுக்குடியினர் குழந்தைகள் பள்ளியின் பேச்சு மொழியைப் பின்பற்றுவது எனினாகிறது. பள்ளிக் கலாசாரம் அவர்களுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமான கலாசாரம்தான். புத்தகம், எழுத்து, வாசிப்பு ஆகிய வழக்கங்களும் குழந்தைக்குப் புதிதாக இருக்கப் போவதில்லை. ஏற்கனவே குடும்பச் சூழ்நிலை அவற்றிற்குப் பழக்கமானதான். இதனால் பள்ளிச் சூழ்நிலையை மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொள்கின்றன. இதனால், பள்ளியில் திருப்தியாக உணர்வார்கள். வெளி உலகில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பற்றி எந்த உணர்ச்சியும் காட்டமாட்டார்கள். பள்ளியின் கட்டுப்பாடுகளைக்கூட விரைவில் மகிழ்ச்சியால் ஏற்றுக்கொண்டு, அருசுச் சிற்றவைகளின் வார்த்தை விளையாட்டுகளில் எனிதாகக் கவன்து விடுகிறார்கள்.

இதற்கு காறாக தொழிலாளி வர்க்கத்தில் இருந்து வரும் குழந்தைகளுக்கு, பள்ளிச் சூழ்நிலை முற்றிலும் புதிதாக இருக்கிறது. பள்ளிக் கலாசாரம் அவர்கள் கலாசாரம் இவ்வளை. பள்ளியில் பேசும் முறை அவர்களுக்குப் புதிது பழக்க வழக்கங்கள், பள்ளி நடைமுறைகள் எவ்வாய் தமது குடும்பச் சூழ்நிலையில் இருந்து வேறானதாக இருக்கிறது கூடுதலாக, அவர்கள் நங்கள் குமும்பத்தாருடன் எப்படி பேசுவார்களோ அதேபோல பள்ளியில் பேச அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள். மேலும், தங்களுக்கு அளிக்கப்படும் பயிற்சிகளின் நேரடி அர்த்தமும் அவர்களுக்குப் புரியாது. இவர்களுக்கு வகுப்பறை ஒரு செயற்கையான சூழ்நிலைதான்!

இவ்வாறு அவர்கள் ஒரு நெழுங்சியற்ற சூழ்நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் பழக்க வழக்கங்களை அடங்காத்தளம் என்றும் அருவருப்பு என்றும் உம்மணா மூஞ்சித்தளம் என்றும் குற்றம் ஈடுபட்டு, நேரடியாகத் தோல்வியை நோக்கித் தள்ளப்படுகிறார்கள்.

3. வெளி உலக

அனுபவங்களிலும் வேறுபாடுகள்

பள்ளிக்கு வெளியே உள்ள உலகில் திருந்து கிடைக்கும் பல்வேறு அனுபவங்களில் திருந்தே குழந்தைகளும், தீணாஞர்களும் செழுமையடைகிறார்கள்.

ஆனால், திந்த அனுபவங்களும் அறிவும் குழந்தைகளின் பின் புத்தைப் பொறுத்து மாறுபடுகிறது. தித்தகைய செறிவான அனுபவங்கள் சலுகை பெற்ற சமுகத்தவருக்கு அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. இவை பள்ளியிலும் பயன்படுகிறது.

அதாவது வாசிப்பு, பயணங்கள், நாடகங்கள், தொலைக்காட்சி, நிகழ்ச்சிகள் கம்பியூட்டர் என சலுகை பெற்ற வர்க்கத்தாருக்கு எனிதில் கிடைக்கும் அனுபவங்கள், அவர்களின் குழந்தைகள் பள்ளியில் வெற்றி பெற சாதகமாக உள்ளன.

வெளி அனுபவங்கள் எவ்வளவு செழுமையானவையாக இருந்தாலும், பள்ளியில் பலனளிப்பதில்லை

4. பள்ளி பற்றிய பெற்றோரின் மதிப்பீடுகளாலும் வேறுபாடுகள்

படித்த பெற்றோருக்குப் பள்ளி அனுபவங்கள் ஏற்கனவே உள்ளன. ஆனால், மற்ற பிரிவினர் இத்தகைய அனுபவங்கள் பெரிதாக இல்லாதவர்கள்.

சலுகை பெற்ற வர்க்கத்தாருக்குத் தங்கள் குழந்தைகள் பற்றிய ஆசாபாசங்கள் அதிகமாக உள்ளன. பல்கலைக்கழகத்தில் நுழைவது இவர்களில் பலருக்கு சர்வ சாதாரணமானது.

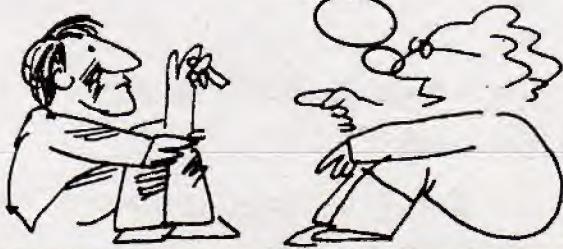
குழந்தைகள் படிப்பில் பின்தங்கும்போது, அவர்களைத் தோல்வியில் இருந்து காப்பாற்ற இவர்களால் எதுவும் செய்ய முடிகிறது. ஆசிரியரோடு விவாதிக்கிறார்கள்; வீட்டில் உதவுகிறார்கள்; சிறப்புப் பயிற்சி வழங்குகிறார்கள்; தேவையானால் வேறு தனியார் பள்ளிக்கு மாற்றுகிறார்கள். பள்ளி முடிவைக் கூட எதிர்த்து நிற்க அவர்களால் முடிகிறது.

ஆனால், ஏழைப் பெற்றோரோ தனது மகள் பள்ளியில் காலடி வைப்பதே ஒரு சமூக முன்னேற்றம் எனப் பார்க்கிறார்கள். ஆனால், தனது குழந்தைகள் பற்றிய களவுகளும் குறைவுதான். மறுபுறத்தில், அவர்கள் பாதுகாப்பற்றாக உணர்வதுடன், பள்ளியில் தமது குழந்தைகளின் எதிர்காலம் எப்படியிருக்குமோ என்று பயப்படுகிறார்கள். இதனால் தங்கள் குழந்தைகள் தேர்ச்சி பெறாதபோது அதை எளிதாக எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். பள்ளிநிலை இறுதியில், குழந்தைகள் அடுத்த நிலைக்குச் செல்வது தடுக்கப்பட்டு பள்ளியில் இருந்து நிறுத்தப்படுவதை எந்தச் சிரமமும் இன்றி ஏற்றுக்கொள் கிறார்கள். தங்கள் குழந்தையின் பள்ளி வாழ்க்கைக்கு முடிவு கட்டப்பட்டு, தொழில் பயிற்சியை மேற்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுவதை ஏற்கிறார்கள்.

இரு மாணவன் பள்ளியில் இருந்து விலக்கப்படும்போது “அனைத்து மாணவர்களுக்கும் சமமான மூளை வளர்ச்சி யையும், சமமான கல்வி வயப்படுகளையும் வழங்க வேண்டும் என பள்ளிச் சட்டத்தின் விதிகள் உத்தரவாதம் செய்ய முடியாது” என்று பள்ளி முதல்வர் சர்வ சாதாரணமாக நமக்கு எழுதுகிறார். இதுவே அவரது மகனாக இருந்தால் இவ்வாறு கூறுவாரா? பள்ளி இறுதியை எப்படியும் நிறைவு செய்யும்படி வற்புறுத்தமாட்டாரா? அவனை ஒரு தொழிலாளியாக வேலைக்கு அனுப்பி விடுவாரா?

முதலாளித்துவ பெற்றோரின் குழந்தைகளும் தோல்வி அடைகிறார்கள். ஆனால் அவர்களைக் காப்பாற்றி விடுகிறார்கள்.

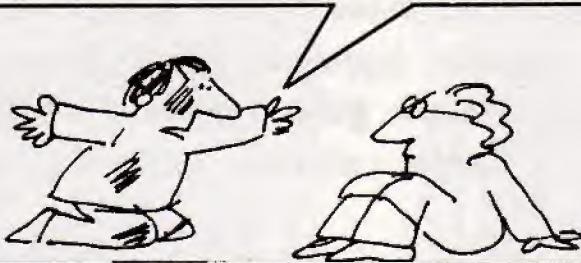
நீங்கள் புரிந்து கொண்டிருப்பது
ஏன்றால், வகுப்புறம், ஏழைக் குழும்பத்தைக்
மேற்ற பேசுகிறீர்கள் அறி, கவசாற்று, அதின்து
யில்லாத மூற்றைகள் சிவபும் இருக்கிறார்கள்.
கருக்காக, அவர்கள் குறை உள்ளவர்கள்;
இதனால், அவர்கள் தேர்க்கி அடைய
அழபால் இருப்பது
மூக்கும்பான்

நிச்சயமாக இல்லை நன்பரே. நீங்கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. தொழிலாளி வர்க்கக் குழந்தைகளுக்குக் கலாசாரம் இல்லை என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். அவர்களுக்குப் பண்பாட்டுக் குறை இருப்பதாகவும், அவர்களது அறிவுத்திறனும், மொழியும் மற்றவர்களை விடத் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பதாகக் கூறுகிறீர்கள்

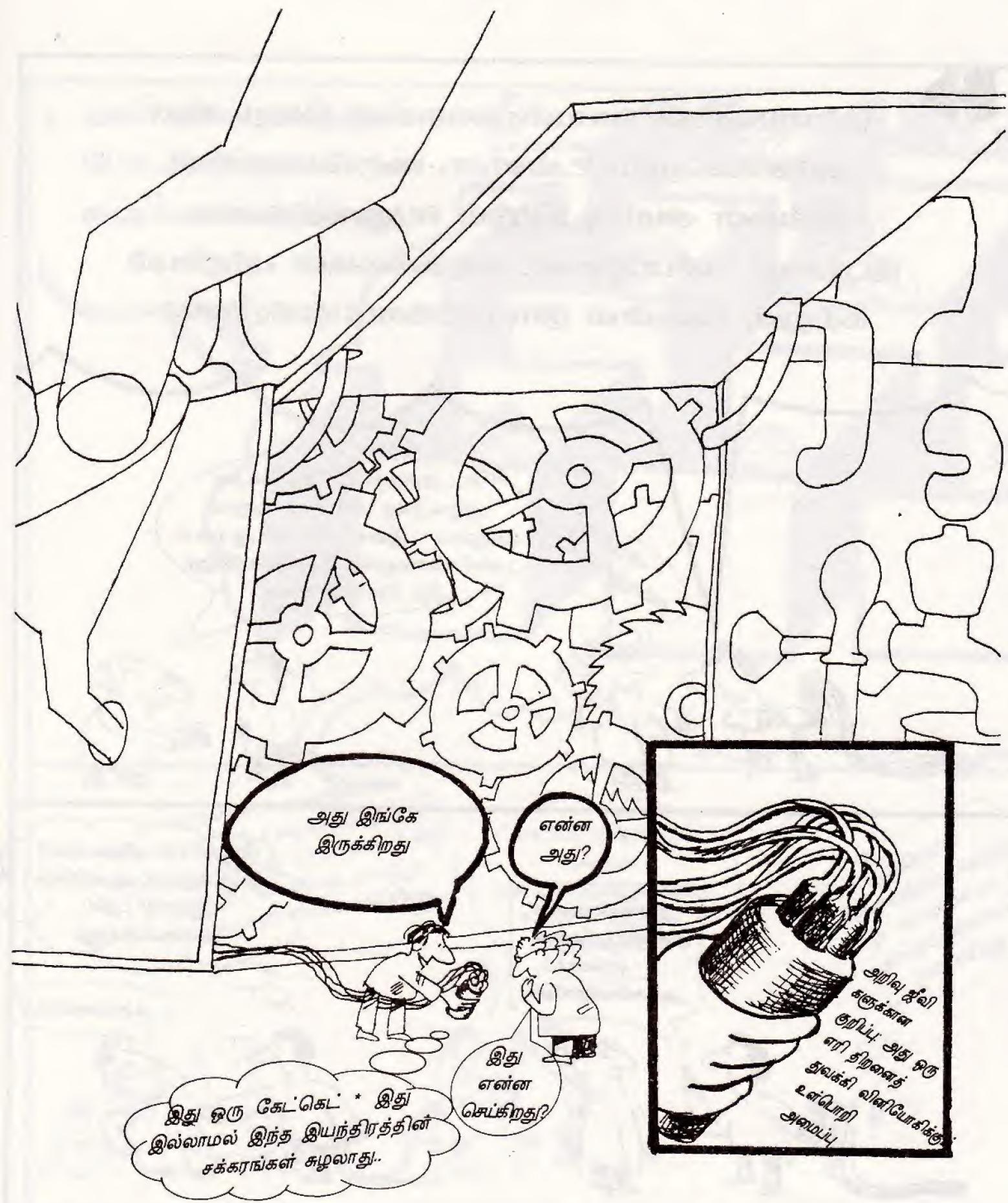
முன்பு, தனிநபர் குறைகள், பற்றாக்குறை, கொடுப்பினை இல்லாதது, உணர்வுப் பிரச்சனை, குணக்கேடு போன்ற தனி நபர் குறைகளில் குழந்தை தேர்க்கி பெற இயலவில்லை என்று விளக்கமளித்தீர்கள். இப்போது இந்த விளக்கத்தை ஒரு குழுவிற்குப் பொருத்துகிறீர்கள். ஒரு முழு வர்க்கமுமே இக்குறைபாட்டுடன் இருக்கிறது என்கிறீர்கள்: மொழி வறட்சி, அரூபமாக சிந்திக்க இயலாமை இப்படி எத்தனையோ உள்ளன. கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்

நீங்கள் கூறிய இரு வழக்குகளிலே பிரச்சனை குழந்தையிடமோ, அவனது குடும்பத்தினாட மோதான் உள்ளது. உங்களது கருத்துப்படி இதில் பள்ளியோ, சமூகமோ செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை

உங்கள் வியாக்கியானத்தால் முக்கியமான ஒரு கருத்தை விட்டு விட்டுமர்கள். பள்ளிகளில் ஒற்றைக் கலாசாரத்தை, நுட்பமான பழக்கமில்லாத ஒரு கலாசாரத்தை ஏழை எனிய மக்களிடம் தினிக்கிறார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட கலாசாரத்தைத் தினித்து அது செல்வாக்கு செலுத்துவதை ஏற்படுத்தான் ஒரே ஒரு பெரும் குறை.

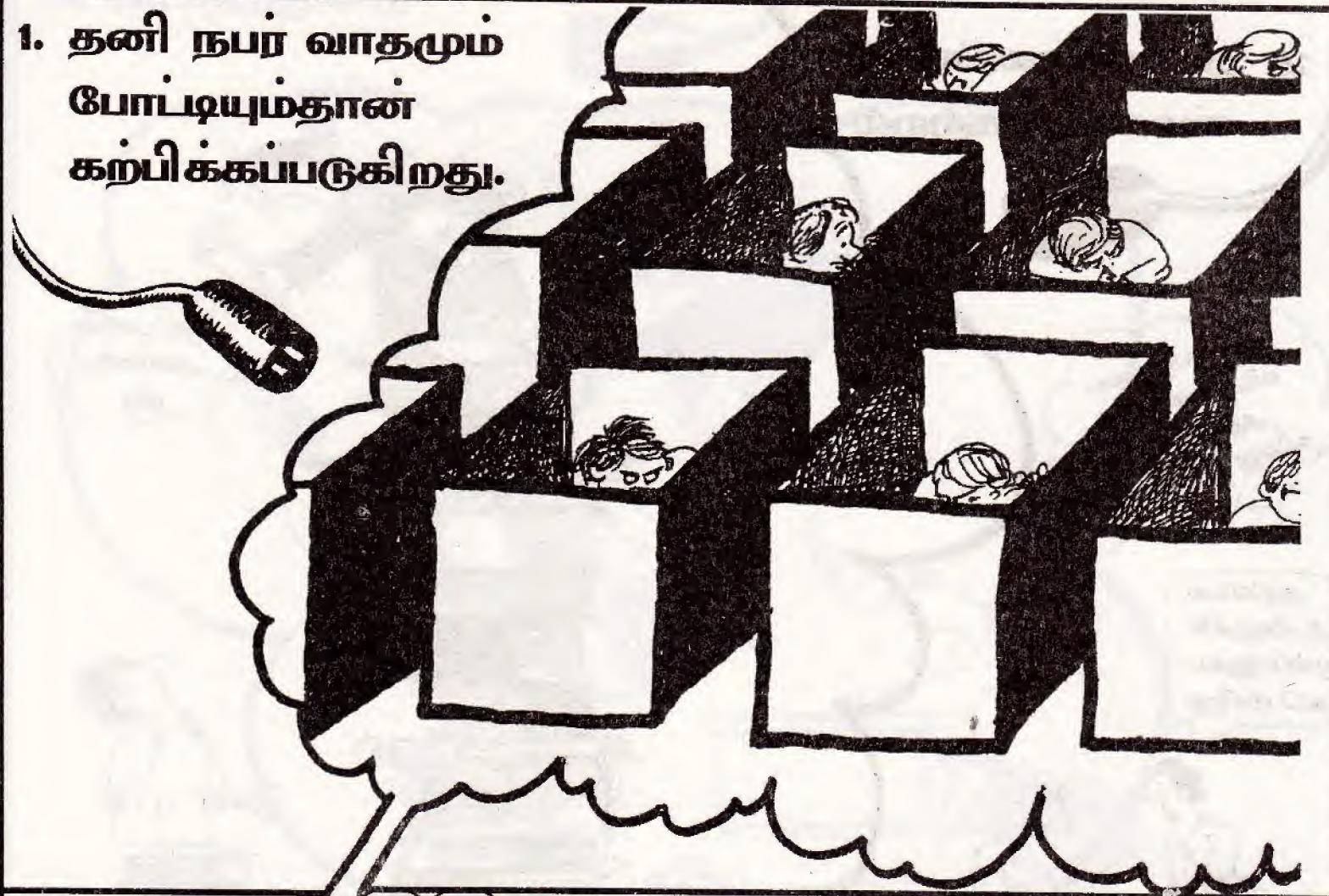
தென் பொருள்...

**பள்ளிகளின் செயல்முறையில் வேறு சில
 அம்சங்களும் உள்ளன. வகுப்பறையில்
 நீங்கள் அறிவு மட்டும் பெறுவதில்லை.
 நடத்தை மதிப்பீடுகள், தராநிலைகள் பற்றியும்
 கற்றுக் கொள்ள நிர்பந்தீகப்படுகிறீர்கள்**

1. தனி நபர் வாதமும் போட்டியும்தான் கற்பிக்கப்படுகிறது.

உதாரணமாக, வகுப்பில் சக
மாணவரோடு உரையாடுவது தடை
செய்யப்படுகிறது. சக மாணவரோடு
தொடர்பு கொள்வது ஏமாற்று
வேலையாகப் பார்க்கப்படுகிறது

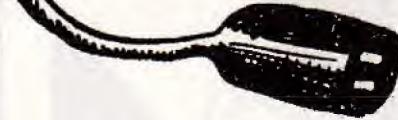
தனிநபர் முயற்சியும்,
பணியும்
பாராட்டப்படுகிறது. கூட்டு
உழைப்பு, ஆதரவு,
சித்துழைப்பு

ஆகியவை
தனித்துவத்தை பாதிக்கும்
என்று சக மாணவர் மீது
அவநம்பிக்கையை
வளர்க்கிறது

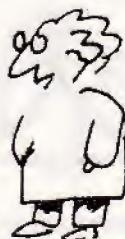
+

2. தாழ்வு மனப்பான் மையைக் கற்றல்

உற்பயிற்சியை
விட கணிதமும்,
அறிவியலும்
மல்லது இல்லையா?

அறிவியல்
பாடங்களுக்கே
முக்கியத்துவம்
தரப்படுகிறது

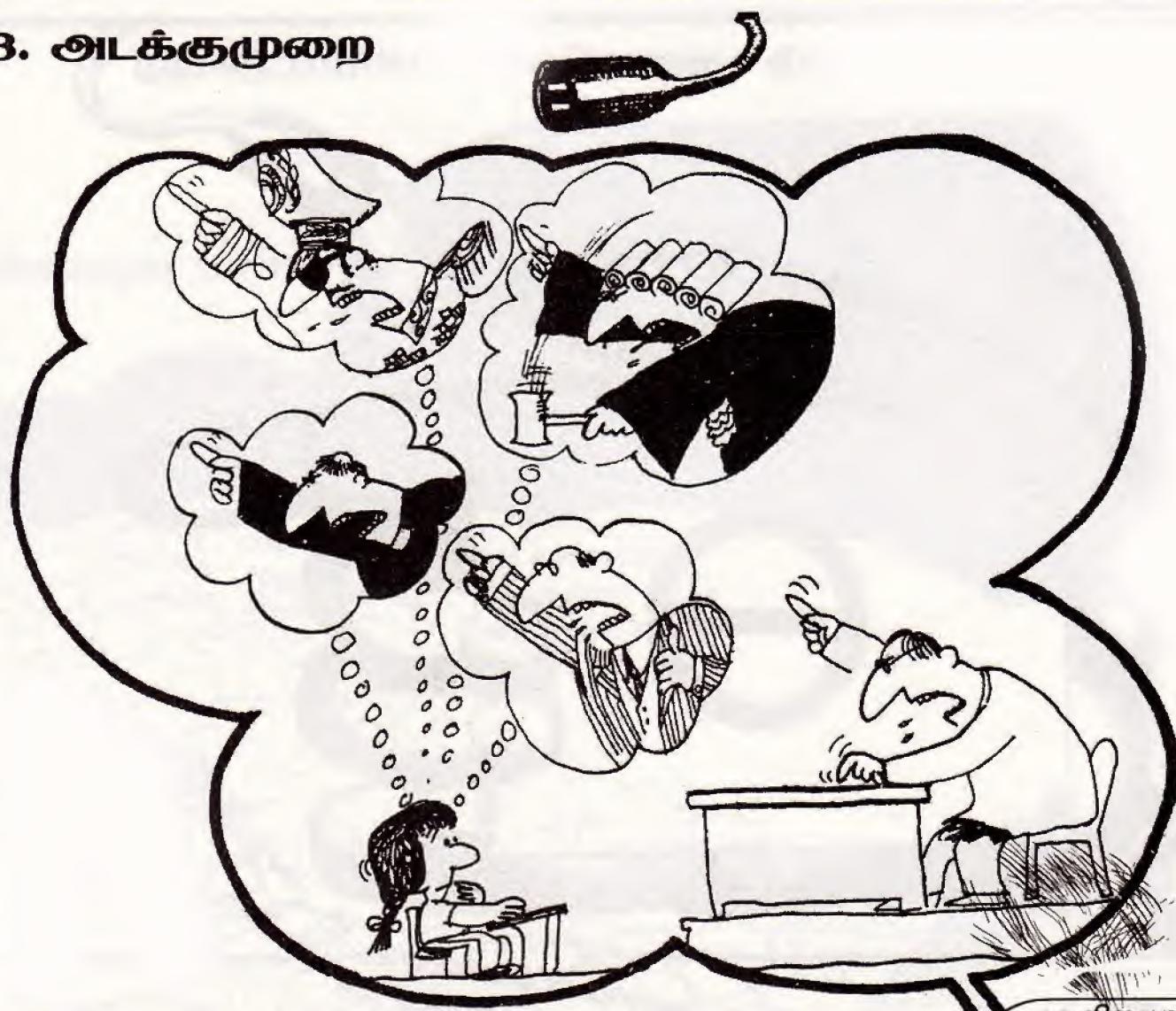
பள்ளிகள் இடையேயான
விளையாட்டுப் போட்டிகள்
தவிர, யாவற்றிலும் மாண
வர்கள் 'நல்லவன்',
'செட்டவன்' என்று இரு
பிரிவுகளுக்குள் பிரிக்கப்படு
கிறார்கள்

இரு 'தவறு' ஒரு
'குற்றமாக' மதிப்பிடப்
படுகிறது. இதனால் சில
மாணவரிடம் தாழ்வு
மனப்பான்மை
ஏற்படுகிறது.

மேல்தட்டைச் சார்ந்தவர்
களாக இருப்பதால் அவர்
களுக்கு வெற்றியின்
உத்தரவாதமும், ஏழை
களாக இருப்பதால்
அவர்களுக்கு அவமானப்
படும் உரிமையும்
வழங்கப்படுகிறது.

3. அடக்குமுறை

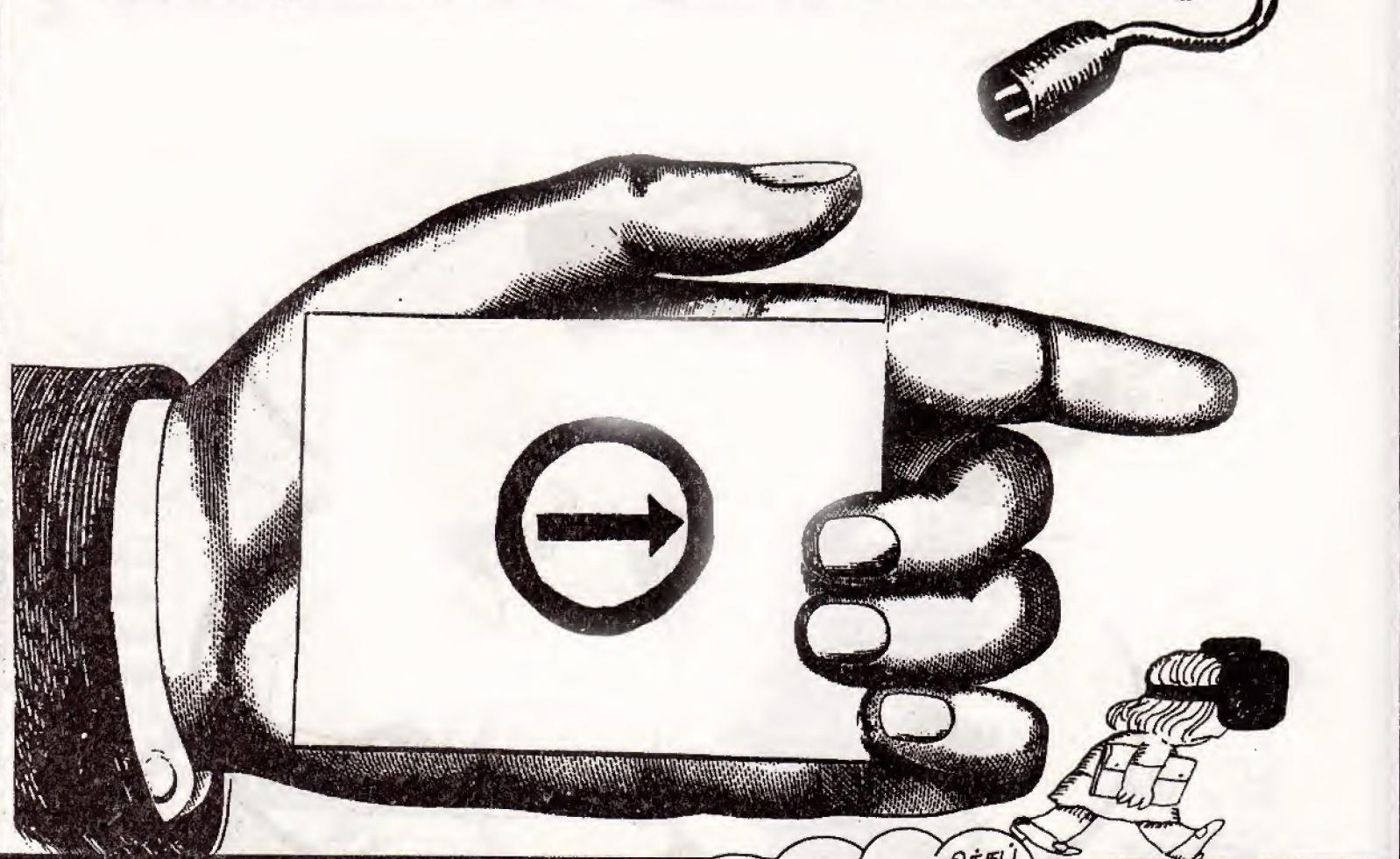
படிநிலைகள் நிலைத் திருப்பதை ஏற்கும் மனோ பாவத்தையும், ஒரு தலைவர் அவசியம் என்ற தேவையை உணர்த்துவதுமே ஆசிரியர் பணியாக இருக்கிறது.

ஆசிரியரின் பங்களிட்டு...

முழு அதிகாரம் பெற்றவராக, கடைசியில் அடக்குமுறையைக் கையாள்பவராக...

4. தற்போது கிருக்கும் அமைப்பைப் பாராட்டுவது

அன்றாட நடை
முறைகள் மூலம்,
ஒரே ஒரு செயல்
முறை, ஒரு உண்மை,
ஒரு தீர்வு என்ற
எண்ணத்தை மாணவர்
களை ஏற்கச் செய்வது

ஆசிரியரால் விளக்கமளிக்கப்
படும் ஒன்று. அவற்றிற்கு ஒரு
மாற்று இருப்பதையோ, வேறு
ஒன்றைத் தேர்வு செய்வதையோ
மாணவர்கள் கற்பனை கூட
செய்யக்கூடாது

அவர்கள் விழும்
வில்லை என்றால்
அவற்றை அவர்கள்
தான் மாற்ற
வேண்டும்

எந்த
ஒன்றுகள்?

மிகச் சரி. அனைத்துமே
முன்பே சிந்திக்கப்பட்டு
விட்டன. சரியா?

இல்லை. அவை நல்லதல்ல.
ஏற்கனவே மற்றவர்களால் நிறுவப்
பட்ட அமைப்பை, மாறாத நிலையை
அப்படியே ஏற்றுக்கொள் வதை
நோக்கி இது செல்கிறது.

5.

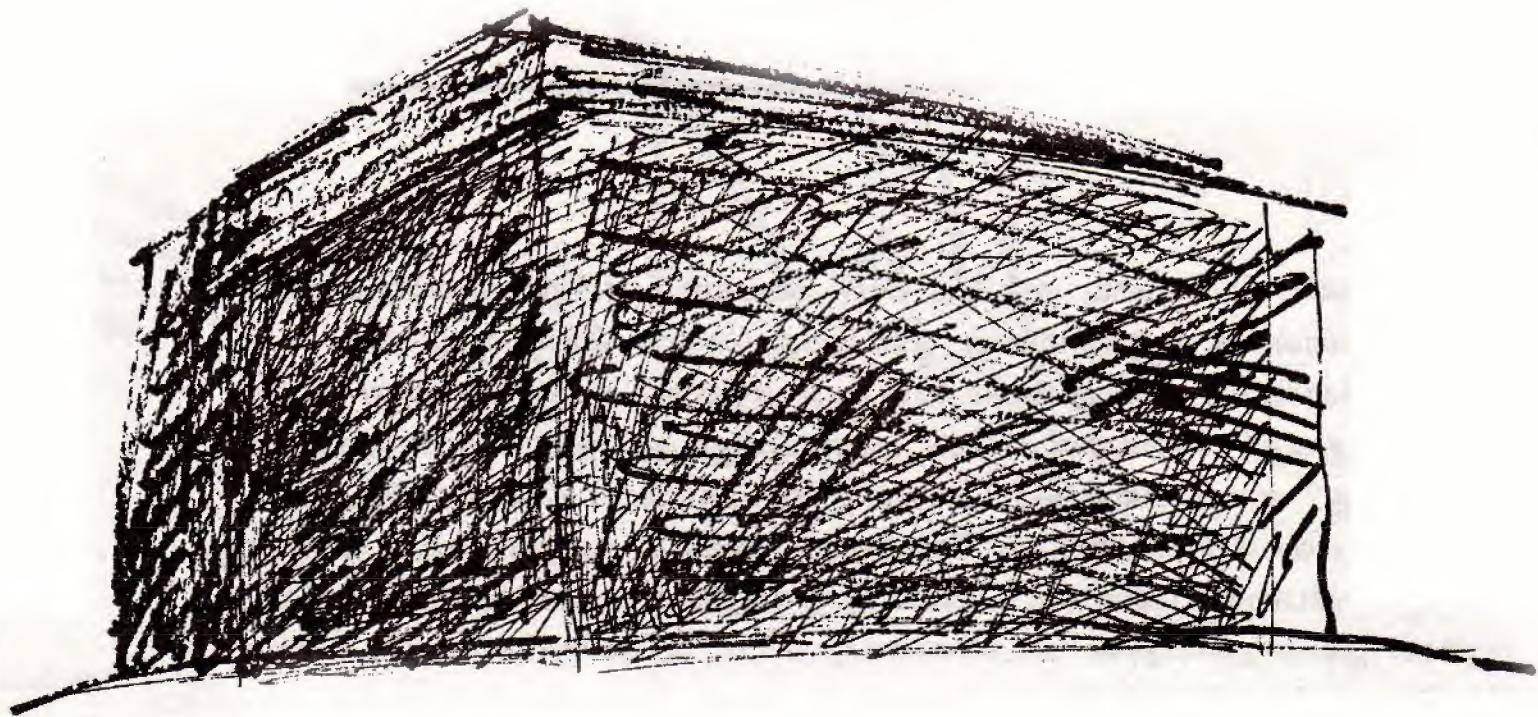
மோதல் பயம்

ஒரு அன்னிய மொழியை எப்படிப் பேச வேண்டும் என்று பள்ளிக்கூடங்கள் நமக்குச் சொல்லித் தருவதில்லை. ஏன் நமது சொந்த மொழியைக் கூட நமக்குச் சொல்லித் தருவதில்லை; எப்படிப் பாடுவது? நமது கைகளை எப்படி பயன்படுத்துவது? கால்களை எப்படி பயன்படுத்துவது? நல்ல ஆரோக்கியமான உணவு எது? என்று பள்ளிகள் சொல்லித் தருவதில்லை. நோய்வாய்ப்படும் ஒருவரை எவ்வாறு கவனித்துக் கொள்வது? அல்லது குழந்தையைப் பேணுவது எப்படி? என்பதைப் பள்ளிகள் சொல்லித் தருவதில்லை; மக்களுக்குப் பாடும் பழக்கம் இல்லாததால்தான், லட்சக்கணக்கான பாடல் ஒலிநாடாக்களை விலை கொடுத்து வாங்குகிறார்கள்; நல்ல உணவுப்பழக்கம் இல்லாததால்தான், மருத்துவர்களுக்கும் மருந்துக் கம்பெனிகளுக்கும் பணத்தை வாரி இறைக்கிறார்கள்; குழந்தைகளை எப்படி வளர்ப்பது என்பது தெரியாவிட்டால், செவாலியர் பட்டம் பெற்றவர் சேவையை நாடுகிறோம்; நமக்கு ஒரு ரேடியோ, ரெக்கார்டு பிளேயரைப் பழுது பார்க்கத் தெரியாததற்கும், சாதாரண காய்ச்சலை மருந்தில்லாமல் சரி செய்ய நமக்குத் தெரியாததற்கும், வீட்டில் கீரை வளர்க்கத் தெரியாததற்கும், இது போன்ற சிறு சிறு காரியங்கள் கூட மற்றவர் உதவியின்றி நம்மால் முடியாததற்கும் நமது பள்ளிகள்தான் காரணம். தொழிலாளர்கள், நுகர்வோர், வாடிக்கையாளர்களை உருவாக்கும் அங்கீரமில்லாத உற்பத்தி அமைப்புகளாகப் பள்ளிகள் உள்ளன.

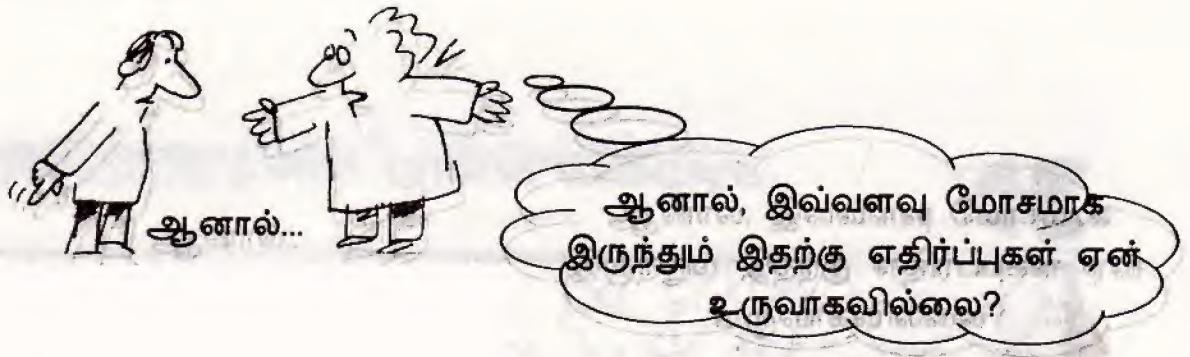

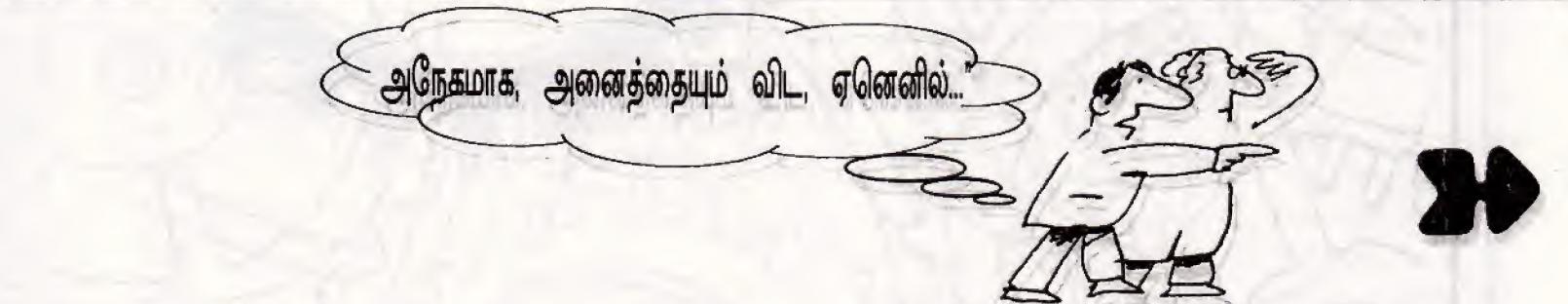
எனவே, சம வாய்ப்புகளை உருவாக்கித்
தர வேண்டிய பொறுப்பில் உள்ள பள்ளிகள்,
உண்மையில் சமூக வர்க்கங்கள் இடையே
ஏற்றத்தாழ்வுகளை மறு உற்பத்தி செய்யும்
சேவையை மட்டும் செய்கின்றன.”

பள்ளிகள் விடுதலையையும்,
சுதந்திரத்தையும் பெற்றுத் தரும்
என்ற நமது நம்பிக்கைகள்
யதார்த்தத்தில் வெறும்
அடிமைத்தன அனுபவமாக
மட்டுமே நீடிக்கிறது.”

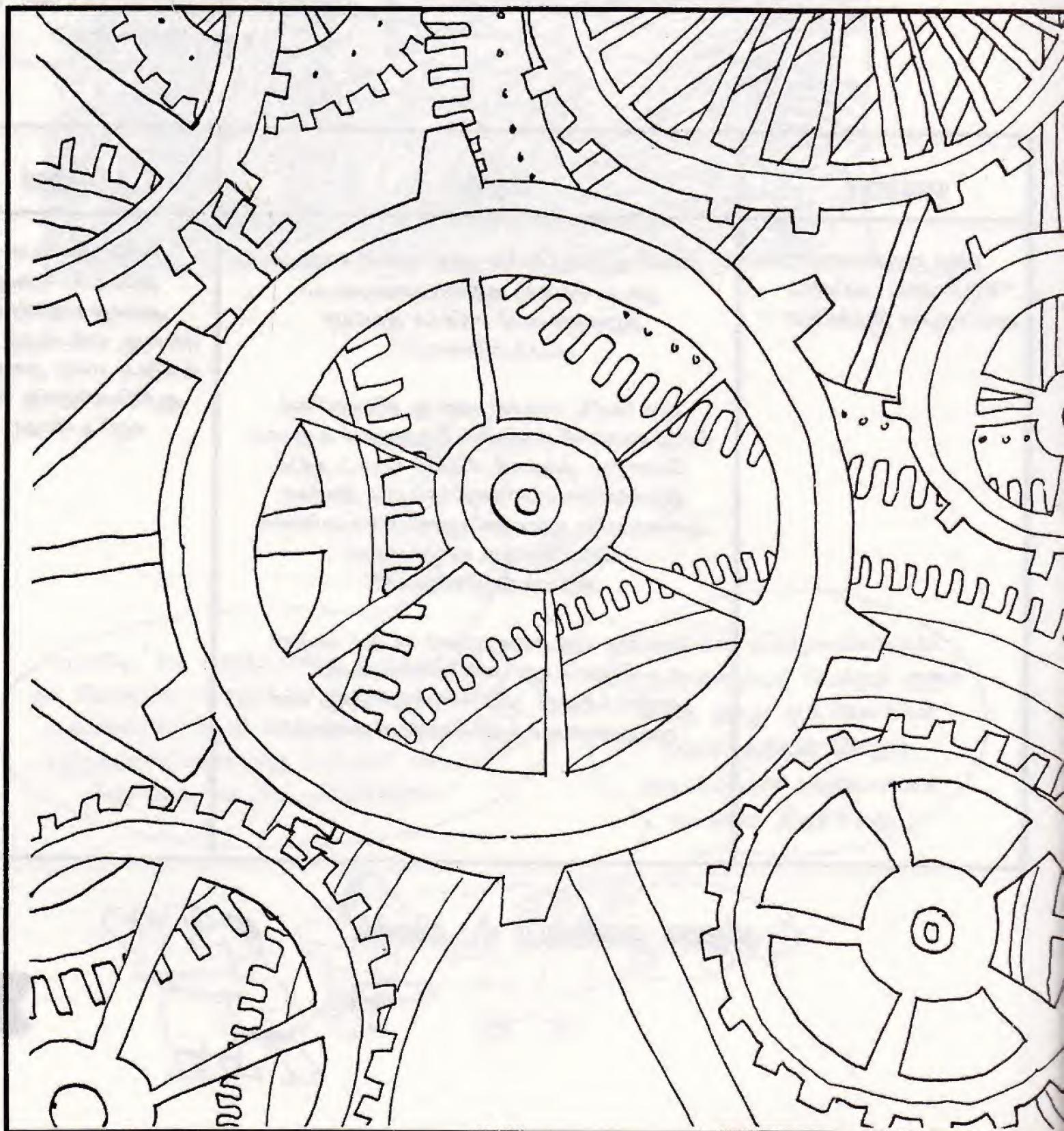

மாணவர்கள்	பெற்றோர்	ஆசிரியர்கள்
இந்த மாற்றங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் அவர்களுக்கு இருக்கிறதா?	தங்கள் குழந்தைகளின் தகுதி என்ன என்பதை முடிவு செய்யும் அதிகாரத்தையுடைய நிறுவனங்களை எதிர்க்க இவர்கள் புயப்படவில்லையா?	கல்வி அமைப்பை அப்படியே ஏற்பது அல்லது ராஜ்ஞாமா செய்வது என்பதைத் தவிர தனிநபர் என்ற முறையில் ஆசிரியர்களுக்கு வேறு வழி உள்ளதா?
	"ஒரு பெரிய எழுச்சி என்பது விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் மத்தியில் இருந்துதான் உருவாக வேண்டும். அவர்கள் மிகவும் கீழ்மட்டத்தில் இருக்கவில்லையா? பாதிக்கப்படும் இவர்கள் அனைவருமே குற்றவானிகளாக, (திறமையில்லை, சோம்பேறிகள் என்று) குற்றம் சாட்டப்படுவதில்லையா?"	ஒரு சிறு சிறுபான்மையினர் மட்டும், வெற்றி மெறும்போது, புள்ளிவிவரங்களைப் பலவீனப்படுத்தி, மூடி மறைக்கும்'போது கண் மூடித்தனமாக ஏற்றுக் கொள்வதில்லையா?

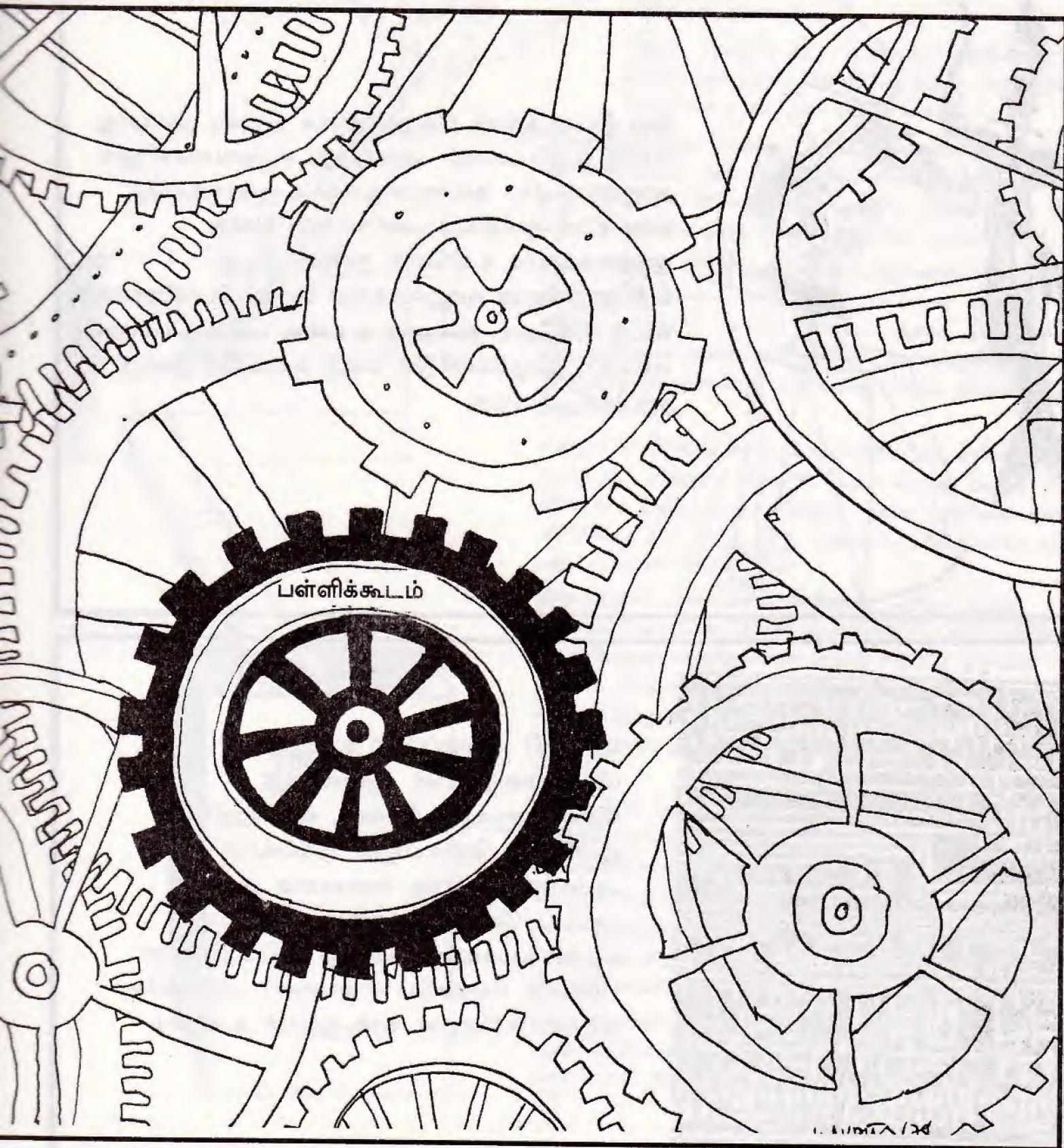

சமூகம் என்ற யெந்திரத்தை யைக்கும் பல

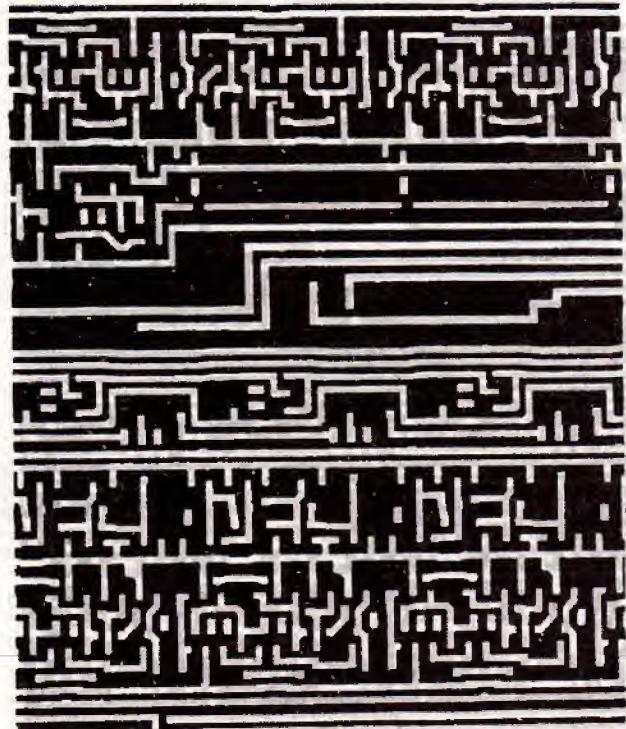
சக்கரங்களில் ஒன்றாக பள்ளி கொடுக்கிறது.

பல பற்சக்கரங்களில் ஒன்று

இது இப்படித்தான்; வேறுவிதமாக இருக்க முடியாது என்று கூறப்படலாம். அனைத்து சமுதாயங்களிலும் நாளைய புதிய தலைமுறையை உருவாக்குவதே கல்வியின் முக்கியப் பணியாகும்; இன்று குழந்தைகளாக உள்ளோர் நாளை வயது வந்தோருக்கான வாழ்க்கையை வாழப் போகிறவர்கள். வயது வந்தோர் நிறைந்த உலகில் புதிய தலைமுறை எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்ற கல்வியே இன்று கற்பிக்கப்படுகிறது.

உற்பத்தி அமைப்பின், உற்பத்தி செயல்முறைகளின் அனைத்துத் தேவைகளுக்கும் மேலாக, வரலாற்றின் ஓவ்வொரு நொடியிலும், ஓவ்வொரு சமூக அம்சத்திலும் எந்த வகையான அறிவு தரப்பட வேண்டும், என்ன மாதிரியான பழக்க வழக்கங்கள் மற்றும் மதிப்பீடுகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதைப் பள்ளிகளே நிர்ணயிக்கின்றன என்பதுதான் உண்மை.

நமது தொழில்முறை சமுதாயத்தில், நிர்வாக இயந்திரத்தை இயக்கும் மூளை உழைப்பு என்றும், எனிமையான செயல்களை நிறைவேற்றும் உடல் உழைப்பு என்றும் இரு விதமாக உழைப்பு பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

"சமூக தொழில் நுட்ப உழைப்புப் பிரிவினை" என்று அழைக்கப்படும் இப்பிரிவுகள், சமூகத்தில் மையமாக உள்ள இரு பிரிவுகளோடு

இணைந்துள்ளது: மேல்மட்டத்தில் நிர்வாகம் செய்யக்கூடிய, கற்பிக்கக்கூடிய, புதிய கண்டுபிடிப்புகளை உருவாக்கக்கூடிய சிறுபான்மைப் பிரிவு உள்ளது. எனவே, இவர்களுக்கு உயர் சிறப்புத் திறன்களைத் தரக்கூடிய கல்வி அவசியம்.

கீழ்மட்டத்தில், தொழிற்சாலைகள், அலுவலகங்கள், கடைகளில் வேலை பார்க்கும் பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் உள்ளனர். எனவே, மேல்மட்டத்தவர் இடும் கட்டளைகளை நிறைவேற்றக்கூடிய அளவுக்குத் திறன் இருந்தால் போதுமானது. அதிநவீன அறிவு இவர்களுக்குத் தேவையில்லை.

உழைப்புப் பிரிவினையை உருவாக்கிய இத் தர்க்கத்திற்கு உட்பட்டே, சிலரைத் தேர்ச்சி பெறச் செய்து, பலரை வெளியே அனுப்பும் பள்ளிகளும் சமூகம் படிநிலையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதை ஏற்று அதனைப் பிரதிபலிக்க வும், பலப்படுத்தவும் செய்கின்றன.

ஒருபூர்த்தில், பல்கலைக் கழகங்களும், கல்லூரிகளும் ஆராய்ச்சியாளர்கள், பொறியாளர்கள், திட்டமிடுபவர்கள், ஆசிரியர்கள், மருத்துவர்கள் என்று சிறப்புத் திறமை கொண்டவர்களை உருவாக்குகிறது. இவர்கள்தான் சமூகத்தின் இதர பிரிவினரின் தலைவிதியை முடிவு செய்வார்கள்; அனைவரின் வளர்ச்சியும் இவர்கள் கையில் உள்ளது.

மறுபூர்த்தில், ஏராளமாகத் தேவைப்படும் சாதாரணத் தொழிலாளர்களுக்குச் சிறப்புத் திறமைகள் எதுவும் தேவையில்லை என்பதால், பள்ளிகள் அவர்கள் தோற்கும்படி செய்து தொழிற்சாலைகளுக்கு அனுப்புகின்றன. இவர்கள் தங்களது தாழ்வுமன்பான்மை காரணமாக தோல்வியை ஏற்றுக்கொண்டு, வேறு வழியின்றி, குறைந்த கூலியைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஆர்வமின்றித் தொழிலாளிகளாகின்றனர். ஏற்றத்தாழ்வும், படிநிலைகளும் கொண்ட நமது சமுதாயத்தில், பட்டதாரிகளின் உருவாக்கம் போலவே, பள்ளிகளில் இருந்து வெளியேற்றப்படுபவர்களும் முக்கியம்.

இன்று நாம் எதைக் 'கல்வி' என்று
அழைக்கிறோமோ, அது ஒரு நல்ல கடைச்சரக்கு;
ஒரு அதிகாரப்பூர்வ அமைப்பில் தயாரிக்கப்பட்ட
உற்பத்திப் பொருளையே 'கல்வி' என்கிறோம்.

'ஒருவர் எவ்வளவு நிறைய கல்வியை நுகர்கிறாரோ,
அவரது எதிர்காலம் அந்த அளவுக்குப் பிரகாசமாகி,
முதலாளித்துவ அறிவுலகில் அவரது நிலையை
உயர்த்தும். அறிவை அதிக அளவு நுகர்பவர்களே
தமது சமூகத்தின் மதிப்பு மிக்க சேவகளை
வழங்க முடியும் என்ற புதிய வர்க்க
விளக்கத்தினாலேயே கல்வி உருவாகியுள்ளது.

இலியீச்

மாணவர்களில் ஒரு பகுதியினருக்கு மட்டும் அறிவையும், பட்டங்களையும் வழங்கும் கல்வி பெரும்பாலான மாணவர்களைப் பள்ளியில் இருந்து வெளியேற்றுவதாலும், செல்வாக்கு மிக்க சிறுபான்மையினரால் கலாசாரம், பண்பாட்டை சமூகத்தில்

பெரும்பான்மையாக உள்ள தொழிலாளர்கள் மீது கல்வி திணிக்கப்படுவதிலும், மாணவர்களைத் தரம் பிரித்து ஒதுக்கும் தேர்வுமுறையைக் கல்வி நியாயப்படுத்துவதிலும், இச் சமூகம்

தவிர்க்க இயலாதபடி இரு பெரும் வர்க்கங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பது நியாயம்தான் என்பதையும் இக்கல்வி முறை

எற்றுக்கொண்டு, சிந்திக்கவும், கட்டளையிடவும், நிர்வாகம் செய்யவும், கட்டுப்படுத்தவும் தகுந்த சிறுபான்மையோரையும்,

கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, தம்மை அர்ப்பணிக்கிற பெரும்பான்மையோரையும் இரு பிரிவுகளாகப் பிரித்து வைக்கிறது.

சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றவர்களே அறிவாளிகள், அறிவுதான் அதிகாரத்தைக் கொடுக்கிறது, இந்த அறிவைப் பல ஆண்டுகள் பள்ளியில் கழிப்பதன் மூலமே பெற முடியும் என்பதைக் கொஞ்சமும் கேள்வி இல்லாமல் நமக்குக் கற்பித்து வருவதன் மூலம் கல்வியிலூம்

இதைச் சுதாங்கிறது

அதே சமயத்தில், சமூகத்தில் பெரும்பான்மையாக உள்ள மக்களுக்கு இந்தக் கல்வி அமைப்பு என்ன செய்துவிட்டது என்ற சந்தேகம் எழுக்கூடும். உயர் கல்வி மறுக்கப்பட்ட போதும், பிவர்கள் தொழிற்சாலைகளுக்குள் அனுப்பப்படுவதற்கு முன் பள்ளியில் கழித்த ஆண்டுகளில் ஏதாவது பயனுள்ளதாகக் கற்றுக் கொள்ள முடியும் என்பது சந்தேகமே!

தொழிலாளர் வர்க்கக் குழந்தைகள் பள்ளியில் கற்றுக் கொண்டதெல்லாம் நீ தனியாகவோ, மற்றவர்களுடன்

சேர்ந்தோ சிந்திப்பதற்கும், செயல்படுவதற்கும் ஒன்றுமேயில்லை. நமது அன்றாட வாழ்க்கையை மேம் படுத்தக்கூடிய, அல்லது நமது அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய எந்த உதவியையும் கல்வி தருவதில்லை. இறுதியாக, பள்ளியில் இருந்து நாம் பெறும் ஒரே தகுதி என்பது நமது உழைப்புத் திறனை உழைப்புச் சந்தை எதாலும் விற்குக் கொள்ளும் வாய்ப்பினை வழங்கியுள்ளதான்

உழைப்பு என்பது ஒரு பண்டமாக மாற்றப்பட்ட ஒரு சந்தையில், நமது உழைப்பை நாமே ஏற்படுத்தன,

மேன்மை தங்கிய சிறப்புத் தகுதி பெற்ற சிறுபான்மையோரிடமிருந்தே நமக்கான தேவைகளை விலை கொடுத்து வாங்கியாக வேண்டும். மருத்துவம், ஊட்டச்சத்து, தகவல் தொடர்பு, பொழுதுபோக்கு என அடிப்படையான அனைத்துத் தேவைகளுக்கும் நாம் அவர்களையே சார்ந்திருக்க வேண்டியுள்ளது.

மேலும், ஏற்றத்தாழ்வும், சார்புத்
 தன்மையும் கொண்ட அனுபவங்கள்,
 நமது உழைப்புத் திறனையும், நமது
 படைப்புத் திறனையும், நமது
 ஒற்றுமையையும் கைவிடக்
 செய்கின்றன. இந்த வாழ்க்கையை
 விமர்சிக்கும் திறமையையும், இதை
 மாற்றியமைப்பதற்கான
 வழிமுறைகளை மேற்கொள்வதற்கான
 சக்தியையும் கூட நாம் இழக்க
 வேண்டியுள்ளது.

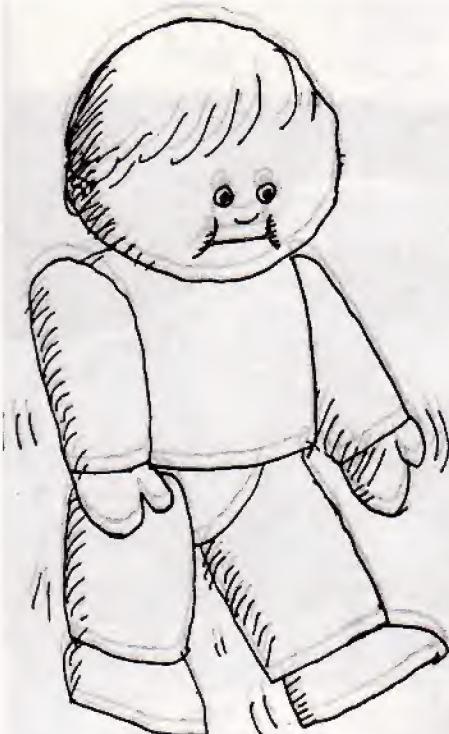

கற்பிப்பவரே அனைத்தும் அறிந்தவர், மாணவர்கள் எதுவும் தெரியாதவர்கள் என்றால், முன்னவர் தான் பின்னவர்களுக்கு அறிவைப் புகட்ட வேண்டிய இடத்தில் இருப்பவர். இந்த அறிவும் “யதார்த்தமான அனுபவங்களால்” இருந்து பெறப்பட்ட அனுபவங்கள் அல்ல, இதற்கு மாறாக பழைய அல்லது கைமாற்றிக் கூறப்பட்ட அனுபவங்களில் இருந்து பெறப்பட்ட அனுபவங்கள்தான்.

மனிதர்கள் கையாளத் தக்கவர்கள், நிர்வகிக்கத் தக்கவர்கள் என்பதுதான் கல்வியின் கருத்து என்றால் அதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை. இவ்வாறு சேர்க்கப்பட்ட கருத்துகளின் அடிப்படையிலேயே பெரும்பாலான மாணவர்கள் செயல்படுகிறார்கள். இவர்களில் இந்த உலகை மாற்றக்கூடிய விமர்சன அறிவு பெறும் வாய்ப்புள்ளவர்கள் மிகக் குறைவு.

பெரும்பாலோர் தம் மீது விதிக்கப்படுவதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்பவர்கள். பெரும்பாலோர் இந்த உலகம் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே ஏற்றுக் கொள்பவர்கள். யதார்த்தம் பற்றி அவர்கள் மீது தினிக்கப்படும் அரைகுறையான சித்திரத்தை அப்படியே ஏற்பவர்கள்.

பால்லோ ப்ராரா

“ஆனால்...” ?

1

இவை எல்லாம்
செய்தவில்லை
என்றால்...

2

எல்லாமும்
தவறாகவே
இருந்தால்...

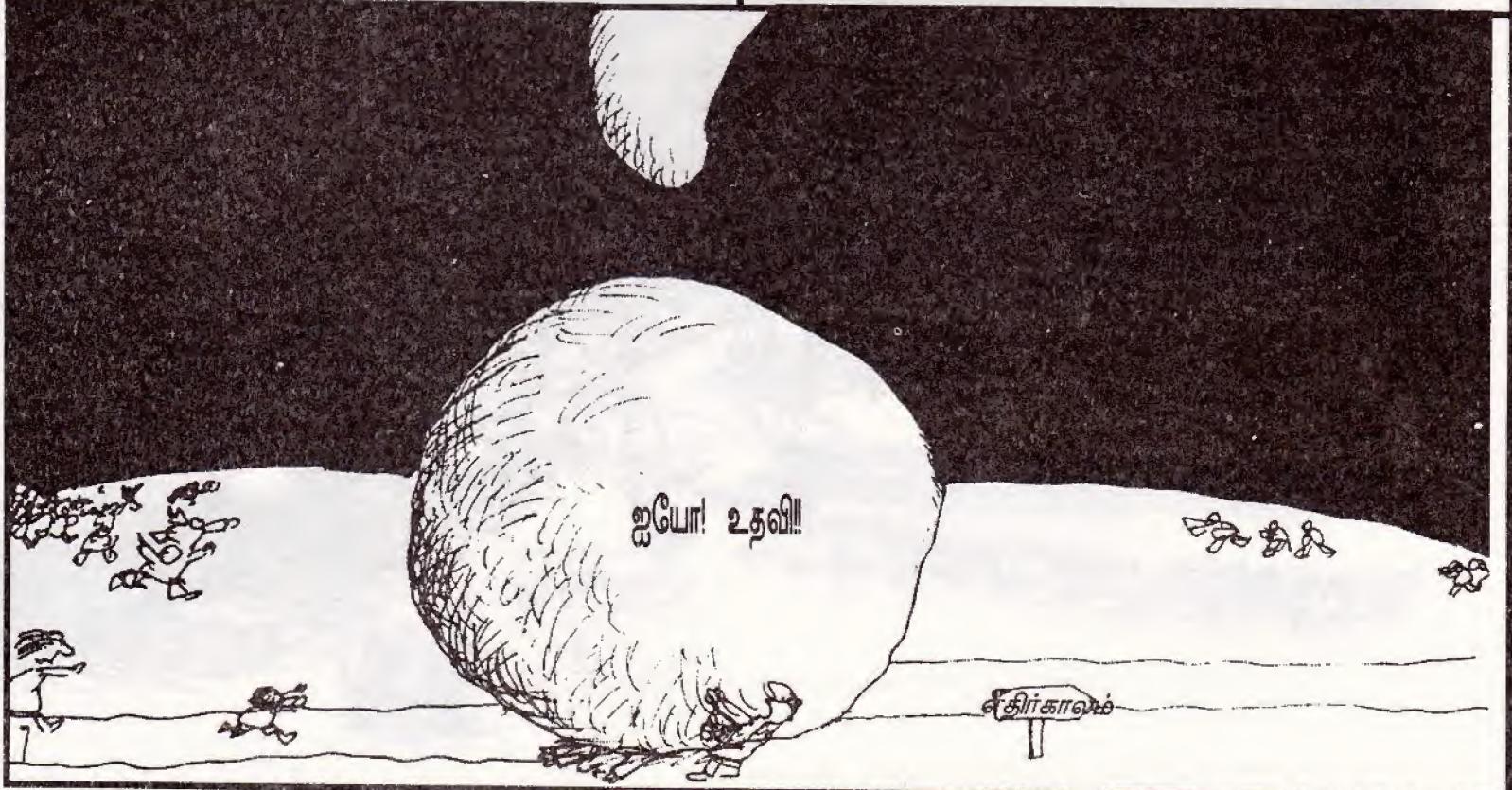
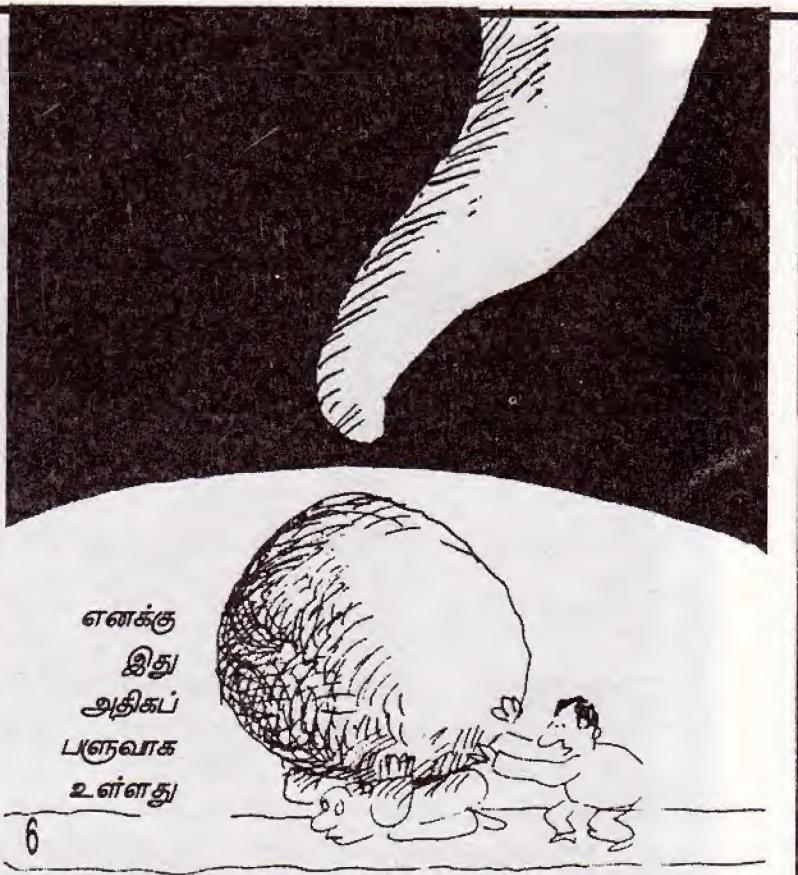
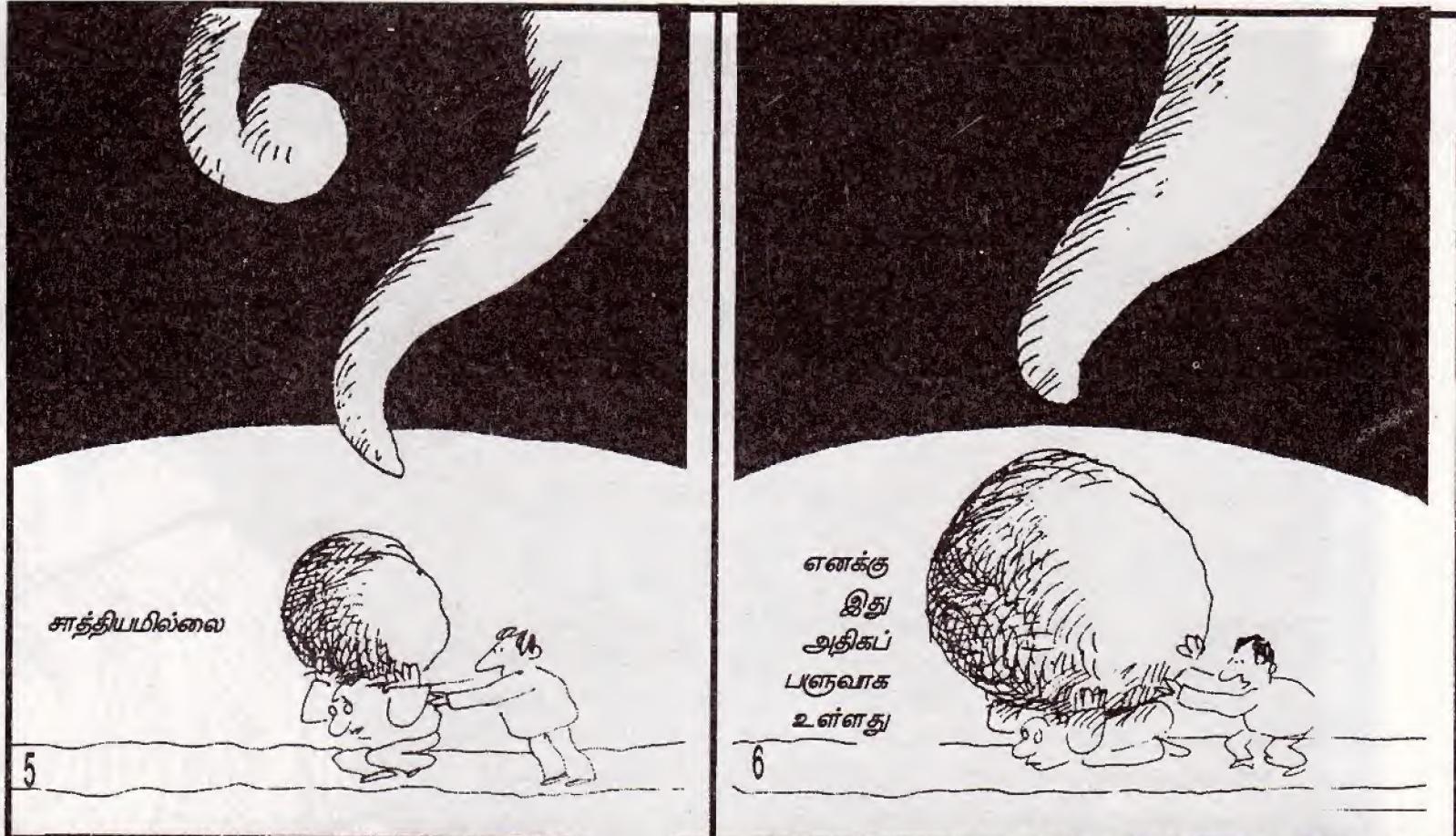

3

எல்லாவற்றையும்
மாற்றியே தீர
வேண்டும்

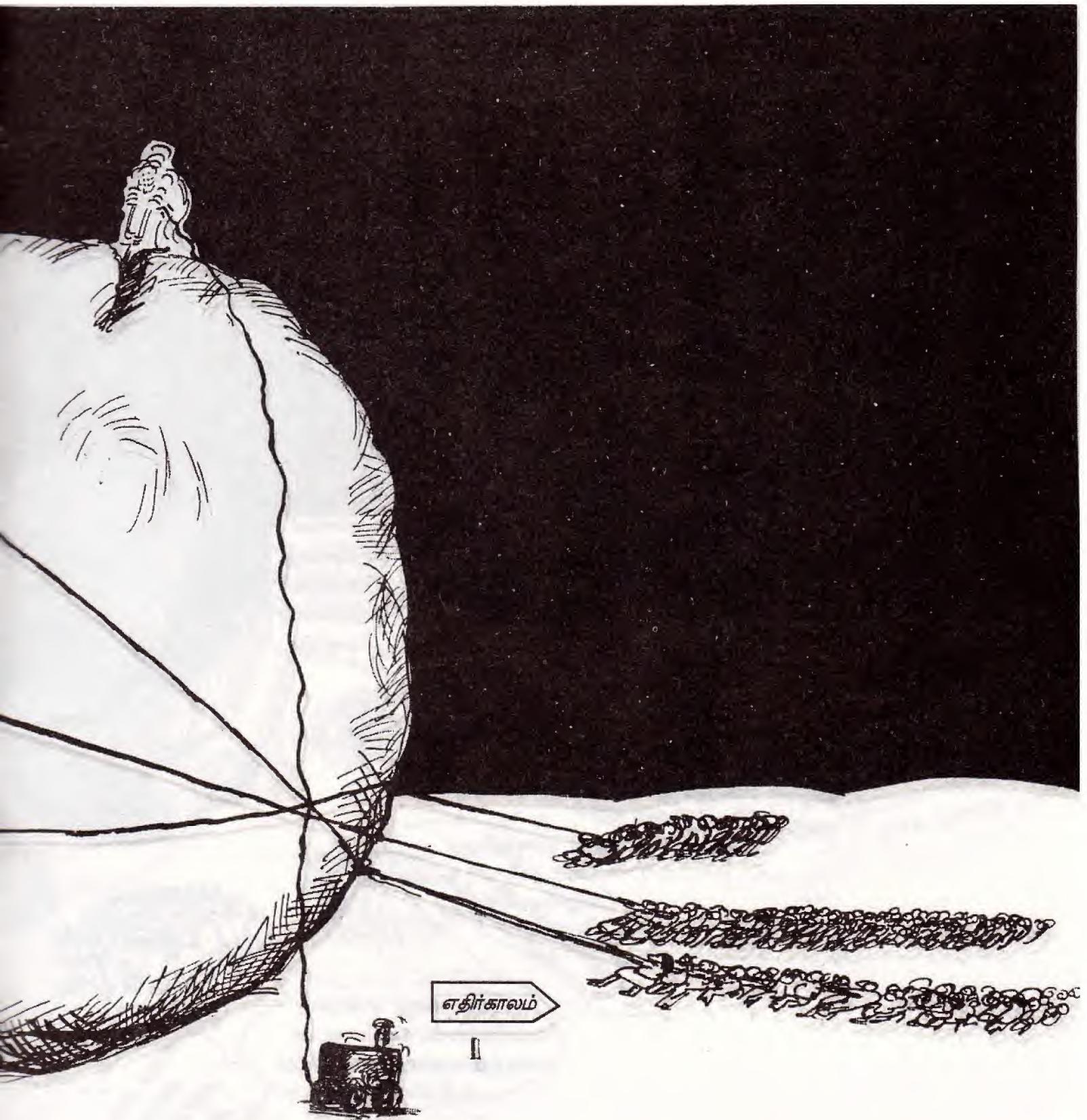

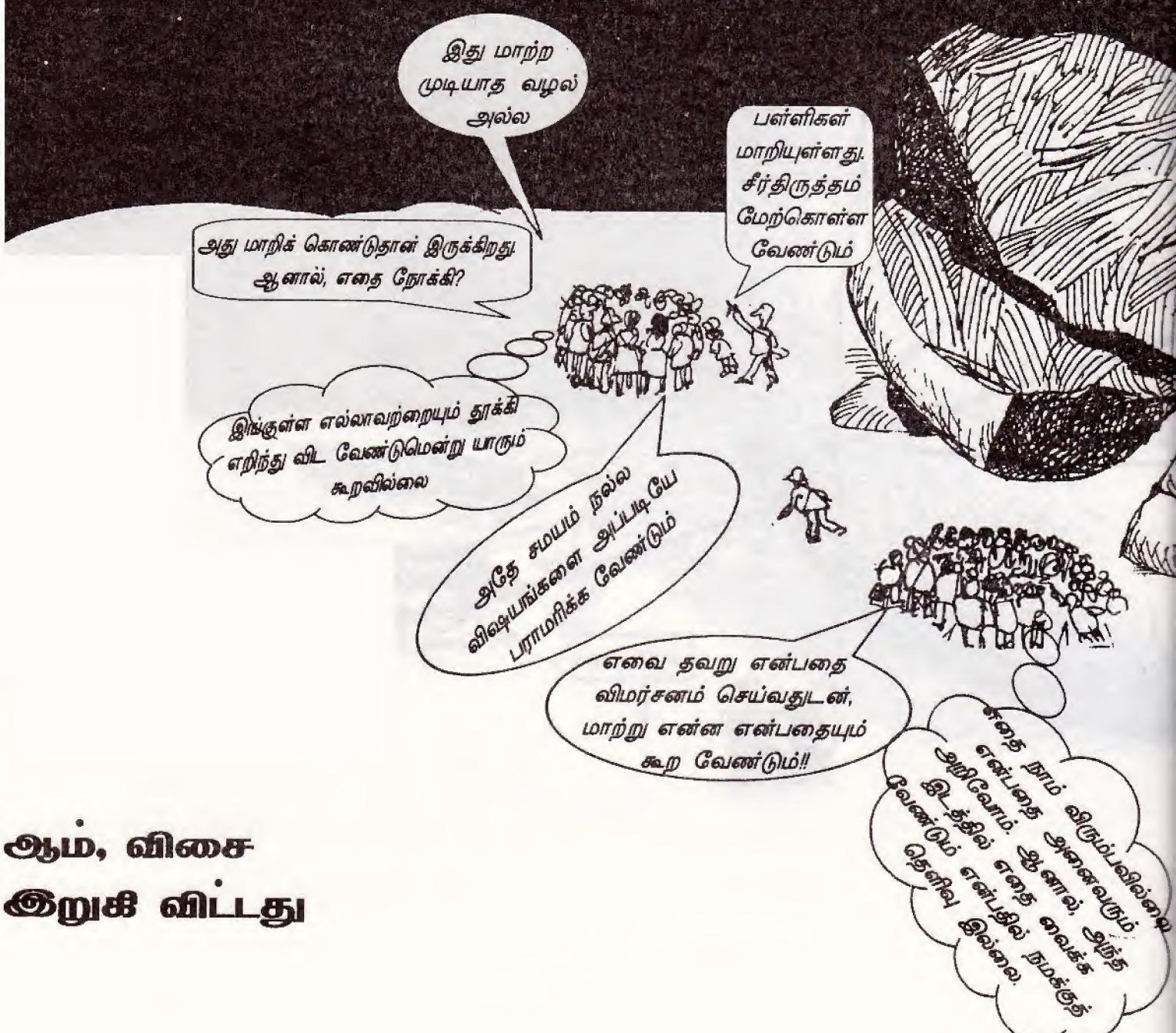
4

கைவர்களை மாற்றுவோம்

நூம், விசை
நூகி விட்டது

எப்படி மாற வேண்டும்
என்பதற்கு ரெடிமேட்
மாதிரி எதுவும் இல்லை

ஒரு விஷயம் மட்டும்
முத்தியம்: நாம் மாற்றத்தை
விரும்பினால், அதை
நாட்கள் கொண்டு வர
வேண்டும்

நாம் முன்வைக்கும்
மாற்றுத்திட்டம்
ஆயிரக்கணக்கானவரின்
வாய்ப்புகளைத் தீர்மா
விக்க உள்ளது.

ஏற்கனவே இருந்த
மதிப்பிடுகள்
இன்னமும் தொடர
வேண்டுமா?

மக்கள் அறியும்
முன்பே மாற்றங்கள்
ஏற்படத் தொடங்கா
விட்டன.

ஒரு இரவில்
ஏற்றம் வந்து
விடாது

சிந்திப்பதற்கும், மாற்றுவதற்கும் செயல்படுவதற்குமான நோயினு

நமது கழுத்தை நெரித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த அமைப்பின் சமையை எவ்வளவு காலம் இப்படியே பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது? இந்தக் கொடுமையான சமை புத்தகங்கள் என்ற பெயரில் நமது இளம் குழந்தைகளை அழுத்திக் கொண்டிருப்பதை எவ்வளவுதான் பொறுப்பது? தமது குழந்தைத் தன்மையை எதற்காகக் குழந்தைகள் தியாகம் செய்ய வேண்டும்? தங்கள் பெற்றோரின் மோசமான பொருளாதாரக் கனவுகளுக்காக பலியாடுகள் ஆக வேண்டுமா? அல்லது அவர்களது நாட்டின் பொறுப்பற் பொருளாதாரத் துக்காக இத் தியாகங்களைச் செய்ய வேண்டுமா?

ஆரம்பப் பள்ளியில் அனைத்துப் புத்தகங்களையும் ஒழித்து விட வேண்டும் என்று யஷ்பால் கமிட்டி சிறப்பாகப் பரிந்துரை செய்துள்ளது. அக்கமிட்டியின் பரிந்துரைகளை இன்று வரை நம்மால் அமல்படுத்த முடியவில்லை. நமக்கு நாமே காரணங்களை மாற்றி மாற்றிக் கூறி ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நாம் மிகவும் உன்னிப்பாக கவனித்தால், இந்தப் பரந்த நாட்டில் நூற்றுக் கணக்கானவர்கள், பள்ளிக்கு 'குட்டப்' சொல்லி வருகிறார்கள். இவர்கள், இனியம் பள்ளிகளை நம்பாமல், தங்கள் குழந்தைகளுக்குத் தாமே கல்வி புகட்டத் துணிந்துள்ளனர். அல்லது பள்ளி அல்லாத பள்ளிகளை, தேர்வுகளற்ற புத்தகங்களற்ற பள்ளிகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துள்ளனர்.

புத்தகத்திலிருந்து கற்பதை விட இயற்கையிலிருந்து கற்பதன் சிறப்பை சிலராவது உணர்ந்துள்ளனர். இருந்தபோதும், தற்போதைய கல்வி அமைப்பின் மலட்டுத்தனத்தை நாம் எல்லோருமே அங்கீரித்துள்ளதால், அதற்கு மாற்றாக, மகாத்மா காந்தி கல்வி பற்றிக் கூறிய கருத்துகளை மறு ஆய்வு செய்ய வேண்டிய நேரம் இது. காந்தியின் ஆதாரக் கல்வி முறை உடல், உள்ள, ஆன்ம வளர்ச்சி ஒருங்கிணைந்து இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறது. தொழிலோடு இணைந்து கல்வி கற்பிக்கும் முறை இருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்துகிறது. இது இன்றும் இந்தியாவில் பல்வேறு வடிவங்களில் ஊடுருவி நிற்கிறது.

உலகெங்கினும் பல்வேறு கல்வியில் பரிசோதனைகள் நடைபெற்றுள்ளன. அவை அனைத்தும் கல்விமுறைகள் பற்றிய கருத்தை மாற்றியமைத்து வளர்த்தெடுத்து வருகின்றன. பள்ளியில் இடை விலகலுக்கு பொருளாதார, சமூகக் காரணங்கள் மட்டுமின்றி பள்ளிச் சூழலும், பாடத்திட்டமும் காரணமாக அமைகின்றன.

தற்போது மாணவர்களை மதிப்பிடும் முறையும், ஒப்பிடும் முறையும் கடுமையான விவாதத் திற்குள்ளாக்கப்பட்டு வருகிறது. கல்வியாளர்கள் பல்வேறு கல்விச் சிந்தனைகளை மனதிற்கொண்டு ஒருங்கிணைந்து களத்தில் இறங்கினால், மகிழ்ச்சியான, தேர்வுகள் இல்லாத, ஆனால், ஒவ்வொரு குழந்தையும் தன் திறனை வளர்த்து வெற்றிபெறும் பள்ளிகளை உருவாக்க இயலும். ஒழிவது அறியா மையாகவும் வெல்வது மாணவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

சமகால கல்வி குறித்த ஓர் ஆழமான
விவாதத்தை கருத்துப்படம் மூலமாக ஒரு
உரையாடல் பாணியில் தெளிவான
பார்வையில் இந்நால் முன்வைக்கிறது.

0020174

thamizhbooks.com பார்தி புத்தகாலையம் புத்தகம் பேசுது

₹ 120/-

ISBN 978-93-81908-48-8

BOOKS
FOR
CHILDREN